

Hervay Gizella

Cartea lui Kobak

KRITERION

Hervay Gizella
Cartea lui Kobak

Această carte apare sprijinită de

NEMZETI KULTURÁLIS ÖRÖKSÉG
MINISZTERIUMA

și de

Ministerul Culturii și Cultelor

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HERVAY GIZELLA

Cartea lui Kobak / Hervay Gizella. – București: Kriterion, 2002

148 p.; 24 cm

ISBN 973-26-0698-3

821.511.141-34=135.1

Hervay Gizella
Cartea lui Kobak

Traducere de
Ana Scarlat

Editura Kriterion
București • Cluj

Ediția de bază
Hervay Gizella: Kobak Könyve
Kriterion Könyvkiadó, Bukarest, 1973

Coperta și ilustrațiile au fost realizate de elevii claselor elementare ale Școlii generale din Lunca de Jos (jud. Harghita) sub îndrumarea profesorului Holló Barna în anul 1972.

© Moștenitorii lui Hervay Gizella, 2002
Ana Scarlat (versiunea română), 2002

Redactor: Cornelia Moldoveanu.
Format: 17 x 24 cm. Apărut: 2002.
Coli editoriale: 5,150. Coli tipo: 9,25.
Pregătire tipografică: Atelierul Kriterion

Tipărit:

În loc de prolog

Cartea lui Kobak a fost creată de un băiețel. Tatăl și Mama acestui băiețel au fost poeți, adică scriau poezii. Kobak, băiețelul de care vă povestesc, nu știa să scrie. Era prea mic. Însă își imagina fel de fel de întâmplări fanteziste și o ruga pe Mama lui să le asculte. Mama se supunea cu plăcere; mai mult: le-a și consemnat. Astfel, voi vă puteți bucura acum de ele.

Sunt povești despre jucăriile și despre prietenii lui Kobak, despre animale, despre școală, despre Soare și Lună, adică despre atâtea și atâtea ființe vii și obiecte care ne înconjoară.

Nu e greu să vă imaginați că acest băiețel, Kobak, este un băiețel ca oricare altul de aici de la noi sau de oriunde de pe Pământ. Kobak este doar porecla lui și ea înseamnă multe în limba maghiară: și cap rotund ca o bilă, sau ca o lună plină, sau cap tare (nu tare de cap), în sensul de om încăpățânat.

După Kobak nu au mai rămas decât aceste povești, altele nu a mai făcut. Într-o zi, Mama lui a plecat într-o călătorie în străinătate, iar pe el l-a lăsat în grija unor prieteni, care aveau un cățel șoricar, din aceia cu piciorușe scurte și foarte strâmbe, destul de caraghios, dar foarte deștept. Asta s-a întâmplat în primăvara anului 1977. Kobak tocmai vorbise cu Mama la telefon. Era bine, sănătos, șoricarul țopăia vesel în jurul lui. Mama a închis receptorul liniștită. Kobak la fel... Apoi... întreg pământul de sub noi a început să vuiască și să se miște, blocuri cu multe etaje trosneau din toate încheie-

turile, se clătinau și cădeau. Era cutremur. S-a prăbușit și blocul în care Kobak se afla în grija prietenilor.

De sub dărâmături nu a mai ieșit viu decât caraghiosul de șoricar. Și așa, Kobak n-a mai apucat să inventeze alte povești, nu a mai patinat, nu a mai construit nimic din cuburi, case sau turnuri înalte, nu a mai cântat la vioară, nu a mai făcut nimic; nici nu a mai crescut mare.

Nouă ne-au rămas, însă, veselia și inventivitatea lui Kobak și, mai presus de toate, încăpățânarea lui de a duce la bun sfârșit orice începea să facă.

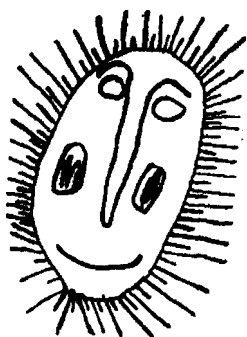
Merită să vă împrieteniți cu el!

ANA SCARLAT

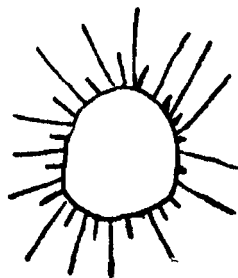
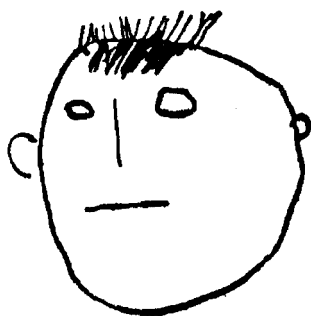
Prima carte a lui Kobak

Povestea soarelui

Kobak și-a desenat, odată, un soare și a rămas uimit că soarele nu semăna la față cu băieții. Și atunci i-a desenat soarelui ochi, gură, dar ce să vezi? Așa semăna mai mult cu un soare decât înainte, când nu avea ochi și gură. Era chiar ciudat. A desenat un băiețel, acesta semăna mult cu băieții, dar lui Kobak nu-i plăcea, și atunci i-a desenat o față ca un soare.

Așa îi plăcea. Dar se pune întrebarea: De ce i-a desenat soarelui un chip de băiețel și băiețelului obraji de soare? S-a întrebat și el, foarte serios, dar nu a știut să-și răspundă. Și a mai desenat un băiețel și, separat, un soare.

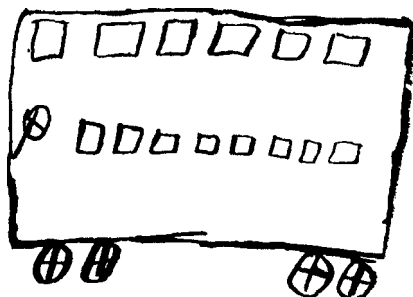

Nu-i plăcea. Era mai plicticos decât băiețelul cu obraji ca de soare și decât soarele cu chip de băiețel. „Desigur, băiețelul cu obraji ca de soare și soarele cu chip de băiețel se iubesc, dacă se aseamănă” gândea Kobak. Soarele și băiețelul, împreună, sunt mai frumoși. Atunci când două lucruri se aseamănă, ele sunt mai interesante împreună decât separat; și repede-repede, a început să caute lucruri asemănătoare.

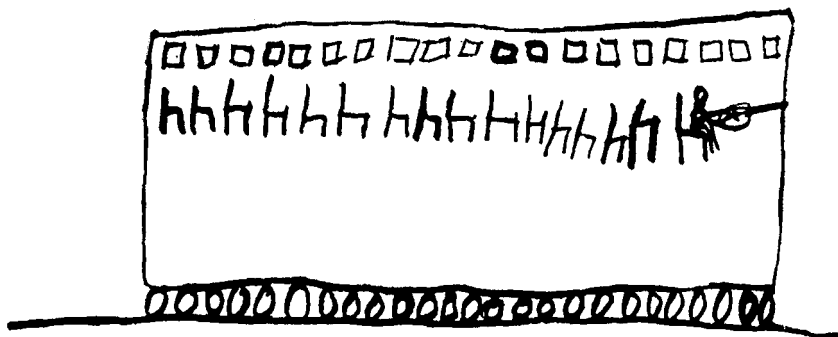
A desenat un miriapod

și un autobuz uriaș.

Între timp, și-a dat seama că ar fi mai interesant să deseneze un autobuz cu o mie de roți.

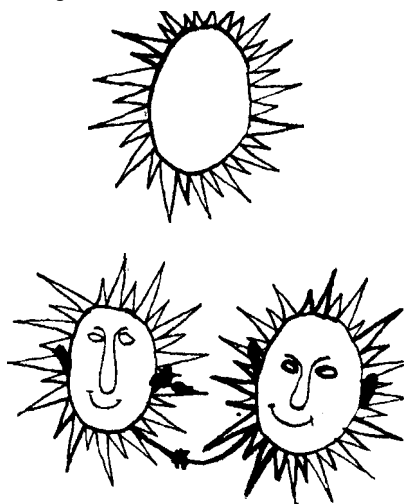
Și a mai stat ce a mai stat el pe gânduri, ca să priceapă de ce ar fi asta, adică autobuzul cu o mie de roți, mai interesant. Pentru că nu a știut să-și răspundă, nu s-a mai gândit și a căutat să deseneze altceva. N-a găsit acest altceva și a desenat o fetiță cu obraji de soare. Era foarte caraghioasă.

Da, numai că soarele este unul singur pe cer, iar el avea acum trei.

Și atunci s-a hotărât să șteargă doi, să-i rămână doar unul. Dar pe care dintre cei trei să-i șteargă? Pe fetița-soare. O să plângă. Pe băiețelul-soare? Se va bate. Ce era de făcut? Din păcate, nici unul nu putea fi șters. Da, dar Kobak nu avea nevoie decât de un singur soare. Și atunci a șters-o pe fetița-soare și l-a șters pe băiețelul-soare și a desenat în locul lor un singur soare, fără ochi, fără gură.

Acum, totul era cum trebuie, numai că soarele ăsta fără ochi și fără gură nu avea nici un haz și nu era nici frumos. „O să desenez, măcar, încă unul, alături, să nu se plictisească!” și-a spus Kobak – și a mai desenat un soare. Dar, imaginați-vă, cei doi sori, alături unul de celălalt, erau și mai plicticoși.

– Nu știu să râdă, nu știu să se joace, și Kobak s-a întristat și s-a apucat să-i deseneze unuia dintre sori un chip de băiețel și celuilalt soare – un chip ca de fetiță; apoi le-a desenat și mâini, cu care să se țină.

Nu i-a mai păsat că pe cer este un singur soare. Kobak avea doi sori și-i plăcea foarte mult cum se țineau sorii lui de mână.

– Cu siguranță că se iubesc și asta este principalul!

Și repede-repede le-a mai desenat și niște picioare, să aibă cum fugi, acolo, în spatele soarelui cel adevărat, unde să se poată săruta fără să-i vadă cineva.

Povestea trenului

Kobak era mic, nu călătorise niciodată cu trenul. Deși în fiecare dimineață repeta: „Sunt un băiat mare, ajung până la borcanul cu magiun”. Adevărul e că nu ajungea, îl ridica în brațe Mama și lua împreună magiunul de pe policioară. Țineau amândoi de borcan, nu cumva să se spargă. Oricum, după ce Mama i-a uns pâinea, Kobak i-a repetat:

– Eu m-am făcut băiat mare, mănânc tot – și chiar mânca.

Ei, dar nu era el chiar așa de mare.

Așa că atunci când Mama i-a spus că vor călători cu trenul nu-și putea închipui cum va fi această călătorie. Mama luă un geamantan, în care îi puse cămășuțele, pantalonașii, dar nu și pernița, nu și covorașul, deși Kobak tare ar fi vrut. În cele din urmă, au închis geamantanul, iar Kobak s-a întristat.

– Unde e trenul? De ce nu vine? strigă el și se rezezi la fereastră, să vadă dacă nu cumva trenul apăruse undeva pe stradă. Dar nu era, iar Mama râdea. Kobak

deschise chiar ușa, ca să poată intra trenul în odaie când o fi să sosească. Mama a închis ușa și a început să-l îmbrace.

Kobak și Mama au plecat la gară într-o mașină, iar trenul nu semăna cu micile trenuri-jucărie care circulau prin camera sa. Ce să-i faci, se întâmplă! Ajuns în tren, Kobak a început să deseneze o mulțime de trenuri.

Trenurile astea semănau mai mult cu automobilele, asta pentru că el, Kobak, credea că trenul nu e decât o mașină cu mai multe roți și ferestre.

Dacă voi v-ați uitat mai bine la tren – eu cred că da, căci voi sunteți cu adevărat mari –, atunci desenați trenul și trimiteți-i lui Kobak. Se va bucura mult de tot. El încă nu știe să deseneze, trenuri adevărate ci trenuri care arată ca niște mașini, doar că au mai multe roți și mai multe ferestre. Asta pentru că el, Kobak, e încă un băiat foarte mic.

Povestea pomelnicului

Mama s-a așezat să asculte muzică. Kobak și-a adus scăunelul să asculte și el.

– Mama ascultă muzică,
ascultă și Kobak,
ascultă și elefantul,
ascultă și crocodilul,
ascultă și câinele,
ascultă și mașinuța,
ascultă și păhăruțul, spuse Kobak, așezând în șir ele-

fantul, crocodilul, câinele, mașinuța, păhăruțul. Când s-a terminat muzica, au ieșit din cameră, unul după altul.

În frunte Kobak,
urmat de elefant,
urmat de crocodil,
urmat de câine,
urmat de mașinuță,
ultimul fiind păhăruțul.

Mama spuse:

– Ia te uită, s-a înserat, e vremea cinei.

A pus masa și l-a strigat pe Kobak:

– Vino la masă!

Kobak a venit,
urmat de elefant,
urmat de crocodil,
urmat de câine,
urmat de mașinuță,
ultimul fiind păhăruțul.

Și-au băut cu toții cacaua: și Kobak, și elefantul, și crocodilul, și câinele, și mașinuța, și ultimul – păhăruțul.

Și s-au dus la culcare:

primul Kobak,
urmat de elefant,
urmat de crocodil,
urmat de câine,
urmat de mașinuță,
urmat, ultimul, de păhăruț.

Mama l-a culcat pe Kobak. L-a învelit, i-a spus noapte bună, după care Kobak a început:

– Adoarme Kobak,
adoarme elefantul,

adoarme crocodilul,
adoarme câinele,
adoarme mașinuța,
adoarme păhăruțul.

Și au adormit cu toții. Și Kobak, și elefantul, și crocodilul, și câinele, și mașinuța și, la urmă – păhăruțul.

Povestea spanacului

Kobak a spus:

– Nu vreau să mănânc spanac!

Șervețelul a spus:

– Nu vreau să rămân legat de gâtul lui Kobak! – și a sărit de la gâtul lui și și-a luat zborul.

Scaunul a spus:

– Nu vreau să stau sub Kobak – și s-a prăbușit.

Cămășuța a spus:

– Nu vreau să-l mai încălzesc pe Kobak – și s-a destrămat de pe el.

Pantalonii au spus:

– Nu mai vrem să fim pantalonii lui Kobak! – și au alunecat de pe el.

Ghetele au spus:

– Nu mai vrem să rămânem în picioarele lui Kobak!
– și au fugit.

Kobak s-a trezit pe jos, pe pardoseala bucătăriei, fără mâncare și fără haine.

Mama a spus:

– Nu vreau să-l las pe Kobak fără prânz și fără haine, flămând și înghețat.

A bătut o dată din picior, și au revenit ghetetele,
a bătut o dată din palme, și au apărut pantalonii,
a atins ușor spinarea lui Kobak, și cămășuța era din nou pe el,

și-a încruntat sprâncenele, și scaunul s-a ridicat pe cele patru picioare.

a făcut un semn și a revenit, din zbor, șervețelul,
la sfârșit a surâs, iar Kobak a mâncat tot spanacul.

Povestea tractorului

Kobak a văzut un tractor. Tractorul era roșu și avea roți mari de tot.

– E frumos, spuse Kobak. Tractorul își bea laptele? o întrebă pe Mama.

– Tractorul nu bea lapte.

– Dar mănâncă pâine cu unt?

– Tractorul nu mănâncă pâine cu unt.

– Dar își spală roțile?

– Tractorul nu se spală.

– Dar seara se culcă frumos și adoarme, nu-i așa?

– Tractorul nu doarme.

– Dar dimineața își ia gentuța și se duce la grădiniță?

– Tractorul nu se duce la grădiniță.

– Dar nu-i așa că e un tractor cuminte și o ascultă pe mămica lui?

– Tractorul nu are mămică.

- Săracul tractor! De ce nu are?
- Fiindcă e o mașină, îi spuse Mama. El nu mănâncă, nu doarme, nu se duce la grădiniță și nu are mămică. Este doar o mașină, are roți, care se învârtesc atunci când tractoristul le pornește.
- Numai atunci când îl pornește?
- Numai atunci.
- Fiindcă este o mașină?
- Fiindcă este o mașină.
- Și automobilul merge numai când este pornit?
- Și automobilul.
- Și nici automobilul nu bea lapte?
- Nu bea.
- Și nici el nu mănâncă pâine cu unt?
- Nu mănâncă.
- Și nici el nu doarme?
- Nu doarme.
- Și nici la grădiniță nu se duce?
- Nu se duce.
- Și nici el nu are mămică?
- Nu are.
- Săracul automobil, înseamnă că nici el nu este decât o mașină. Dar eu am să-i dau de mâncare și de băut micuțului meu automobil, am să-l culc și am să-l scot la plimbare. Ca să creadă că are și el o mămică.

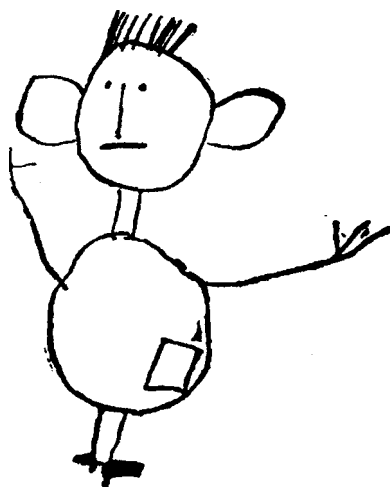
Povestea șarpelui

Nu se știe în care poveste s-a întâlnit Kobak cu șarpele, dar știm sigur că se temea îngrozitor de el. Atât de tare se temea încât îl pomenea mereu. De neînțeles și neașteptat, zilnic trebuia să i se deseneze câte un șarpe. De pildă, într-o seară îi spuse Mamei:

– Mamă, desenează-mi o fetiță! și Mama i-a desenat-o.

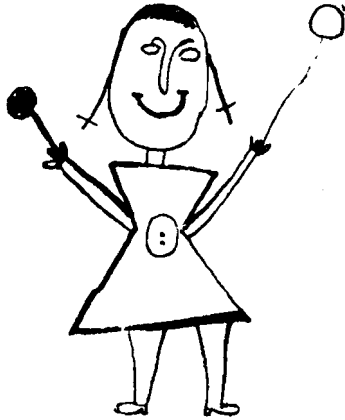
Fetița avea ochi, gură, șorțuleț, mâini, picioare cu câte cinci degete, și chiar nasturi pe rochie, căci fără nasturi cât mai valorează o fetiță desenată? Mama știa că lui Kobak nu-i plac fetițele desenate fără nasturi pe rochie.

A cerut apoi să i se deseneze un băiat în tricou de marinar, cu urechi mari și brațe zdravene, pentru că era un băiat bun și mânca mult. Și bineînțeles că băiatului cu tricou de marinar îi trebuiau desenate și niște buzunare uriașe în care să-i încapă toate jucăriile.

Acum, Kobak a spus:

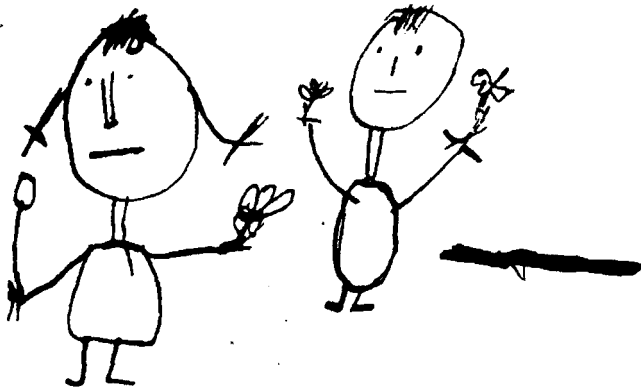
– De ce nu are fetița balon, Mamă? Desenează-i fetiței un balon într-o mână, iar în cealaltă o floare. A primit fetița și o floare.

– Și băiatului! se agită Kobak.

Mama a desenat o floare și în mâna băiatului.

– În cealaltă o pasăre! a rugat-o Kobak pe Mama. Și băiatul a primit în mâna lui o pasăre.

Râdea Mama, râdea Kobak, râdea fetița, râdea și băiatul, râdeau și florile, și balonul, și pasărea.

Acum a apărut șarpele. Kobak i-a spus brusc:

– Mamă, desenează-mi un șarpe!

Mama nu pricepea de ce trebuia să-i deseneze un șarpe, dar i-a desenat.

– O va mușca pe fetiță, îl va mușca pe băiat și va mușca și pasărea – se tot jeluia el luându-i Mamei creionul din mână și înnegrind șarpele cu el.

– Acum nu-i mai poate mușca, se bucură Kobak, după care Mama crezu că a uitat de șarpe.

Dar nici gând să-l uite.

A doua zi, Kobak a desenat o fetiță. L-a ajutat Mama. Într-o mână a fetiței a desenat o mulțime de baloane, câte puteau să încapă.

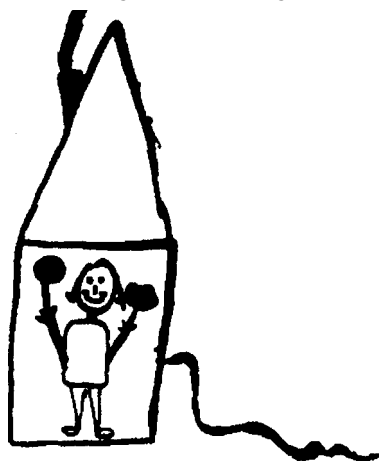
Însă șarpele a apărut din nou.

– Desenează-mi, te rog, un șarpe! s-a rugat Kobak de Mama.

Mama i-a desenat.

– O va mușca pe fetiță! – se temu Kobak. Și a început să-și bată capul, să vadă ce ar fi de făcut. Știu! strigă fericit. Desenează-i fetiței o casă, și șarpele n-o va putea mușca.

Mama i-a desenat fetiței o căsuță.

„Uite zidul, n-o mai poate mușca”, și-a zis Kobak liniștit. De vesel ce era a mai desenat și două baloane mari, colorate, atârinate de coada șarpelui, și nu s-a mai temut niciodată de șarpe.

Povestea mingii

Kobak și cu mingea cea mare și roșie au plecat la plimbare. Prima se rostogoli mingea mare și roșie, urmată de Kobak. S-au dus și s-au tot dus până când le-a ieșit în cale o fetiță îmbrăcată într-o rochiță roșie.

– Ai o rochiță roșie, i-a spus Kobak, eu am o minge roșie. Hai să ne jucăm împreună!

S-au jucat ei ce s-au jucat până când a obosit mingea și s-a tot dus de-a rostogolu. S-a rostogolit pe drum, apoi pe iarbă și pleosc! a căzut drept în lac.

A pescuit-o un domn care se plimba cu barca, a pus-o pe iarbă la uscat și, după ce s-a uscat, mingea cea mare și roșie s-a rostogolit până acasă.

Kobak a pus-o pe balcon.

– Vei dormi aici! i-a spus. Dormi, nani-nani, minge!

Dacă mingea noastră ar fi fost ascultătoare, povestea noastră s-ar fi terminat aici, dar nici vorbă ca mingea să

fie ascultătoare! Abia aștepta să intre Kobak în casă, că a și început să sară. Numai că pe acel balcon mai locuia și o găină, cu piciorușele legate cu sfoară, pe care mămica lui Kobak o cumpăraseră de la piață. Găina clipea somnoroasă când mingea căzu tocmai alături de ea.

– Obraznico! De ce nu lași oamenii să doarmă?

Care oameni? se rostogolea mingea, hohotind de râs. Tu nu ești decât o amărâtă de găină. Măine ți se va tăia capul: harșt! Uite așa! Te face supă și tocană și te papă. Ce mare scofală? Pe când eu mă voi duce la plimbare cu Kobak, eu înainte, Kobak după mine. Și o să ne ducem și o să ne tot ducem până când ne va ieși în cale o fetiță în rochiță roșie. Kobak îi va spune: „Tu ai o rochiță roșie, eu am o mingea roșie. Hai să ne jucăm!” Și se vor juca până ce voi obosi primul eu, după care mă voi rostogoli uite așa! Uite-așa! – și mingea se izbi de găină – Prăpădito, uite, uite ce grasă și roșie sunt!

Găina clipea din ochi furioasă, fără să scoată un icnet, dar când mingea a izbit-o din nou, a pișcat-o cu ciocul.

Mingea s-a găurit. Până dimineață era suptă ca burtica lui Kobak, dimineața după somn, când nu vrea să-și pape micul dejun.

Spuneți-mi voi acum; cine e vinovat că a doua zi Kobak și fetița cu rochiță roșie nu s-au mai putut juca cu mingea?

Povestea turnului

Kobak și Katinka se jucau de-a constructorii. Și-au împărțit cuburile: Kobak le-a luat pe cele roșii și albastre, Katinka – pe cele galbene și verzi.

Katinka a început să construiască într-un colț al camerei, Kobak lucra pe mijlocul covorului. Katinka ridică o cetate minunată, cu turnuri zvelte; Kobak construiește o casă joasă, dar încăpătoare.

– A mea e mai frumoasă! striga Katinka bătând din palme. Are turnuri și e mai frumoasă. A ta e joasă și urâtă.

– Dar în casa mea încapă căluțul! răspunse Kobak mândru, și aduse cu mare grijă căluțul în casa cea joasă. Și e mai frumoasă decât cea cu turnuri pentru că este locuită de căluț. În a ta nu locuiește nimeni. Nu e frumoasă!

– Dar are turnuri și e frumoasă! protestă Katinka.

– Nu încapă căluțul în ea! repetă Kobak cu încăpățănare.

Katinka se întoarse în colțul ei. Stătea și tăcea. Privea în ciudată cetatea cu turnuri.

Kobak a scos căluțul din casa cea joasă și largă și l-a plimbat în jurul ei. Căluțul s-a uitat înăuntru prin ferestrele căsuței, a păscut iarba de pe acoperiș, apoi a intrat, a cinat, și-a băut cacaua, s-a spălat în urechi, și în cele din urmă s-a culcat.

Katinka se tot uita la cetatea cu turnuri zvelte. Iar după ce căluțul adormise de mult în căsuța cea joasă, veni în vârful picioarelor și trase cu coada ochiului prin fereastră.

– Doarme, recunoscu Katinka.

Acum îi plăcea și ei căsuța cea joasă. Între timp, căluțul s-a trezit. Katinka l-a scos din căsuță și l-a dus la plimbare. Căluțul s-a uitat la cetatea cu turnuri, a înconjurat-o și, după ce s-a convins că nu încapă în ea, s-a întors în căsuța construită pentru el de Kobak.

Fetița s-a gândit o clipă, apoi a dărâmat cetatea cu turnuri. Și-a încărcat în șorțuleț cuburile galbene și verzi și s-a mutat pe mijlocul covorului. S-a așezat lângă căsuța căluțului și a răsturnat cuburile din șorțuleț.

– Hai să ridicăm un etaj peste căsuța căluțului, să locuiască acolo pisicuța mea. Iar deasupra să ridicăm un turn, ca să fie mai frumoasă, spuse Katinka.

Și au înălțat pentru căluț și pisicuță o asemenea casă cu etaj și turn încât cu mare plăcere ar locui oricine în ea.

Era cu adevărat o casă frumoasă și înaltă. Avea turn și încăpeau în ea și căluțul lui Kobak, și pisicuța lui Katinka.

Dar mie îmi place mai cu seamă pentru că au clădit-o împreună. Kobak și Katinka.

Povestea automobilului

A fost odată un oraș-automobil, în care totul era din automobil: casa era automobil, tramvaiul și troleibuzul erau automobile, magazinele erau automobile, iar pe lac, în chip de bărci, pluteau automobile.

În acest oraș-automobil locuiau tăticul-automobilist, mămica-automobilistă și Kobak. Tăticul-automobilist

avea un automobil albastru, mămica-automobilistă – unul verde, și Kobak – unul roșu.

Automobilul în care locuiau avea nouă etaje, iar liftul era și el automobil. Scrisorile erau aduse de poștaș tot cu automobilul. Laptele se aducea dimineața cu automobilul, la cumpărături mergeau cu automobilul și la plimbare plecau tot cu automobilul.

Și în casă, totul era ca un automobil: patul, masa și scaunele, dulapul și biblioteca.

Când se trezea dimineața, Kobak sărea din patul-automobil, se îmbrăca, se așeza pe un scaun-automobil și își lua micul dejun pe o masă-automobil. După aceea se urca în automobil și pleca la grădiniță.

Grădinița se afla într-un mare automobil, în care copiii ședea pe scaunele de automobil, aflate lângă pereți. Educatoarea ședea pe un mare automobil și așa le spunea povești.

După ce ascultau poveștile, copiii se urcau în automobile și plecau să se plimbe. Înainte mergea educatoarea, și după ea copiii.

Mergeau micuțele automobile, mergeau până ce ajungeau într-un mare parc. În parcul acela, băncile erau din automobil, iar pe lac pluteau automobile în loc de bărci. Copiii noștri coborau din automobile și se urcau în celelalte automobile și începeau să vâslească. Și tot vâsleau ei așa până când li se făcea foame. Și atunci coborau din automobile și se urcau în alte automobile și se duceau acasă.

Acasă intrau în automobile, se suiua pe scaunele-automobil, luau prânzul pe mesele-automobil, se culcau în paturile-automobil și adormeau.

Visau că locuiesc într-un oraș în care nimic nu era

din automobil: unde casele sunt case, bărcile sunt bărci și doar automobilele sunt automobile.

Povestea pistolului cu apă

Pistolul cu apă a plecat la vânătoare. Cum mergea el așa, agale, ajunse deodată într-o pădure. La marginea pădurii, sub un copac ședea un urs de pluș.

– Încotro te duci, măi pistol cu apă? întrebă ursul de pluș.

– Mă duc la vânătoare! îi răspunse pistolul cu apă – și fșt! l-a împușcat pe ursul de pluș.

I-a ieșit în cale și un lup desenat, care l-a întrebat:

– Încotro te duci, măi pistol cu apă?

– La vânătoare! i-a răspuns pistolul cu apă – și, fșt! l-a împușcat pe lupul desenat.

Și-a aruncat pe umăr ursul de pluș și lupul desenat și a pornit cât se poate de mândru spre adâncurile pădurii. A umblat până a obosit. S-a lungit, și-a așezat alături ursul de pluș și lupul desenat și a adormit deîndată. Când s-a trezit i s-a părut că după un tufiș îl privește cineva. Sau ceva.

– Încotro te duci, măi Ceva? a întrebat el speriat.

Dar acel Ceva nu i-a răspuns.

– Ce ești tu, măi Ceva? începu să tremure. Dar acel Ceva nici acum nu i-a răspuns.

– Măi Ceva, de ce nu spui nimic? și clănțâni din dinți, apoi în clipa următoare se trezi în labela ursului – căci sper să fi ghicit: acel Ceva era un urs adevărat.

Și ursul înghiți pistolul cu apă.

Acasă, pe brațul lui Kobak ceasul-jucărie de mână s-a oprit. De atunci nici că mai poate fi pornit. Dar lui Kobak nu-i pasă.

– Așa-i trebuie pistolului cu apă! spuse. De ce mi-a împușcat ursul de pluș și lupul desenat?

Și s-a dus în pădure să-și caute ursul de pluș și lupul desenat.

I-a și găsit. Erau un pic cam umezi. I-a uscat și i-a dus acasă. Pe lup l-a netezit un pic cu fierul de călcat.

Cât despre pistolul cu apă, vânează acum prin burta ursului cel adevărat...

Povestea mașinii

Kobak și Katinka și-au construit o mașină. Au făcut rost de două balamale. Una au atârnat-o de clanța ușii de la baie, pe cealaltă – de o altă clanță și le-au legat între ele cu un fir de ață albă. Trăgând de fir, roțițele se puneau în mișcare. Apoi, peste țeava de cauciuc a mașinii de spălat rufe au tras un inel de hârtie, în care au fixat o sticlură de penicilină și gata mașina! Rămânea să hotărască ce fel de mașină și-au construit.

– Mașina asta face curățenie, începu Katinka. Usucă părul Mamei, curăță cartofi, calcă rufe, coase nasturi.

– Nu e bine, spuse Kobak. Mașina asta se va duce să lucreze în locul Mamei. Vom trimite mașina să lucreze, în locul Mamei în fiecare zi în afară de duminică, iar

Mama va rămâne acasă cu noi, să jucăm fotbal împreună cu ea dimineața.

– Și când se va întoarce de la lucru, mașina o să curețe, o să calce rufe, o să coasă nasturii rupti, iar noi ne vom duce la plimbare cu Mama în fiecare după-amiază, spuse hotărâtă Katinka.

– Iar seara, mașina va pregăti cina în timp ce Mama ne va spune povești, adăugă Kobak.

Totul era pus la punct, puteau porni mașina.

Kobak a și luat dopul de la cada de baie și l-a răsucit.

– Pornim! Roata trebuie să se învâртеască, să agite aerul care să pună în funcțiune mașina.

Dar mașina nu s-a pornit.

Au desfăcut-o, au transformat-o, au reparat-o, au asamblat-o din nou, au meșterit toată ziua; în zadar: mașina nu a pornit. Copii s-au întristat.

Când s-a întors Mama acasă, Kobak a întâmpinat-o așa:

– Să știi, Mamă, când voi fi mare voi construi o mașină care să meargă în fiecare zi la lucru în locul tău, în afară de duminică, iar tu să rămâi acasă să joci fotbal împreună cu noi, toată dimineața.

Katinka continuă:

– Și când mașina se va întoarce de la lucru să ne facă curățenie, să-ți usuce părul, să curețe cartofii, să calce rufe și să coasă nasturii rupti. Și atunci o să ne plimbăm cu tine toată după-amiaza.

– Și seara, mașina o să pregătească cina, și atunci tu o să ne spui povești toată seara – a adăugat Kobak.

Nu știu cum se face, dar în seara aceea Mama le-a spus copiilor mai multe povești decât de obicei, povești despre fetițe, despre băieți, despre tractoare, despre

pui de lup, despre purceluși, despre mașinuțe; nu mai contenea cu poveștile.

Iar când Mama i-a culcat pe copii și a trecut în cealaltă odaie, Kobak i-a șoptit Katinkăi:

– Acum am să-ți spun eu o poveste. Bine?

– Bine i-a șoptit la rându-i Katinka.

– A fost odată ca niciodată, a fost o poveste în care eu am construit o mașină, care a pornit. În fiecare zi în care nu era duminică pleca să muncească în locul Mamei, iar Mama rămânea acasă și noi jucam fotbal toată dimineața. Când venea acasă, în poveste, mașina făcea curățenie, îi usca Mamei părul, curăța cartofii, călca rufele și cosea nasturii. Iar noi cu Mama ne plimbam toată după-amiaza, în poveste. Seara mașina ne făcea de mâncare, iar Mama ne spunea povești: „A fost odată ca niciodată, a fost a poveste în care eu am construit o mașină, care a pornit...”

Povestea roșie

Povestea asta i-a spus-o Kobak Mamei într-o seară, înainte de culcare.

– Mamă, îți spun o poveste roșie. Bine? A fost odată ca niciodată o poveste roșie, și în povestea asta era o mașinuță roșie. M-am așezat în ea și m-am dus și m-am tot dus, departe. Deodată, am ajuns într-o pădure roșie. Acolo locuia un lup roșu. Am plecat pe câmpul cel roșu și am prins un iepure roșu. Până să-l prind eu pe iepurele roșu, tu, Mama, stăteai de vorbă cu lupul roșu.

Am luat iepurele roșu, l-am prins pe lupul cel roșu și am prins și o pasăre roșie.

Atunci ne-am urcat în mașinuța roșie; eu stăteam în față, tu lângă mine iar, în spate – lupul cel roșu, iepurele cel roșu și pasărea cea roșie. Și am mers și am tot mers pe o stradă roșie departe, departe, până am ajuns acasă. Am descuiat ușa cea roșie, am intrat în camera roșie, ne-am așezat pe scaunul roșu, am aprins lumina roșie, am mâncat cina roșie, am băut laptele roșu, am făcut baie în apa roșie, ne-am șters cu prosopul roșu și ne-am culcat în patul roșu.

Tu, Mama, îmi povesteai cum doarme pisica roșie,
doarme câinele roșu,
doarme casa roșie,
doarme coșul roșu de pe acoperiș,
doarme cheia roșie în ușa,
doarme cartea roșie de pe raft,
dorm ghetetele roșii pe dușumea,
tabloul roșu pe perete,
automobilul roșu,
tramvaiul roșu,
troleibuzul roșu,
trenul roșu...

După aceea ai deschis radioul roșu, din care se auzea o muzică roșie. A intrat lupul roșu și a început să danseze cu iepurașul roșu, și pasărea roșie cânta.

Pe urmă am adormit cu toții, și gata povestea roșie.

Povestea mică

Kobak își măsura înălțimea, în fiecare zi, lipindu-se de canatul ușii. Constata cu mirare că deși creștea câte puțin în fiecare zi, toată lumea din jur era mai mare decât el.

De ciudă, într-o bună zi s-a hotărât să fie el cel mai mare din toată lumea din jurul său.

– Sunt cel mai mare de aici! Ați înțeles? Dacă îndrăznește cineva să crească mai mare decât mine, eu îl bat! Pe cel care va fi ascultător n-am să-l bat.

– HA-HA-HA! – râse masa.

Kobak se întoarse furios:

– N-ai auzit ce am spus? Fă-te mic imediat, altfel te bat! Aici n-o să fie nimeni mai mare decât mine!

Masa se cutremura de râs.

Kobak și-a scos sabia din teacă și a început să izbească vitejește în masă. Dar masa râdea mai departe:

– HI. HI. HI! Tot tu ești mai mic!

La care Kobak s-a năpustit asupra mesei. S-a julit peste tot. Zăcea pe podea, era mic, plângea. Jucăriile au început să-l împace:

– Nu te necăji, Kobak! Tu, doar, crești în fiecare zi pe când masa nu crește deloc.

– Nu te necăji Kobak! Tu vei fi cel mare!

Dar Kobak nu putea fi împăcat așa ușor. A apucat scaunul, l-a tras lângă masă, s-a suit pe ea de unde a început să le țină o cuvântare jucăriilor împrăștiate prin cameră:

– Dacă mai îndrăznește careva să susțină că masa

este mai mare decât mine, eu îi trag una de o să mă țină minte!

Jucăriile se uitau cu mirare unele la altele.

– De ce nu spuneți nimic? Cine e cel mai mare aici? se sumeți Kobak.

– Tu! Tu ești cel mai mare aici îi! strigau jucăriile.

– Atunci, țineți-vă gura! Acum, eu vorbesc! – Și a început: – Sunt mai mare decât patul, sunt mai mare decât scaunul... Ei! De ce nu aplaudați? Aplaudați!

Jucăriile se uitau una la alta.

– Nu se aude? A-plau-dați! Un-doi!

Jucăriile aplaudară. Kobak continuă mândru:

– Sunt mai mare decât masa, sunt mai mare decât dulapul, sunt mai mare decât Mama...

În clipa aceea a intrat Mama în odaie.

– Dă-te jos de pe masă! Imediat!

Voi ce credeți, de ce râdeau jucăriile?

Povestea mincinoasă

Kobak a desenat un băiat mincinos.

– De unde știi că e mincinos? l-a întrebat Mama.

– Tu nu vezi? După nas. Are nasul desenat cu creionul roșu.

Și într-adevăr, băiatul mincinos avea un nas mare și roșu.

– Poate e numai răcit – i-a spus Mama cercetând desenul. Poate i-a degerat nasul și de aceea e atât de roșu.

– Dacă nu mă crezi că am desenat un băiat mincinos, poftim: îți desenez și un soare. Să nu mai crezi că i-a degerat nasul. Acum vezi și tu că e mincinos, nu-i așa?

– Dacă spui tu...

– Nu că spun eu. Așa este. E mincinos, și gata!

– Și ce minciună a spus?

– Zice că are cinci ani. Când colo, eu am cinci ani. Eram de mult la grădiniță când l-am desenat.

– Asta așa e.

– Ei, vezi? Eu nu mint. Dacă aș minți, aș spune că sunt elev de școală. Însă eu nu mint.

– Dar de ce ai desenat în mâna băiatului mincinos un ghiozdan?

– Pentru că acum minte cum că ar fi elev de școală.

– Înțeleg. Dar cu vioara ce e?

– Minte cum că știe să cânte la vioară.

– Și patinele?

– Minte că știe să patineze.

– Dar arde soarele! Se topește gheața sub el!

– Ștergem soarele cu guma.

– Bine. Dar așa am putea crede că i-a degerat nasul, și atunci nu mai e un mincinos.

– Asta nu mai putem crede, pentru că între timp a mințit foarte mult.

– Acum ce minte?

– Acum minte că ar fi un băiat adevărat.

– Chiar vrea, poate, foarte mult să fie și el un băiat adevărat, să patineze, să cânte la vioară și să meargă și el la școală.

– Asta nu se poate! Eu sunt un băiat adevărat și vreau să patinez, să cânt la vioară și să merg la școală! El minte!

Și spunând acestea, Kobak îl șterse cu guma pe băiatul cel mincinos.

Povestea ciudată

De cum s-a trezit, Kobak a avut o presimțire că astăzi totul va fi altfel decât de obicei. Asta l-a bine dispus și l-a făcut să cânte.

– Tu de ce nu cânți? a întrebat ceasul, fiind sigur că astăzi ceasul îi va răspunde.

– Sunt prost dispus! răspunse ceasul întinzându-se din toate încheieturile. De necaz cred că am să mă opresc! Grăbește-te dacă nu vrei să întârzi la grădiniță, că eu acuși mă opresc!

– Bine, spuse Kobak, mă grăbesc! Dar de ce ești prost dispus?

– Păi toată noaptea să tot mergi și să tot mergi! Ce viață e asta? se plânse ceasul. Mi-ajunge! O să mă opresc în plină zi!

– Are dreptate! icneau lângă patul lui Kobak papucii. Mai bine ne-am ascunde și noi pe undeva. Să tot alergi cât e ziua de lungă, cine n-ar obosi?! și cu asta s-au pitit pe sub scriin.

Pe Kobak îl pufni râsul.

– Să nu râzi de noi! spuse unul dintre papuci scoțând vârful nasului de sub scriin. Nu râde că nu mai ieșim de aici!

– N-aveți decât! Kobak se strâmbă la ei. – Crezi că

fără voi n-am să pot umbla? la care, plin de el, își făcu intrarea în baie desculț.

Nici n-apucă între, că prosopul l-a și strigat:

– Piua! Piua! Asta nu se face! Numără până la zece, să apucăm să ne ascundem!

Și într-adevăr, când apucă Kobak să intre în baie, nici săpunul, nici periuța de dinți, nici prosopul nu se mai aflau la locurile lor.

– Ia ghici unde sunt? clefăi săpunul de undeva de sus. Zadarnic își întindea Kobak gâtuțul, tot nu-l vedea.

– Piua! Aici sunt! – și săpunul sări în cadă și pluti cu multă grație până să intre Kobak în apă. – Nu mă prinzi! Nu mă prinzi! își râdea săpunul de el. În zadar se năpusti Kobak să-l prindă în căușul palmelor, că până să și le închidă se și auzea, de undeva din adâncul apei din cadă, bolboroseala batjocoritoare a săpunului: – Nu mă prinzi! Nu mă prinzi!

Prosopul țipa și mai tare:

– Hai să ne jucăm de-a baba-oarba! Hai să ne jucăm de-a baba oarba! și se apucă să-l lege pe Kobak la ochi.

– HI-HI-HI! se hlizea periuța de dinți – Puteți ieși cu toții din ascunzătoare!

La care au început să țipe și pieptenele, peria de păr, săpunul, periuța de dinți, păhăruțul.

– Terminați odată! Mă duc să mănânc! le strigă Kobak.

Deodată, se făcu liniște, prosopul sări la locul lui.

– Hai să ne mai jucăm un pic! se rugară de Kobak cu toții. Numai un pic! Ai putea să ne faci niște baloane de săpun, zău!

– Da, baloane de săpun! se rugau de el cu totii în cor.

– Bine! Dar numai unul! și făcu un balon de săpun așa de mare că periuțele de dinți se clătinau de răs.

Și au ținut-o tot așa până ce lui Kobak i se făcu foame.

La bucătărie, harababura era la fel de mare. Farfuriile erau cățărare sus, pe dulap, cratițele – ascunse pe sub masă, iar ceștile dănțuiau pe masă.

– Azi nu e nici un mic dejun! râdeau de el farfuriile, dar Kobak părea că nu se sinchisea de ele.

– Și ce, credeți că numai din farfurii se poate mânca? le răspunse printre dinți. Îmi rup o bucată de pâine, și gata!

Dar pâinea s-a apucat să-i sară din mână.

– Prinde-mă dacă poți!

Kobak fugi după ea. Au fugit și au fugit până ce s-a terminat toată povestea asta ciudată.

Povestea întoarsă pe dos

Totul a început când Kobak s-a luat la bătaie cu Jóska. I-a tras și Jóska lui Kobak o palmă, după aceea Kobak a început să-și bată joc de Jóska:

– Jóska cloșca!

La asta Jóska a început să bată în retragere, Kobak de asemenea, îndepărtându-se frumușel unul de celălalt. Kobak s-a tot retras până acasă mergând cu spatele înainte. Acolo, s-a deschis mai întâi ușa, iar el abia pe urmă a apăsat pe clanță. Paltonul i-a sărit direct în cuier, pantofii i s-au desfăcut din șireturi, Kobak s-a pomenit cu peria de ghete în mână, și-a periat pantofii,

iar ei s-au murdărit după ce îi curăţase. Mama călca nişte rufe, însă ele după aceea s-au şifonat. Fierul de călcat mai întâi s-a înfierbântat, apoi, brusc, s-a răcit.

Kobak s-a retras la el în odaie. Jucăriile împrăştiate peste tot au sărit singure pe policioare. Kobak şi-a isprăvit cântatul, dar numai după s-a apucat să cânte. Cam așa:

Dar l-am prins cu raţa-n gură

El se jură că nu fură

Fură raţa din coteţ

Căţeluş cu părul creţ.

Mama spunea:

– Sănătate! şi Kobak îşi suflă nasul, mai apoi strănută.

– Mulţumesc! Nu vreau, îi spuse Mamei, iar ea abia după aceea l-a întrebat:

– Nu vrei un măr?

În clipa următoare Mama intra în casă, abia pe urmă se întorcea la piaţă.

Kobak s-a repezit să-şi facă ordine, ca Mama să fie mulţumită când se va întoarce acasă, apoi şi-a împrăştiat jucăriile prin cameră. Acum Mama plecă la piaţă. De abia de acum era acasă, şi spăla vasele de la micul dejun. Kobak i-a mulţumit pentru masă, s-a sculat, dar deodată s-a pomenit şezând lângă micul dejun. Mai avea o ultimă înghiţitură, apoi încă două, încă trei... toată felia de pâine. Mama îi ungea felia de pâine cu unt, pe urmă i-o tăia şi pe urmă scotea pâinea din şervetul în care o păstra. Caimacul laptelui se umfla, laptele fierbea, pe urmă se încălzea, Mama punea laptele pe plită, pe urmă aprindea focul, pe urmă aducea laptele din cămară în bucătărie.

Kobak s-a retras la el în odaie, și-a îmbrăcat mai întâi jacheta tricotată, pe urmă cămașa, pantalonii, pe urmă ciorapii, pe urmă chiloții. Întâi s-a șters cu prosopul, pe urmă s-a spălat, pe urmă a coborât din pat, pe urmă s-a trezit. După toate acestea, a adormit, și a dormit până ieri seară.

A doua carte a lui Kobak

Povestea de când eu am fost mare

Odată, când eu am fost mare, începu Kobak povestea, am fost așa de curajos, încât atunci când mi-a ieșit un leu în cale eu m-am răstit la el: „Ia să-ți văd ghearele, sunt murdare? Urechile ți le-ai spălat azi-dimineață?” Dacă avea ghearele și urechile curate nu-l împușcam și nici în cușcă nu-l închideam. De bucurie leul începea să cânte „Țăranul e pe câmp...”, apoi se ducea la brutărie, stătea la coadă să-și cumpere chifle, îmi dădea jumătate din ele.

Odată, când eu am fost mare, mă pricepeam să fac de toate cele: coceam pâine, zideam o casă, patinam, conduceam locomotiva, reparam lumina, cântam la pian, construiseam și o mașină care făcea case.

Luni am făcut mașina de construit case; marți mașina asta de construit case mi-a făcut casa; miercuri am introdus în casă lumina electrică, joi m-am urcat cu ascensorul până la soare, dar acolo m-am fript la tălpi, vineri m-am coborât pe lună, însă acolo era frig și atunci m-am suit înapoi la soare, dar pe scări, sâmbătă am copt pâinea pentru duminică, duminică am plecat să mă plimb cu locomotiva. Și conduceam două locomotive deodată, fără să se ciocnească între ele.

Odată când eu am fost mare vedeam prin zid, chiar prin fier precum Moș Crăciun, ghiceam și ce gândesc oamenii. Ghiceam și ce vorbesc atunci când vorbeau într-o limbă străină. Și mai știam să mă desenez cum voi fi arătând când eu voi fi și mic.

Odată când eu am fost mare am fost până la Moș Crăciun, acolo m-am urcat într-o sanie, de sanie erau

legate toate săniile din lume, așa am străbătut țara zăpezilor și a ghețurilor, iar când am ajuns acasă fiecare dintre copii și-a recunoscut sania. Așa că s-a suit fiecare în sania lui, cântând la câte o muzicuță. Primul dintre copii cânta pe tonul cel mai de jos, ultimul cânta pe tonul cel mai de sus. După ce ne-am dat cu sania, după pofta inimii, fiecare dintre copii și-a făcut un om de zăpadă cu nas de morcov. Iar eu le-am spus: „Acela dintre voi care mănâncă morcovi va ști să fluiera”. Toți au mâncat morcovi și au tras niște fluierături de au căzut pe burtă oamenii de zăpadă.

Odată când eu am fost mare, am fost atât de mare, că mă loveam cu capul de soare și mâncam norii la micul dejun. Când mi-am căscat o dată gura am înghițit un nor cât casa, când mi-am mai căscat gura am înghițit un nor cât orașul, și când mi-am mai căscat o dată gura am înghițit toți norii; mai rămăsese doar un norișor pitit în spatele capului meu. După ce înghițisem toți norii mi s-a făcut sete. Am băut toate râurile dintr-o singură înghițitură, dintr-altă înghițitură lacurile, și dintr-alta toate mările. Numai Mamei i-am lăsat un pic de apă. După ce am terminat și cu asta am făcut un pas și am fost pe lună, am mai făcut doi pași și am fost pe soare, am mai făcut trei pași și am ajuns acasă. Odată când eu am fost mare, puteam să mă fac și mic, dacă voiam.

Povestea zmeului

A fost odată un tablou pe perete. Kobak l-a admirat toată ziua. Atât l-a admirat, că la un moment dat floarea soarelui din tablou prinse a-i vorbi:

- Ce te uiți la mine?
- Mă uit cât ești de frumoasă.
- Nu te mai uita.
- Ba mă uit.

Nici una, nici două, floarea-soarelui s-a întors cu fața la perete. Iar tabloul se urâți din cale afară.

- Urâtule! Urâtule! – îl luă Kobak peste picior.

Tabloul se supără, sări de pe perete și se ascunse. Toată ziua l-a căutat Kobak, dar nu l-a găsit. A doua zi și-a pictat în caiet o floare a soarelui. Așa, în ciudă! Isprăvisse de pictat și, cum se uita la desen, simți că din spatele lui cineva trage cu ochiul. Era tabloul.

- Te-am prins! zise Kobak răsucindu-se brusc.

Dar tabloul o luă la goană. Kobak după el. S-au fugărit ei ce s-au fugărit, până n-au mai putut. Și atunci, Kobak l-a înhățat și a făcut din el un zmeu. I-a legat o sfoară lungă, atât de lungă încât, de s-ar lega și s-ar înnoda laolaltă toate poveștile, tot sfoara ar fi mai lungă. Iar zmeul cu floarea-soarelui s-a înălțat până la cer, unde pluti și tot pluti răsucindu-și fața către soare.

Cât ai clipi, Kobak se cățără pe sfoară, se cocoță în spinarea zmeului și, călare pe el, zbură departe-departe, până acolo unde nici zmeii nu zboară.

Povestea piticului

Într-o zi, Kobak a rugat-o pe Mama:

– Spune-mi o poveste cu o bilă de sticlă!

– Bine zise Mama. A fost odată ca niciodată... că de n-ar fi...

– Sub muntele de sticlă, într-o galerie...

– A fost odată o bilă de sticlă. Era străvezie și de culoarea curcubeului.

– Și în mijlocul ei locuia un piticuț.

– Un pitic de sticlă. Era atât de mic, încât îi încăpeau în bila de sticlă și casa, și grădina, și pădurea, și ogorul.

– Dar nu-i așa că și casa, și grădina, și pădurea, și ogorul, toate erau din sticlă?

– Din sticlă erau copacii și florile, din sticlă erau păsările, din sticlă erau câinele și pisica, până și șoricelul era din sticlă.

– Când trăgea de clopot, toată casa, pădurea și ogorul răsunau de clinchetul lui; răsunau florile și copacii, până și cerul de culoarea curcubeului răsunau de clinchetul lui.

Și când trăgea de clopotul de sticlă, bila de sticlă se rostogolea.

– Se rostogolea până se întâlnea cu bila de lut.

În bila de lut locuia un pitic de lut, care avea casa, grădina, pădurea și ogorul din lut. Din lut erau florile, copacii, din lut erau păsările, din lut erau câinele și pisica, până și șoricelul era din lut.

Însă piticul de lut nu avea clopot. Nu-i răsunau casa, grădina, pădurea și ogorul; nu-i răsunau florile și

copacii, iar cerul nu avea culoarea curcubeului. Era întuneric și liniște.

– Nu-i era frică piticului de lut?

– Nu-i era frică. Ședea în fața casei sale cât era ziua de lungă, frământa lutul pentru oale și cânta.

Piticul de sticlă clopoțea din zori și până-n seară. Dacă se plictisea, se cățara în copacul cel mai înalt, iar de acolo, pe spinarea unei păsări de sticlă, zbura până la cerul de sticlă, unde se dădea în sus și-n jos pe brâul curcubeului. Când se plictisea și de asta, scutura zdravăn din clopot și se rostogolea prin lume, laudându-se:

– Lume-lume! Sosește bila de sticlă! Sosește bila de sticlă de culoarea curcubeului! Sosește bila de sticlă cea străvezie și de culoarea curcubeului!

Și trăgea de clopot până ce toată lumea îl lua în seamă și începea să-l laude și să se minuneze:

– Vai, bilă de sticlă! Vai, bilă de sticlă de culoarea curcubeului! Transparentă și de culoarea curcubeului!

În vremea asta, piticul de lut stătea în fața casei sale, sub cerul pământiu, frământa lutul pentru oale și cânta. Cele două bile se ciocniră.

– Ei, bilă de lut! Ei, piticule de lut! La o parte din drum! Vine bila de sticlă! Vine bila de sticlă de culoarea curcubeului! Străvezie și de culoarea curcubeului! Lumea întreagă se minunează și-mi aduce laude! Tu de ce nu te minunezi? De ce nu mă lauzi?

– De frumoasă, e chiar prea frumoasă bila ta, i-a răspuns piticul de lut. Dar tu ce faci oare? Tragi de clopot și luneci în sus și-n jos pe brâul curcubeului. De ce să mă dau la o parte din fața ta? De ce să te laud și de ce să mă minunez? Cerul meu e întunecat, și casa

mea e din lut. Eu nu am clopot de sticlă, nici cer de culoarea curcubeului. Dar frământ lutul pentru oale și cânt. Așa că n-am să mă feresc din calea ta, n-am să te laud și n-am să mă minunez.

Piticul de sticlă s-a înfuriat. De ciudă, a tras atât de tare de clopot, că bila de sticlă se năpusti cu atâta putere în bila de lut, încât praful și pulberea s-a ales de amândouă. Zăceau acum cei doi pitici cu casa dărâmată, cu copacii frânți, cu florile zdrobite, zăceau – zic – sub niște flori și copaci uriași și necunoscuți.

– Păguboasă ți-a fost lauda – spuse piticul de lut. Ne-am trezit acum fără casă și într-o lume străină.

– Cel puțin acum se va dovedi care dintre noi face mai multe parale! se sumeți piticul de sticlă.

Piticul de lut nu prea s-a sinchisit de el. A umblat, a iscodit, până ce a găsit lut, și-a făcut o casă, s-a așezat în fața ei, a început să frământe lutul pentru oale cântând.

– Nici acum nu-ți pasă de altceva decât de oalele tale de lut, a spus piticul de sticlă strâmbându-se la el cu dispreț. Uită-te la mine! și-i arată pe cer un curcubeu strălucitor. – Din curcubeul acela o să-mi fac eu casă. Lumea întreagă se va minuna!

Și pași țanțoș pe curcubeu. Numai că zadarnică i-a fost lăudăroșenia: s-a prăbușit, sfărâmându-se cu mare zgomot.

Iar piticul de lut ședea mai departe în fața casei sale, făcea oale de lut și cânta. Kobak a rămas pe gânduri.

– Eu am să străbat curcubeul în așa fel încât să nu cad de pe el. Dacă nu mă laud, nu-i așa că n-am să cad de pe el?

Povestea gumei de mestecat

Karcsi i-a spus lui Kobak că se va împrieteni cu el numai dacă îi aduce o gumă de mestecat. A doua zi, Kobak i-a adus lui Karcsi o gumă de mestecat. Și atunci Karcsi i-a arătat lui Kobak degetul la care se tăiase cu o zi înainte.

– De unde ai tu briceag? se minună Kobak.

– I-am spus lui Jancsi că mă voi împrieteni cu el numai dacă îmi dă briceagul lui.

– Și Jancsi de unde avea briceag?

– L-a primit de la tatăl lui, pentru că nu se mai ia la bătaie. Tatăl lui i-a spus: „Jancsi, dacă nu te mai bați niciodată, primești de la mine un briceag”.

– Nu mă bat nici eu niciodată, a spus Kobak, dar abia vara viitoare, când o să plecăm în excursie, am să primesc un briceag. Până atunci mă fac mare și îndemânat. Ai să vezi, eu n-am să mă tai niciodată la deget!

– Dacă te lauzi, nu mă mai împrietenesc cu tine.

– Mi-ai spus că dacă îți aduc guma de mestecat te împrietenești cu mine.

– Am spus, însă tu te lauzi.

– Ba tu te lauzi! Cu briceagul tău, asta e!

– Nu mă mai împrietenesc cu tine.

– Atunci dă-mi înapoi guma de mestecat!

– Am mestecat-o.

– Atunci împrietenește-te cu mine!

– Dacă închizi ochii și strigi „Cucurigu!” mă împrietenesc.

– Cucurigu! Cucurigu!

- Cocoșule! Cocoșule!
- Îți bați joc de mine. Asta nu se face. Prietenii nu-și bat joc unul de altul!
- Ba da! Și Zoltán își bate joc de Katinka și, cu toate astea, ieri l-am văzut dându-i o bucată de staniol.
- Asta o spui numai așa.
- Du-te de-i cere staniolul. Dacă i-l ceri, n-am să mai râd de tine.
- Katinka, vrei să te împrietenești cu mine?
- Vreau.
- Atunci, dă-mi staniolul pe care ți l-a dat Zoltán. Dacă îmi dai staniolul, mă împrietenesc cu tine.
- Bine. Atunci să ne împrietenim întâi. Tu câte kilograme ai?
- Douăzeci și două. Dar tu câți centimetri ai?
- Un metru și șaptesprezece centimetri. Alaltăieri m-au măsurat. Am crescut cu un centimetru și jumătate.
- Dar eu am acuarele.
- Și eu. Și am și creioane colorate.
- Dar eu am și plastilină.
- Și eu. Am făcut oale și farfurii din plastilină.
- Eu am făcut și o rățușcă.
- O rățușcă adevărată?
- Adevărată. Cu ciocul roșu.
- Da ție ți-e frică de injecții! Mie nu mai mi-e frică.
- Dar mie nu mi-e frică seara de întuneric.
- Nici mie. Nici singur nu mi-e frică. Eu dorm singur, în altă cameră.
- Dar mie nu mi-e frică nici de tanti doctor.
- Nici mie.
- Nici ție? Atunci, suntem prieteni.

– Îhâ!

– Dacă vrei, îți dau staniolul.

– Nu-mi trebuie. Nu de asta suntem prieteni. Dar, dacă vrei, îți dau o gumă de mestecat.

– Zău? Numai așa?

– Numai așa. Păi, nu suntem prieteni?

– Ba suntem.

– Atunci, ține!

Apăru și Karcsi.

– Unde-i staniolul? Dacă nu i l-ai cerut, să știi că râd de tine.

– Ia o gumă de mestecat. Dar cu tine nu sunt prieten. Cu Katinka sunt prieten. Nici ei nu-i este frică de tanti doctor. Și i-am dat gumă de mestecat, numai așa. Pentru că și ea s-a împrietenit cu mine numai așa. Ție îți dau gumă de mestecat și-atât.

Toată seara, Kobak s-a jucat cu Katinka. Iar de Karcsi și de bațjocura lui, nici că i-a păsat.

Povestea sortulețului

Ceasul deșteptător sunase de mult, dar Kobak nici gând să se scoale. Degeaba trăgea Mama de el: Kobak nu voia să facă ochi. Dar iată că în fața patului începură să țopăie ghetuțele, iar pe scaun porniră a se foi cămășuța și pantalonașii. Șorțulețul de grădiniță sări de pe speteaza scaunului, își luă cămășuța și pantalonașii, își încălță ghetuțele, își puse paltonașul și plecă la grădiniță. Mama l-a condus, educatoarea l-a ajutat să se

urce în autobuz, iar nenea șoferul l-a dus până la grădiniță.

Șorțulețul a așezat frumos paltonul și fularul în dulăpiorul cu gărgăriță – căci acesta era dulăpiorul lui Kobak –, pe urmă și-a luat prosopul pe braț, periuța de dinți în mână și s-a așezat la rând în fața spălătorului. După ce s-a spălat pe dinți a pus la loc periuța. Dar educatoarea clătina din cap nemulțumită.

– Periuța lui Kobak e uscată. A uitat, pesemne, cum trebuie să te speli pe dinți.

Șorțulețul tăcea.

Micul dejun era pe masă. Șorțulețul vârî pâinea cu unt în buzunarul drept, iar cacaua o turnă în buzunarul stâng. Doamna educatoare și-a încruntat sprâncenele.

– Șorțulețul lui Kobak s-a și pătat. A uitat, pesemne, cum se mănâncă civilizată.

Șorțulețul tăcea.

După micul dejun copiii au început să deseneze.

– Fiecare să se deseneze pe sine! le-a spus educatoarea.

Șorțulețul ce putea să facă? A desenat un șorțuleț.

Doamna educatoare s-a uitat îndelung la desene.

– Sanyi, în desenul lui, e mult prea slab, Marika e mult prea grasă, iar Kobak... a uitat să-și deseneze capul.

Șorțulețul tăcea.

– Acum ne vom juca de-a trenulețul! și educatoarea bătu din palme. Kobak o să fie locomotiva, iar ceilalți vagoanele. Pornim!

Șorțulețul o porni. De el se ținea Sanyi, de Sanyi se ținea Gyurka, de Gyurka – Marika, de Marika – Sorin, de Sorin – Zoltán și, tot așa, fiecare mergea ținându-se

de șorțulețul celuilalt. Dar ce fel de tren mai era și ăsta? Vagoanele uruiau, iar locomotiva tăcea.

– Ei, le-a spus educatoarea, Kobak a uitat cum face locomotiva. Tace de parcă n-ar avea gură.

Șorțulețul tăcea.

– Acum o să spunem poezii, și educatoarea bătu iar din palme.

Fiecare și-a spus poezia, numai șorțulețul își mototolea tăcut capătul cordonului.

– Ciudat! spuse educatoarea. Ieri, Kobak știa poezia.

Șorțulețul tăcea.

La prânz, iar își îndesă în buzunar mâncarea. În buzunarul drept vărsă supa, iar în cel stâng înghesui cartofii. Dar educatoarea a observat.

– Astăzi, toată ziua, Kobak a fost cât se poate de nelalocul lui. Acum chiar, în loc s-o mănânce, și-a îndesat mâncarea în buzunar. Merită un punct negru.

Șorțulețul tăcea.

Dar Sanyika spuse:

– Doamnă educatoare, nu Kobak e cel rău, ci șorțulețul lui. Kobak nici nu e aici.

Educatoarea zâmbea.

– Oare numai șorțulețul e de vină? Dar Kobak, care nu s-a sculat azi dimineață când deșteptătorul a sunat? Atunci când Mama trăgea de el să se trezească, iar el nu voia să facă ochi. De ce a lăsat Kobak șorțulețul să vină în locul lui la grădiniță? Își merită pe deplin punctul negru.

Punctul cel negru mai pătează și acum peretele camerei, dar Kobak n-a mai lăsat șorțulețul niciodată să se ducă în locul lui la grădiniță.

Povestea bătaușă

Kobak a construit un robot. Când a rămas singur, s-a așezat în fața mașinăriei și a întrebat:

– De-a ce ne jucăm?

Robotul i-a răspuns:

– Să ne jucăm „Nu te supăra, frate!”

Au jucat ei cât au jucat, dar, ori de câte ori reluau jocul, tot Kobak câștiga de fiecare dată.

S-a plictisit de „Nu te supăra frate!”, Kobak întrebă iar:

– De-a ce ne jucăm?

– Să desenăm câte un tren, al cui tren va fi mai frumos, acela câștigă.

Au desenat și au tot desenat, dar tot Kobak a câștigat întrecerea.

Iar s-au sfătuit:

– De-a ce ne jucăm?

– Să ne jucăm de-a cina! Cine bea laptele mai repede, acela câștigă, spuse Kobak.

Și, pentru a treia oară, tot el a fost câștigătorul.

Robotul se supără:

– Nu mă mai joc cu tine, și-i întoarse spatele. O să construiesc un robot mai mic, cu el o să mă iau la întrecere.

Zis și făcut. A construit un robot mai mic, l-a așezat în fața lui și au început întrecerea.

– Eu am să fac o masă mare, tu ai să faci o masă mică, spuse robotul mare celui mic. Cine termină mai repede, acela e câștigătorul.

S-au pus pe treabă, au meșterit ce-au meșterit și gata

și mesele: întâi cea mare, apoi cea mică. Robotul cel mare se îndreptă semeț:

– Eu sunt învingătorul!

– Și eu vreau să câștig! Și eu vreau să câștig! se agita micuțul robot. Hai să ne întrecem care dintre noi poate mânca mai repede douăzeci de găluște cu prune.

Și au început să înghită găluște. Robotul cel mare le înghiți mai repede. I se aprinsese becuțelul de semnalizare.

– Gata! Am învins! strigă el, în vreme ce robotul cel mic nici să icnească nu putea câte mai avea de înghițit.

– ... optsprezece... nouăsprezece... douăzeci... Vreau să câștig și eu.

Și s-a tot smiorcăit până i-a venit o idee:

– Hai să ne jucăm de-a: care dintre noi doi se strică mai repede, acela câștigă! strigă el fericit. „Jocul acesta numai eu îl pot câștiga”, gândea în sinea lui.

Și au început să alerge nebunește prin odaie, se ciocneau de mobile, cădeau, se ciocneau, nici că le păsa, se roteau cercuri, cercuri, din ce în ce mai repede, se palmuiau, se îmbrânceau – dar de stricat, nici unul dintre ei nu se strica.

– Eu mă stric mai repede! striga robotul cel mic, năpustindu-se la oglindă.

Oglinda s-a spart fără ca el să pățească ceva.

– Ba eu mă stric mai repede! răcnea robotul cel mare, izbindu-se de geamul ferestrei.

Geamul s-a spart, dar el n-a pățit nimic.

– Ba eu! Ba eu! țipa robotul cel mic, aruncându-se cu toată puterea în robotul cel mare.

S-au stricat amândoi în același moment. Au amuțit deodată, au încremenit în nemișcare. Kobak a intrat în

odaie chiar atunci. S-a apucat să măture cioburile, să împingă mobilele la locurile lor, apoi s-a pus pe reparat roboții. Pe cel mare l-a așezat lângă masa mare, pe cel mic l-a așezat lângă masa cea mică.

– Nu-i așa că eu m-am stricat primul? Eu m-am stricat mai întâi! s-au și apucat să se certe îndată ce Kobak i-a adus în stare de funcționare.

– Ba eu am câștigat! Ba nu, eu am câștigat! și s-au pornit iar să se ciomăgească.

– Nu știți altceva decât să vă bateți? Tare plicticoși mai sunteți! s-a răstit Kobak la ei.

Le-a întors spatele și s-a dus să se joace cu prietenii. Cei doi roboți se uitau spășiți unul la celălalt.

– Să ne jucăm așa: eu fac o masă mare, tu faci o masă mică, și cel care termină primul, acela câștigă! încep robotul cel mare.

– Aiurea! Tot tu ai să câștigi! i-o reteză robotul cel mic.

– Atunci, să vedem care dintre noi înghite mai repede douăzeci de găluște cu prune, continuă robotul cel mare.

– Cum să nu, ca tu să câștigi iarăși! zise cu năduf robotul cel mic. Îți spun eu de-a ce să ne jucăm! De-a care dintre noi se strică primul!

Și iar au început să alerge prin cameră fără să le pese de nimic, iar se roteau cercuri, cercuri, din ce în ce mai repede. Iar s-a năpustit robotul cel mic în oglindă, iar s-a izbit robotul cel mare de fereastră, din nou robotul cel mic s-a azvârlit cu toată puterea asupra robotului cel mare.

Și iar s-au stricat amândoi, deodată.

Și iar i-a reparat Kobak.

Și iar au început să se certe.

Și iar s-au luat la întrecere.

Și iar au început să alerge roată.

Și iar s-a azvârlit robotul cel mic asupra robotului cel mare.

Și iar s-au stricat amândoi deodată...

Povestea cu Moș Crăciun

Kobak a învățat că după primăvară vine vara, apoi toamna, apoi iarna. Asta a învățat-o cel mai repede, pentru că atunci vine Moș Crăciun.

– Când am să fiu mare am să mă fac Moș Crăciun – hotărî el. Atunci o să mă urc într-un tramvai care să mă ducă din iarnă în primăvară, din primăvară în vară, din vară în toamnă și din toamnă în iarnă. Atunci am să văd care e anotimpul cel mai frumos!

– Ia-mă și pe mine! scânci Katinka.

– Ai să răcești când o să trecem le la toamnă la iarnă. Și ce să mă fac eu în frigul acela mare cu o fetiță care are amigdalită? Iar când o să ajungem în vară ai să mănânci toată înghețata. Și eu am să rămân fără.

– Știi ce? începu Katinka tocmeala. O să le împart: o înghețată în dreapta, o înghețată în stânga. Cea din dreapta o să fie a ta, cea din stânga o să fie a mea.

– Bine. Te iau, se îmbună Kobak. Dar ce luăm cu noi?

– Un șah de voiaj și radioul cu tranzistor! hotărî Katinka. – Unde s-a mai pomenit ca la drum lung să nu-ți iei șahul și radioul cu tranzistori?

– Mai bine luăm un cort și o barcă de cauciuc. Când

ajungem în iarnă, dezumflăm barca, strângem cortul și gata!

– Putem lua și barca de cauciuc, dacă îmi pot lua și mașinuța de cusut. Dacă ni se rup hainele, sau dacă, la drumul ăsta lung, va trebui să ne câștigăm pâinea cu croitoria?

– Dacă tu îți iei mașinuța de cusut, atunci îmi iau și eu ferăstrăul, cleștele și ciocanul. Dacă se defectează tramvaiul și omul n-are scule la el, poate să aștepte mult și bine până vine altul, și mai pierde și toamna!

– În orice, caz eu îmi iau un ghiozdan cu câteva caiete, spuse Katinka. – La toamnă, eu o să fiu școlăriță. Când o să ajungem în toamnă, o să-mi pun ghiozdanul în spate, să se vadă că sunt școlăriță!

– Dacă îți iei ghiozdanul, pune în el și niște ascuțitoare. O ascuțitoare-automobil, o ascuțitoare-telefon, o ascuțitoare-mașină de scris și o ascuțitoare-televizor ne sunt absolut necesare.

– Atunci, îmi iau și creioanele colorate. Dacă se va strica tramvaiul ne vom pune un ziar pe genunchi și le vom ascuți pe toate.

– Ne-am putea lua și un caiet de desen. Moș Crăciun nu obișnuiește să deseneze pe pereți.

– Caietul de desen încape la mine în ghiozdan. Dacă mă gândesc bine încape chiar și pâinea cu magiun.

– Sigur, să se mânjească toate ascuțitorile! Exploratorii polari nu mănâncă cu săptămânile. Cine vrea să ajungă Moș Crăciun să nu ia cu el pâine cu magiun.

– N-am să iau, se smiorcăia Katinka. Dar oare bomboane se pot lua? Ar încăpea în buzunarul șorțului.

– Mă rog, bomboane poți să iei. Dar numai într-un buzunar. Pentru că în celălalt buzunar vom lua pie-

tricelele mele albe, deoarece buzunarele îmi sunt deja ticsite. Îmi mai iau colecția de timbre, mersul trenurilor, o hartă și praștia.

– Tu îți închipui că urșii polari se vânează cu praștia? Halal Moș Crăciun!

– Râzi de mine? Să știi că nu te mai iau, dacă îți bați joc de mine. Dealtfel, când am să fiu Moș Crăciun o să fie de ajuns să spun: „Veniți, urși polari, la mine!” și se vor aduna agale cu totii.

– Îmi iau cojocelul alb și sania și patinele! și Katinka bătu din palme.

– Iar eu îmi iau schiurile.

– Habar n-ai să schiezi! se strâmbă la el Katinka la el.

– Adică Moș Crăciun nu știe să schieze? Numai o fată e capabilă să spună o asemenea prostie. Dacă mai spui una, chiar nu te iau cu mine.

– Mi-aș lua și mașinuța de gătit, să fierb niște papanași când vom fi lihniți de foame, acolo la pol, ca niște exploratori adevărați.

– La pol nu se gătește brânză de vaci, sunt numai foci și reni.

– Luăm brânza cu noi. Luăm și un frigider, să nu se strice brânza. Legăm frigiderul de sania mea. Când ajungem în țara zăpezilor îl lăsăm acolo, nu-l mai cărăbănim după noi, căci acolo și așa e frig.

– Asta așa e! încuviință Kobak. Bine, fie, te iau, dar arată-mi brațele, să văd dacă ești destul de puternică.

Foarte mândră, Katinka își încordă bicepsii.

– Merge! se liniște Kobak. Știi, casa o legăm de tramvai, dar dacă se rupe cumva funia, casa va trebui săltată din colțuri.

– Dacă luăm casa, să-l luăm și pe Motan. Să fie cine-

va care să vegheze la fereastră, să ne anunțe dacă se apropie leii sau tigrii.

– Se vede că nu ești decât o fată! Ai lăsa o pisică la fereastră să dea piept cu leii și cu tigrii. Nu, în fereastră vom așeza televizorul și o să transmitem programul pentru câini. Leii și tigrii n-or să îndrăznească să se apropie.

– Și ce-o să facă Mama dacă îi luăm casa și televizorul? Știi ce? O luăm și pe Mama! Dacă nu vrea să se facă Moș Crăciun va sta în casă și va avea grijă de noi.

– În cazul acesta trebuie să luăm cu noi și mașina de spălat, că Mama nu se culcă până nu spală.

– Ne mai trebuie și un bec ars, pentru cârpit ciorapii.

– Și policioara cu jucării! Când Mama va fi ocupată, să avem cu ce ne juca.

– Ești convins că Moș Crăciun se joacă?

– Iarăși spui prostii! Un Moș Crăciun adevărat se pricepe cel mai bine să se joace.

– Dacă spui tu!... Dar să luăm și cărțile cu povești! Când ne plictisim de tramvai, ne va citi Mama povești în căsuță.

– Dacă Mama s-a plictisit acolo în spate, în căsuță, o ducem în față în tramvai, și îi oferim locul rezervat.

– Dar cu păpușile mele ce facem? Rămase acasă singure, o să le fie tare frică.

– N-au decât să vină și ele! Că și așa voi remorca de căsuță camionul, iar de camion voi lega mașinuța de pompieri, de care voi lega mașinuța albastră, de care o să leg Salvarea, de care o să leg basculanta, de care o să leg macaraua, de care o să leg mașinuța roșie, în care poți să-ți așezi tu păpușile.

– Iar de mașinuța roșie o să legăm cățelul de lemn.

- Iar de cățelul de lemn o să legăm pelicanul cu roți.
- Iar la urmă de tot – patinele mele cu rotile.
- Numai dacă ai să mi le împrumuți și mie.
- Am să ți le împrumut.
- Atunci, te iau cu mine. Dar nu uita să aduni tichete de tramvai, că va trebui să umblăm tot timpul cu tramvaiul și nu am nici un chef să mă dea jos între toamnă și iarnă.
- Bine, spuse Katinka, de azi încep să strâng tichete de tramvai.
- Le mai strânge și azi. Cine are, să-i trimită!

Povestea micului cactus

De zile întregi, micuțul cactus se necăjea, se îngălbe-nea de supărare. În fiecare dimineață, Kobak se așeza alături, pe un scăunel, și nu-și mai dezlipa privirea de pe el.

- De ce ești necăjit? Dacă vrei, îți spun o poveste!

Povestea i-a spus-o, dar și a doua zi micuțul cactus tot galben era.

- De ce ești necăjit micuțule cactus? Dacă vrei îți aduc jucării!

Jucării i-a adus, dar și în ziua următoare micuțul cactus era galben tot de supărare.

- De ce ești necăjit, micuțule cactus? l-a întrebat Kobak. Ți-e dor de mămica ta? Dacă vrei, mergem s-o căutăm!

Și l-a luat pe micuțul cactus și l-a așezat în

camionetă. Într-o mână ținea sforicica micuțului camion, în cealaltă își ținea ursulețul. Au mers și au tot mers. Când au ajuns la al treilea stâlp de telegraf s-au simțit tare osteniți. Se uitau tocmai prin jur, căutând ceva pe care să șadă, când, ce să vezi: venea din urmă, încălțat cu ghetuțe roșii, scăunelul.

– Așează-te! i-a spus lui Kobak. Te duc eu. Camioneta leagă-mi-o de un picior.

Zis și făcut! Kobak s-a așezat pe scăunel, acesta înainta voios urmat de camioneta cu micuțul cactus. Au mers ei, au mers, până li s-a făcut foame. Își băteau capul cu ce să-și astâmpere foamea, când, ce să vezi: îi urma pe patine cu rotile, masa rotundă, iar pe masă o pâine mare și rumenă. Kobak și-a rupt un colț din ea și l-a mâncat. A mai rupt câte o bucată ursulețului, scăunelului, mesei și camionetei. Cât despre micuțul cactus, zadarnic îl îmbia Kobak: de necăjit ce era, nu putea înghiți nici o îmbucătură. Se tot necăjea și se tot îngălbenea sărmanul.

– Am să-ți povestesc despre mămica ta, i-a spus Kobak micuțului cactus, ca să nu mai fie atât de necăjit.
– „A fost odată ca niciodată o mămică de cactus. Ea avea un pui micuț de cactus. Și s-au pierdut unul de celălalt. Apoi s-au tot căutat până ce s-au găsit. Atunci au fost plantați în același ghiveci, stropiți cu aceeași stropitoare și cât era ziua de lungă stăteau de vorbă și ajungeau fericiți. Aici se termină, hai și mănâncă-ți pâinea!”

Dar micuțul cactus nu voia să mănânce.

Ce puteau să facă, iar au pornit-o la drum?! Primul – scăunelul pe care ședea Kobak, urma masa rotundă

pe patine cu rotile, ultima se rostogolea camioneta cu micuțul cactus. Deodată scăunelul se opri.

– Am obosit, un pas nu mai pot face.

Masa rotundă zise:

– Urcă-te pe spinarea mea. Vă duc eu mai departe.

Și așa au făcut. Primul luneca pe patine cu rotile masa rotundă, urmat de camioneta cu micuțul cactus. Pe masă ședea scăunelul, pe scăunel ședea Kobak. În brațele lui Kobak – ursulețul.

Și au tot lunecat ei așa, până seara târziu, când au început să caște. Primul a căscat ursulețul, apoi Kobak, apoi scăunelul, apoi măsuța, și în cele din urmă camioneta căscase atât de tare, că era cât pe-aci să scape cactusul! Și au tot căscat ei așa, când, ce să vezi? Venea pătuțul lui Kobak pe trotinetă. S-au culcat, au adormit.

De dimineață au luat-o iar la drum. Scăunelul cu ghetuțele cele roșii, Kobak în brațe cu ursulețul, măsuța rotundă pe patine cu rotile, cactusul cel mic în camionetă, pătuțul pe trotinetă.

Au mers și-au tot mers, până au întâlnit o rândunică.

– Încotro vă duceți? i-a întrebat rândunica.

– Nici nu prea știm încotro, răspuse Kobak. O căutăm pe mămica micuțului cactus. N-ai văzut-o pe undeva?

– Are un cuib, sau locuiește pe sârma de telegraf? a întrebat rândunica. Câți pui de rândunică are?

– Nu pricepi că noi căutăm o mămică de cactus? i-a strigat înfuriat Kobak.

Dar rândunica sporovăi mai departe:

– Cum să nu? Cum să nu? Doar am și eu mămică, doar știu și eu ce-i aia mămică. Îți aduce viermișori și musculite. Si te învață să zbori.

Kobak nu s-a mai ostenit să-i răspundă, au plecat mai departe. Au trecut peste un deal și o vale și le-a ieșit în cale o floare a soarelui.

– Da unde vă tot duceți voi? îi întrebă ea.

– Nici noi nu prea știm, răspunse Kobak. O căutăm pe mămica micuțului cactus. N-ai văzut-o pe undeva?

– Uitați-vă în soare! Acolo s-o căutați! le-a răspuns floarea-soarelui întorcându-și fața de la ei.

Privea la soare și cânta.

– Vai, ce proastă ești! râse Kobak. Cum să fie acolo? Soarele este rotund, ghiveciul s-ar rostogoli de pe el. Să mergem mai departe!

Și au mers și au tot mers, până li s-a rostogolit în cale o castană sălbatică.

– Voi încotro vă rostogoliți?

– Nici noi nu prea știm. O căutăm pe mămica micuțului cactus.

– Și voi ați căzut din copac? Haideți să ne rostogolim împreună!

Și porni să se rostogolească într-acolo de unde veneau Kobak cu ai săi.

– Nu înțelegi, o căutăm pe mămica micuțului cactus?

– Dar nu vă mai puteți urca înapoi în copac! O dată ce ai căzut din copac, te tot rostogolești, până-i lumea. Voi vă rostogoliți, eu mă rostogolesc, haideți să ne rostogolim împreună! Mămicile noastre ne-au uitat de mult!

– N-ai decât să te tot rostogolești! i-a spus Kobak castanei. Noi o s-o căutăm mai departe pe mămica micuțului cactus. Se ofilește, săracul, de dorul ei!

Și au luat-o iar la drum. S-au dus și s-au tot dus,

până ce se făcu seară. S-au culcat, au dormit, iar dimineața au luat-o din nou la drum. Scăunelul în ghetuțe roșii, Kobak cu ursulețul, masa rotundă pe patine cu roțile, cactusul în camionetă, pătuțul pe trotinetă.

Au mers ce-au mers, până le-a ieșit în cale o mică stropitoare. Plângea foarte tare.

– De ce plângi, stropitoare mică? întrebă Kobak.

– M-am pierdut! Nu-mi găsesc mămica! suspină mica stropitoare.

– Nu cumva ai fugit de acasă? întrebă Kobak sever. Dar mica stropitoare începu să plângă în așa hal, că i se făcu milă de ea. – Ei, lasă! Dăm noi de mămica ta! Noi tot de asta umblăm, ca s-o găsim pe mămica micuțului cactus.

Și au luat-o din loc, împreună cu micuța stropitoare. Micuța stropitoare se ținea de piciorul scăunelului, piciorul scăunelului se ținea de piciorul mesei, piciorul mesei se ținea de piciorul patului, piciorul patului se ținea de Kobak, Kobak ținea în brațe ursulețul, ursulețul ținea sfoara camionetei, iar în camionetă se îngălbenea de supărare micuțul cactus.

Trei zile au mers. Când oboseau, se așezau. Când flămânzeau, mâncau. Când li se făcea somn, dormeau. În cele din urmă, au ajuns într-un oraș.

– Ia te uită! Un oraș la fel cu orașul nostru! strigă scăunelul.

– O stradă la fel cu strada noastră! strigă bătând din palme masa.

– O casă la fel cu casa noastră! țopăia de bucurie camioneta.

– O terasă la fel cu terasa noastră! se însenină micuțul cactus.

– Dar este chiar casa noastră! Suntem acasă!

Și chiar atunci, de pe terasa vecinilor se aplecă spre ei o stropitoare mare.

– Pe unde ai hoinărit, stropitoare mică și afurisită? Nu ți-am spus să nu stropești decât în jurul casei? Hai! Un-doi vino sus! Apoi, curioasă, se aplecă mai în afară.

– Cu cine mai ești acolo?

– Cu prietenii mei, răspunse mica stropitoare, Ei m-au ajutat să te găsesc. Și ei caută pe cineva. Pe mămica micuțului cactus.

– Ei hai, urcați! se mai domoli stropitoarea cea mare. Vă dau apă proaspătă la cină.

Au urcat cu toții. Stropitoarea cea mică se ținea de piciorul scăunelului, piciorul scăunelului se ținea de piciorul mesei, piciorul mesei de piciorul patului, piciorul patului de Kobak, Kobak îl ținea pe ursuleț, ursulețul ținea sfoara camionetei, iar în camionetă se ofilea micuțul cactus.

Ajung sus, se așează, beau apă, deodată, ce să vezi, pe pervazul ferestrei sare un cactus mare drept în fața micuțului cactus. S-au îmbrățișat, cu mare grijă, să nu se înțepe, nu cred că mai e nevoie să vă spun, că era mama micuțului cactus.

S-a spart el ghiveciul, dar atâta pagubă: așa, măcar i-au plantat în același ghiveci, stropiți cu aceeași stropitoare, cât era ziua de lungă, stăteau de vorbă, erau fericiți.

Povestea aici se sfârșește, ține sfornică și trage până acasă camioneta lui Kobak!

Povestea automobilului roșu

Capitolul întâi, în care Kobak tare mult, dar tare-tare mult ar vrea un automobil adevărat

Când a împlinit cinci ani, Kobak a primit în dar o etajeră de carte. A împărțit cărțile în două: de o parte cele în care nu sunt automobile, de alta – cele în care sunt automobile.

Cărțile cu automobile le-a pus în raftul de sus și în fiecare zi ștergea praful de pe ele. Celelalte, în care din cauza cine știe cărei întâmplări stupide nu se aflau automobile, au ajuns pe raftul de jos, nu ștergea praful de pe ele decât sâmbăta, când făcea Mama curățenie mare în odaie.

După ce isprăvea și Mama ștersul prafului, Kobak răsfirea pe covor cărțile cu automobile, le deschidea, pe fiecare acolo unde erau desenate automobile, și le număra. Opt roșii, cinci albastre, două verzi, unul galben și unul negru. Cele opt automobile roșii se aliniază și – pe locuri fiți gata, start! Concursul începe. Un Mercedes zvâcnește în față; Trabantul rămâne în urmă chiar de la început – degeaba îi ținem noi pumnii! Dar, nu-i nimic, micul Fiat-șase-sute aleargă din ce în ce mai iute și – ura! – întrece Mercedes-ul, ba chiar și Chevrolet-ul.

– Victorie! Victorie! strigă Kobak, și fotografiază automobilul câștigător.

Adică îl desenează. În desen, roțile vor fi mult mai mari, pentru că sunt niște roti victorioase, iar la volan e

desenat chiar Kobak, doar el a condus automobilul învingător. În poză mai apare și o floare, apoi un soare, casa în care locuiește Kobak, păsărele, și deasupra lor - o rachetă. Acum, totul este în ordine. Mama fixează poza deasupra etajerei cu cărți, iar Kobak se postează, cu un bețișor în mână, în fața automobilelor-jucărie:

- Îl vedeți pe câștigătorul Fiat-șase-sute? A câștigat pentru că e un micuț automobil roșu foarte cuminte. Dacă n-o să fiți și voi la fel de cuminți ca Fiatul-șase-sute, am să vă trag o mamă de bătaie!

Și cum o automacara care nu stătea cuminte a căzut de pe etajeră, Kobak i-a și desenat pe loc un punct negru, sub poză.

- Cine primește punct negru mănâncă bătaie! mai atrase el o dată atenția jucăriilor, după care scoase pe balcon toată mulțimea de automobile.

Le-a pus în șir. Prima era ambulanța, apoi mașina de pompieri, apoi automacaru, basculanta, cisterna-stropitoare, plugul pentru curățat zăpada, ultimul, tractorul.

Kobak a dus apoi pe balcon o stropitoare plină cu apă și a început să-și spele mașinile. Plugul pentru curățat zăpada primea deja a treia stropitoare umplută cu apă, când trecu pe acolo un elicopter. S-a tot rotit deasupra casei, de parcă ar fi vrut să afle ce făcea Kobak.

- Salut, elicopterule! i-a strigat Kobak. Ce mai faci? Eu îmi spăl mașinile.

Elicopterul izbucni în râs.

- Stroești mașinile de parc-ar fi flori. Se vede că nu ai o mașină adevărată.

Kobak începu să plângă.

– Mamă, vreau un automobil adevărat! Un automobil cu totul și cu totul adevărat. În care să mă așez. Să-l pornesc și să meargă. Și să las în urmă toate Mercedesurile. Vreau un mic Fiat roșu, un Fiat-șase-sute de-adevăratelea! Mamă, cumpără-mi un Fiat-șase-sute!

Acum izbucni Mama în râs. La fel ca elicopterul mai înainte.

– Când ai să fii mare, și ai să lucrezi și tu, atunci o să cumpărăm împreună un automobil. Bine?

Kobak s-a întristat. De ce nu înțelege Mama că el ACUM vrea automobilul adevărat? Tare mult îl vrea! Precis că Mama nu-l înțelege, pentru că ieri și-a rupt pantalonii. Așa că el, Kobak, a început să aibă grijă de pantalonii lui, întocmai cum au grijă fetițele de fundițele lor.

Mama însă nu a observat grija lui. Trebuia să-i spună cineva.

– Mamă, nu vezi că nu mi-am rupt pantalonii?

– Ești un băiat de treabă.

– Atunci îmi cumperi un Fiat-șase-sute roșu?

– Când ai să fii mare.

Kobak iar s-a întristat. De ce nu înțelege Mama că el ACUM ar vrea automobilul adevărat? Tare mult îl vrea. Precis că nu-l înțelege pentru că ieri s-a apucat să plângă ca un copil mic și prost. Așa că el, Kobak, nu a mai plâns niciodată, oricât de rău s-ar fi lovit.

Mama însă n-a băgat în seamă asta. Trebuia să-i spună cineva.

– Mamă, tu nu vezi că eu nu mai plâng?

– Ești un băiat curajos.

– Acum îmi cumperi un Fiat-șase-sute roșu?

– Când ai să fii mare.

Kobak tare s-a întristat. Cum de nu înțelege Mama că el ACUM vrea automobilul adevărat? Tare mult îl vrea. Precis că Mama nu-l înțelege pentru că el nu-și bea laptele la grădiniță când laptele are caimac. Așa că el, Kobak, a început să-și bea laptele la grădiniță, oricât de gros ar fi caimacul de pe el.

Însă Mama nu știa asta. Trebuia să-i spună cineva.

– Mamă, știi că eu îmi beau în fiecare dimineață laptele la grădiniță, oricât de gros ar fi caimacul?

– Ești un băiat cuminte.

– Acum îmi cumperi un Fiat-șase-sute roșu?

– Când ai să fii mare, i-a răspuns din nou Mama. Dar, văzând cum fața lui Kobak se lungește, l-a luat de mână și l-a dus la magazinul de jucării și i-a cumpărat o mașinuță roșie.

Kobak nu știa ce să facă: să se bucure, ori să se întristeze? Micul automobil-jucărie era foarte frumos. Trebuia să răsucești o cheiță, după care alerga jur-împrejurul camerei, lăsând în urmă toate celelalte automobile-jucărie. Avea până și faruri. Însă Kobak își dorea un automobil adevărat, cu totul și cu totul adevărat – era clar, Mama nu înțelege acest lucru.

Alinie frumos pe covor cărțile cu automobile, față-n față cu ele înșiră automobilele-jucărie, alături – automobilul cel nou. Dar nu le mai numără și nu mai organizează nici un fel de concurs. Era trist. Ședea și își privea automobilele.

Deodată își aduse aminte de ceva.

Capitolul al doilea,
în care Kobak se cumițește, iar automobilul-jucărie, de
bucurie, se transformă în automobil adevărat

Kobak și-a pus în față automobilul cel nou și îi vorbi:

– Ascultă, Fiat-șase-sute! Ai să te transformi într-un automobil adevărat! Vreau să te transformi!

Fiatul-șase-sute nu-i răspunse. Atunci Kobak a început să-l roage:

– Te rog frumos, Fiat-șase-sute, transformă-te! Tare-tare mult te rog!

Fiatul-șase-sute tăcea. Kobak se încruntă.

– Promit să fiu foarte cuminte! Am să mănânc totul, n-o să-mi mai murdăresc hainele, n-am să mă mai bat. Promit s-o ascult pe Mama!

De data asta, Fiatul-șase-sute clipi, parcă, din faruri. Micul automobil roșu primi un întreg raft: să aibă loc, dacă îl apucă cumva cheful să crească. Iar Kobak îi vorbea în fiecare seară:

– Salut, Fiat-șase-sute! Azi am făcut singur ordine printre jucării.

Kobak vedea acum cât se poate de deslușit cum micul automobil clipea din faruri.

A doua zi, Kobak îi spuse:

– Azi l-am ajutat pe Sanyika la grădiniță. Știi, Fiatule-șase-sute, Sanyika e încă tare mic și nu știe să se spele singur pe mânuțe. Mereu îi scapă din mâini săpunul, iar prosopul îl târâie pe jos. De azi ne spălăm împreună pe mâini și... – acum Kobak vedea clar cum Fiatul-șase-sute crescuse puțin.

– Te bucuri, Fiatule-șase-sute? Nu-i așa că te bucuri că l-am ajutat pe Sanyika, de aceea te faci mare?

În altă zi, i-a cântat automobilului cântecul cu rân-dunica, pe care-l învățase la grădiniță. De bucurie, automobilul mai creșu puțin.

Automobilul creșu și creșu toată săptămâna. Luni, Kobak îi desenă Fiatului-șase-sute o floare, marți îi arată cât de curate îi sunt unghiile, miercuri i-a adus pietricele lucioase, joi a stropit florile Mamei, vineri s-a sculat de unul singur, fără să mai fie nevoie să fie trezit, iar sâmbătă a recitat o poezie foarte-foarte lungă.

De bucurie, Fiatul-șase-sute creșu atât de mult, că de-abia mai încăpea pe raft.

Până într-o zi, când, la grădiniță, Kobak s-a luat la bătaie cu Karcsi. Se jucau de-a autobuzul și fiecare dintre ei voia să fie șoferul. Toți copiii se urcaseră în autobuz și-și cumpăraseră bilet. Ilus cedase scaunul din față lui Rózsi, care se urcase în brațe cu o păpușă care dormea. Miki apucase să strige: „Se închid ușile! Pornim!”, când cei doi băieți au început să se certe:

- Eu am să fiu șoferul!
- Ba eu am să fiu!
- Educatoarea a spus că eu o să conduc.
- Eu conduc mai bine!
- Nici nu ai mașină.
- Ba am! Ba am!
- Nu-i adevărată!
- Ba e adevărată!
- Minți!
- Ba tu minți!

Jap! Pleosc! Trosc!

O bătaie în toată regula. În clipa următoare, autobuzul s-a răsturnat, călătorii au picat – care pe dreapta, care pe stânga – și până să ajungă educatoarea să facă

ordine, accidentul se produsese. Două fetițe s-au julit la genunchi, iar cei doi bătași...

Seara, Fiatul-șase-sute l-a văzut pe Kobak cu nasul zdrelit și a început pe dată să se micșoreze. Kobak a început să-l roage:

– Nu te micșora, Fiatule-șase-sute! N-am să mă mai bat, ai să vezi! Te rog să crești mai departe, fără grijă!

Și într-adevăr, de atunci Kobak nu s-a mai bătut. Iar automobilul-jucărie a crescut zilnic, puțin câte puțin. Kobak vedea asta foarte clar.

Până într-o zi, când veni Katinka la Kobak să se joace. S-au jucat ce s-au jucat, și la un moment dat Katinka învărti cheița micului Fiat-șase-sute, care porni să facă ocolul camerei, în vreme ce Katinka striga și bătea din palme de bucurie. Dar Kobak i-a luat mașinuța.

– Nu ți-o dau!

– Dă-mi-o!

– Nu ți-o dau!

– Te spun lui Mama!

– Nici atunci nu ți-o dau! E a mea!

Katinka a început să plângă.

Și a doua zi, lui Kobak i s-a părut că micul automobil roșu se făcuse ceva mai mic.

– Nu mai vrei să crești? l-a întrebat Kobak.

La care farurile automobilului n-au mai clipit.

– Te rog frumos să crești mai departe! Îți promit să nu mai fiu invidios și să nu te mai iau de la Katinka dacă vrea să se joace cu tine.

Și de atunci n-a mai luat automobilul de la Katinka. Iar micul Fiat-șase-sute roșu pe zi ce trecea devenea mai mare.

Dar într-o zi Kobak a spart o ceașcă.

– Cine a spart-o? a întrebat Mama.

– Nu eu am spart-o, minți Kobak – și a doua zi micul Fiat-șase-sute roșu devenise iar mic de tot.

Kobak a început să plângă.

– N-am să mai mint, zău că n-am să mai spun minciuni! Fă-te iar mare, n-am să mai mint niciodată!

Automobilul roșu creștea și tot creștea.

Într-o dimineață Kobak își lustruia pantofii. Când a început să strălucească și cel de al doilea pantof, s-a dus și l-a arătat Fiatului-șase-sute.

– Nu-i așa că strălucesc frumos?

Micul automobil a claxonat o dată. Foarte încet, dar Kobak l-a auzit foarte bine. A doua zi a ajutat-o pe Mama să facă paturile. Apucă perna de două colțuri, Mama de celelalte două și – hop! – perna s-a și trezit în pat.

– Am făcut paturile, i-a spus Kobak Fiatului-șase-sute. Tot așa de frumos ca în povestea cu bunicuța care face paturile. Și am netezit și pătura, să nu fie cu hârtoape. Uită-te ce frumos e făcut patul! Dacă-ți place, claxonează-mi.

Micul automobil claxonă. Mai tare decât ieri. A treia zi, Kobak și-a adus șorțulețul de la grădiniță fără nici o pată. Mama tocmai spăla.

– Vezi, Mama? Am avut grijă să nu-mi murdăresc șorțulețul. Acum ai să-l speli mai ușor, i-a spus Kobak Mamei, trăgând cu ochiul la automobil, să vadă ce zice.

Acesta claxonă tare de tot.

De-acum, Kobak luă cu el automobilul oriunde se ducea. Când ajungeau, de pildă, la marginea trotuarului, Fiatul-șase-sute claxona, și Kobak se oprea. Când se

întâlneau cu vreo vecină, claxona, iar Kobak spunea tare: „Sărut mâna!”. Dacă trecea vreo pisică și Kobak se apuca s-o tragă de coadă, Fiatul-șase-sute claxona și Kobak îi dădea drumul de-ndată. Deveni atât de cuminte. Încât Mama nu înceta să repete:

– Băiatul meu s-a cumițit așa de mult, cu siguranță va ajunge un șofer adevărat.

Și într-o bună zi, când Kobak a ieșit în vestibul dimineața să-i lustruiască Mamei pantofii, automobilul porni de-adevăratelea. Venise după el.

Sâmbătă, Kobak s-a întors de la grădiniță cu un punct roșu.

– Știi, Mama, nu primesc puncte roșii decât cei care sunt cumiți toată săptămâna! i-a explicat el ducând punctul roșu în camera Mamei.

Automobilul se ținea după el.

Kobak s-a dus să cumpere pâine. Tot drumul automobilul a venit în urma lui. A adus pâinea acasă, după aceea Kobak s-a urcat în automobil. A demarat și au pornit. Goneau din ce în ce mai tare.

Capitolul al treilea, în care Kobak trece prin diferite aventuri automobilis- tice cu Gabi, Friți – o pisică – și doisprezece șoferi urâți

Kobak s-a urcat în automobil, iar Fiatul-șase-sute a luat-o din loc. Goneau din ce în ce mai repede.

În fața lor mergea un autobuz cu burduf. Kobak exclamă:

– Ia te uita, cântă la armonică!

În clipa aceea, autobuzul a început să scoată niște

sunete ca de armonică. Autobuzul cânta la armonică, Kobak cânta cât îl ținea gura, iar Fiatul-șase-sute îi acompania cu claxonul. Toată strada răsuna de această muzică automobilistică. Bicicliștii se roteau în opturi, pietonii se luau la dans, tramvaiele își zornăiau vesele clopoței.

Acum i-a văzut un imens și arătos Mercedes. Era plin de bună dispoziție, o lua ba la dreapta, ba la stânga, Kobak după el. În Mercedes, deasupra banchetei din spate, se legăna un leu din pluș. Când mașina o lua la dreapta, leul era aruncat la stânga; când mașina o lua la stânga, leul era aruncat în dreapta. Kobak auzea cum răgea sărmanul, de durere. I-a făcut semn șoferului din Mercedes. Mercedesul s-a oprit.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă politicos șoferul. Aveți vreun necaz?

– Nu vă e milă de sărmanul leu? Harcea-parcea se face! Credeți că un leu din pluș nu e și el om?

Se pare că trecuse multă vreme de când șoferul fusese copil: luă cuvintele lui Kobak drept bătaie de joc. A mormăit ceva nu tocmai cuviincios și a țâșnit ca din pușcă. Iar leul continua să ragă, izbindu-se ba în dreapta, ba în stânga.

Autobuzului cu burduf nici nu-i păsa, cânta vesel din armonică. Un camion care transporta lapte a tot țopăit și dansat pe muzica asta automobilistică, până când se scurse laptele dintr-un bidon. În urma camionului șerpuia o dâră albă de lapte.

Kobak strigă la șofer.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă șoferul, împingându-și șapca pe ceafă.

– Închideți vă rog bidonul, se scurge tot laptele!

spuse Kobak cu seriozitate. Ce-o să mai bem la grădiniță? La noi nu vă gândiți?

Șoferul a tras doar un fluierat.

– Mașina să meargă! Atâta pagubă! Ura, amice! și o luă din loc.

În urma camionului șerpuia o dâră groasă de lapte.

– Păcat că n-am luat cu noi o pisică! se necăji Kobak, pe urmă își aminti de Gabi, care are o pisică. Friți, motanul!

– Hai la Gabi! strigă – și se și întoarse din drum.

Gabi se dădea cu trotineta prin fața casei.

– Servus, dă-mi-l pe Friți, îl duc să lipăie niște lapte, spuse Kobak.

– Dacă mă iei și pe mine, ți-l dau.

Și au pornit. În față Kobak, cu Friți lângă el, în spate Gabi.

Au ajuns la dâra de lapte. Kobak dădu drumul motanului.

– Îl lăsăm pe Friți înaintea, iar noi ne ținem încet după el, nu cumva să-l calce vreo mașină.

Friți lipăia, iar Kobak și cu Gabi se țineau după el cu mașina. Numai că pisica lipăie încet, iar o mașină se grăbește. Deodată, se trezesc în urma lor cu un șir întreg de mașini.

Doisprezece șoferi și-au scos deodată capul pe geam.

Unul mustăcios,
unul cu o șapcă pepit,
unul cu părul ca peria,
unul cu nasul mare,
unul cu nasul cârn,
unul cu un dinte de aur,

unul cu ochelari de soare,
unul cu obrazii roșii,
unul blond,
unul cu ochii negri,
unul cu urechile clăpăuge,
unul cu sprâncenele împreunate.

Mustăciosul strigă cu furie la Kobak:

– Hei, voi de colo! Ce vă târâți așa de încet? Hai, dați-i zor! Dați-i zor!

– Friți își ia gustarea – răspunse Kobak.

– Cine?! Păi, să nu-și ia gustarea pe asfalt, ci sub masă, acasă la mămica! i-o întoarce șoferul mustăcios.

– Friți este pisoiful nostru. Și își ia gustarea pe asfalt pentru că pe asfalt s-a vărsat laptele! strigă la rându-i Gabi.

– Vă arăt eu vouă Friți cu lapte! și șoferul cu șapca pepit le arată pumnul. Hai, dați-i drumul înainte! Cât despre pisoiful ăla jegos, mai ducă-se-ncolo!

– Vă rugăm să nu strigați! le-a răspuns Kobak. Educatoarea ne-a spus că cei care vorbesc urât nu merită să conducă masina. Așa sa știți!

– Ia mai lasă predicile, mucosule! strigă cel cu părul ca peria.

– Tacă-ți fleanca! urlă cel cu nasul mare.

– Dați-i una la mutră! bodogănea cârnul.

– Aruncați-l mai încolo! clămpănea cel cu dintele de aur.

– Așa le trebuie! Împingeți-i din spate! îi sfătui cel cu ochelarii de soare.

– Intrați în ei! porunci rânjind cel cu mutra roșie.

– Fără milă! spumega blondul.

– Șo pe ei! strigă ca un sughiț cel cu ochii negri.

– În ei! țipa cel cu urechile clăpăuge.

Cel cu sprâncenele împreunate apăsă pe accelerator și îl împinse pe cel cu urechile clăpăuge. Cel cu urechile clăpăuge îl împinse pe cel cu ochii negri, cel cu ochii negri pe cel blond, cel blond pe cel cu fața roșie, cel cu fața roșie pe cel cu ochelarii de soare, cel cu ochelarii de soare pe cel cu dintele de aur, cel cu dintele de aur pe cel cârn, cel cârn pe cel cu nasul mare, cel cu nasul mare pe cel cu părul ca peria, cel cu părul ca peria pe cel cu șapca pepit, cel cu șapca pepit pe cel mustăcios, cel mustăcios pe Kobak, iar Kobak pe Friți.

Friți își luă avânt și zbură drept în ghereta de sticlă a lui nenea polițistul. Geamul se sparse. Iar Friți căzu direct pe telefon, sub o ploaie de cioburi de sticlă.

– A-al-lo-o!... C-o-o! Zdrang!.. Bang!..

Polițistul fluieră, șoferii puseră frână. Cu motanul sub braț, nenea polițistul notă pe rând numerele tuturor automobilelor. Al mustăciosului, al celui cu șapca pepit, al celui cu părul ca peria, al celui cu nasul mare, al cârnului, al celui cu dinte de aur, al celui cu ochelarii de soare, al celui cu fața roșie, al blondului, al celui cu ochii negri, al celui cu urechile clăpăuge și al celui cu sprâncenele împreunate. Până să isprăvească, în spatele celor douăsprezece mașini se înșiraseră alte douăzeci și patru.

– Să ne grăbim! spuse polițistul. S-a oprit circulația. A cui este pisica?

– A noastră – răspunse Kobak.

– Vă rog, sunteți amendat, spuse polițistul. Și acum duceți-vă să-mi aduceți niște tinctură de iod, că m-am tăiat la mână cu cioburile.

Kobak a alergat la farmacie, a cumpărat tinctura de

iod, a alergat înapoi, a bandajat mâna polițistului, l-a întrebat dacă nu are nevoie de vreo injecție și s-a prezentat:

– Sunt Kobak, sunt șofer și am cinci ani.

– În ordine! zâmbi nenea polițistul. Dar să nu mai jucați mingea cu pisica!

– Nu ne-am jucat mingea, i-a spus Kobak. Să vedeți cum a fost: mustăciosul ne-a împins automobilul din spate, iar noi am împins pisica, și atunci ea a zburat.

– Mustăciosul? De ce n-ai spus mai devreme? Aaa, stați puțin! Alo! Alo!... Automobilul cu numărul 35435, imediat la mine... Un șofer mustăcios...

– Dumneata ai împins automobilul lui Kobak?... 150 de lei amendă! Și ia-o din loc, că încurci circulația!

– Dar, vă rog, pe mine m-a împins cel cu șapcă pepit!

– Alo!... Automobilul cu numărul 54532... un șofer cu șapcă pepit... imediat la mine!

– Dumneata ai împins automobilul șoferului mustăcios?... 150 de lei amendă și ia-o din loc, că încurci circulația!

– Dar, vă rog, pe mine m-a împins cel cu părul ca peria!

– Alo!... Mașina cu numărul 32514... Un șofer cu părul ca peria... Imediat la mine!... Alo!...

– Dumneata ai împins mașina șoferului cu șapcă pepit?... 150 de lei amendă și ia-o din loc, că încurci circulația!

– Dar, vă rog, pe mine cel cu nasul mare... m-a...

– Alo!... Mașina cu numărul 64318... Un șofer cu nasul mare... Imediat la mine! 150 de lei amendă. Circulați!

– Dar, vă rog, pe mine... cârnul m-a...

- Alo! 97542... Cârnul... la mine!...
- 150 de lei amendă...
- Dar, vă rog, pe mine...
- Cel cu dinte de aur... Alo!... 45318... Cel cu dinte de aur... Da... și 86192... Cel cu ochelari de soare... 28315, cu obraji roșii... 14356, blondul... 62213, cu ochii negri... 38245, cu urechile clăpăuge... 23918, cu sprâncenele împreunate... Imediat... La mine...
- 150 de lei amendă... Puteți pleca!
- Dar, vă rog, pisica păștea aici, pe asfalt. E inadmisibil!
- Nu păștea, își lua gustarea. Din camion se scurgea laptele și îmi părea rău să se usuce acolo, așa că l-am adus pe Friți să-l lipăie, explică Kobak. Și să știți că eu i-am spus șoferului de la camion să închidă bine bidonul, dar el mi-a spus că atâta pagubă!
- Alo!... Camionul cu lapte... Din care curge laptele... La mine, imediat!... 150 de lei amendă și strângeți-i bine capacul! Mâine dimineață spălați asfaltul. Mișcarea, mișcarea, că se oprește circulația!
- Polițistul se adresa lui Kobak:
- Iar voi, copii, duceți-vă la locul de joacă! Acolo să vă plimbați cu automobilul! Hai! Fuga.
- Și au întins-o la locul de joacă.

**Capitolul al patrulea,
în care Kobak prinde curaj, ca orice proaspăt posesor de
mașină**

Kobak, Gabi și Friți au ajuns la locul de joacă, Gabi s-au dus acasă cu motanul Friți, iar Kobak a dat câteva

ture, făcându-le semne copiilor. Copiii de cum l-au zărit au dat fuga la el.

– Ia-mă și pe mine cu mașina! Și pe mine! strigau cu toții.

Kobak, a făcut ordine în doi timpi și trei mișcări. Și-a scos fluierul meșterit dintr-o ghindă, a suflat în el și a strigat:

– Alinierea! Pe cel care-i mai înalt îl iau la plimbare cu mașina.

I-a aliniat pe copii ca la gimnastică: cei mai înalți în față, cei mai scunzi în spate.

– Pe tine te iau, i-a spus celui mai înalt.

Dar scunzii din spate au început să strige:

– Nu-i drept! Nu se face! Laci are șapte ani, de aia e mai înalt. Dar nu-și mănâncă niciodată spanacul!

– În schimb eu mi-l mănânc întotdeauna! strigă cel mai scund dintre ei. Și când o să am șapte ani o să fiu mult mai înalt! Ai să vezi! Ia-l pe cel mai isteț dintre noi!

– Așa e! Așa e! strigau copiii. Să-l iei pe cel mai isteț!

– Bine, se învoi Kobak, o să-l iau pe cel care va construi cel mai înalt castel de nisip.

Ei, și s-au pus pe construit. Cărau nisipul, îl udau, îl modelau – care cu mâna, care cu lopățica și găletușa. Ba, de-atâta râvnă, mai scoteau și limba. Un copil, unul cu o cămășuță cadrilată, șterpelise găluștele de la doi băieți, le pusese una-ntr-alta și tencuise nisipul peste ele. Așa a ieșit cel mai înalt turn. Numai că ceilalți copii au observat șiretlicul.

– Nu se face! Nu se face! strigau – și concursul trebuia luat de la început.

– Am să-l iau pe cel care ajunge primul la bradul acela de la capătul grădinii, le spuse Kobak.

Copiii alergau, care cum putea mai repede, în vreme ce Kobak îi privea cu brațele încrucișate și fluiera.

Feri a ajuns cel dintâi la brad. Voia să se și urce în automobil, dar Kobak își luă nasul la purtare.

– Te iau numai dacă îmi speli mașina în cinci minute, spuse.

Feri a spălat mașina și voia să se urce. Dar Kobak nu voia nici acum să pornească.

– Dacă îmi lustruiești oglinda în trei minute, te duc! promise el.

Feri lustrui oglinda, dar Kobak tot nu voia să pornească.

– Dacă îmi ștergi geamurile într-un minut, atunci te iau! se încăpățână el.

Feri șterse geamurile.

– Poți să te urci, se îndură Kobak. Dar numai în spate. În față nu stă decât cel, care mi-e cel mai bun prieten. Ia să văd, nu cumva ai ghetete murdare? îl întrebă brusc – și începu să cerceteze ghetetele lui Feri. Bineînțeles că nu erau curate: erau pline de nisipul umed adunat în timp ce construiau castelul de nisip.

– Te rog să te dai jos și să-ți cureți ghetetele! – și Kobak a deschis portiera, iar Feri coborî fără o vorbă, își curăță ghetetele și se urcă la loc.

– Ei, acum putem porni!

Mai întâi făcură înconjurul terenului de joacă. Le ieși în față un copil cu o trotinetă și-i întrebă:

– Încotro goniți?

– În lumea largă! i-a strigat Kobak. Hai și întrece-te cu noi, dacă poți!

Le ieși înainte o fetiță pe tricicletă și-i întrebă:

– Încotro goniți?

– În lumea largă! Hai și te întrece cu noi, dacă poți!

Le ieși în cale un băiat pe bicicletă și-i întrebă:

– Încotro goniți?

– În lumea largă! Hai și te întrece cu noi, dacă poți!

Au mai înconjurat o dată terenul de joacă, descriind opturi. Apoi, zdup!, în scrânciob, de acolo pe tobogan, de pe care au nimerit drept în castelul de nisip, pe care
– Ura! – l-au făcut praf.

Pe urmă, Kobak s-a îndreptat cu mașina direct în gard și dă-i, a trecut prin el, apoi – înainte! În lumea largă!

Kobak conducea din ce în ce mai repede. Lui Feri începu să-i fie frică.

– O să dăm de bucluc, ai să vezi! O să ne ciocnim de ceva.

Kobak frână.

– Fricoșii n-au ce căuta la mine în mașină, spuse.

Și îl pofti pe Feri să coboare din Fiatul-șase-sute. Acum rămăseseră doar ei doi, și Kobak conducea din ce în ce mai repede.

– Uite, Fiatule-șase-sute, am să depășesc și mașina asta, dacă vreau, și pe asta, și pe asta – se entuziasma el, și depăși:

mai întâi un Trabant,

apoi un Fiat mic,

apoi un Fiat mare,

apoi un Renault,

apoi o Skoda,

apoi o Volga,

apoi un Moskvici

și tocmai se întrecea cu un Mercedes când, de pe marginea drumului, un băiețel cu rucsac în spinare începuse să-i facă semn cu mâna.

Ceasul de la bordul mașinii ticăia atât de tare, de parcă ar fi fost inima lui Kobak.

**Capitolul al cincilea,
în care Kobak își vinde totul pentru o găleată de benz-
ină, iar automobilul, de necaz, se transformă iarăși în
automobil-jucărie, dar până să terminați de citit
povestea, Kobak se va face iar băiat cuminte, așa că tot
nu se termină trist**

– Degeaba ticăi așa! i-a spus Kobak. Nu pot să-l iau acum pe cel cu rucsacul, pentru că sunt în depășire. Vreau să depășesc Mercedesul. De altfel, s-ar putea să aibă ghetete murdare. Hai, Fiatule-șase-sute! Să gonim mai iute ca niciodată! Hai să depășim Mercedes-ul!

Dar Fiatul-șase-sute părea că încetinește.

– Ești obosit, Fiatule-șase-sute? De aceea încetinești, nu-i așa? Doar nu pentru că l-am lăsat pe marginea drumului pe băiatul cu rucsacul! Eram în întrecere! Și avea și ghetete pline de noroi! Fiatule-șase-sute, nu ești supărat? Nu-i așa? Dacă nu ești supărat, te rog să clipești din faruri, bine?

Chiar în clipa aceea se aprindeau lămpile de pe marginea șoselei, așa că n-a mai putut să vadă dacă automobilul a clipit ori nu.

– Precis că a clipit, numai că în lumina asta puternică n-aveam cum să văd, se liniști el.

La radio se auzi: „Bună seara, copii! Sper că sunteți cu toții în pat”. Ceasul de bord ticăia din nou foarte tare, de parcă ar fi fost chiar inima lui Kobak.

– Sper că nu ticăi așa ca să mă duc acasă? îl întrebă Kobak. Cred că sunt destul de mare! Copiii mici să se culce, eu sunt șofer. Eu am să trec pe sub toate lămpile de pe șosea. Așa-i că vrei și tu, Fiatule-șase-sute?

Dar Fiatul-șase-sute nu-i răspunse.

– Precis că a claxonat, dar în larma asta n-aveam cum să-l aud, se liniști Kobak – și trecu cu mașina pe sub toate lămpile de pe șosea.

A doua zi, la grădiniță, era atât de somnoros, încât nu a fost în stare să spună poezia până la capăt. În săptămâna aceea n-a mai primit punct roșu.

Mama i-a spus:

– Ce fel de șofer ești tu, dacă nici măcar un punct roșu nu mai ești în stare să aduci? Cu un punct roșu, mașina ta ar fi mult mai frumoasă.

Dar Kobak nu primi nici în săptămâna următoare punct roșu. Cum să fi primit când de atâta șofat nu mai era în stare să facă nici măcar o păpușă de plastilină? Oricât se străduia, de fiecare dată păpușii îi cădea capul. În schimb, păpușa lui Karcsi se ținea atât de dreaptă că, de ciudă, Kobak îl ciupi pe Karcsi pe sub masă. Educatorea l-a observat, căci educatoarea nu era obosită, ea nu se plimba seară de seară cu mașina, până noaptea târziu. Așa că i-a dat lui Kobak un punct negru.

Dar Kobak nu dorea ca Mama să-i facă iar observație, așa că sâmbătă după-masă i-a spus lui Karcsi:

– Dacă îmi dai punctul tău roșu, te iau la plimbare cu mașina.

– Nici nu ai mașină! spuse Karcsi.

– Bine, atunci nu mi-l da! Am să-l duc pe Jóska la plimbare. O să-mi dea el punctul lui.

– Ți-l dau eu! Ia-mă pe mine! se rugă Karcsi de el.

Așa că în sâmbăta aceea, Kobak aduse iar acasă un punct roșu. Mama nu bănuia că băiatul ei se mândrește cu punctul roșu al lui Karcsi.

– Ce bine-mi pare că am un băiat așa de cuminte! se bucură Mama lipind punctul roșu pe bordul Fiatului-șase-sute.

Când se uită mai bine, Kobak observă cu disperare că automobilul începea să se micșoreze.

– Fiatule-șase-sute, nu te mai micșora! N-am să mai mint niciodată!

Cu toate astea, când Mama i-a spus lui Kobak a doua zi: „Curăță-ți pantofii!” Kobak avea lucruri mai importante de făcut. Trebuiau spălate roțile mașinii. Și cum spălătul roților mașinii a durat cam mult, nu i-a mai rămas timp pentru curățatul pantofilor. Așa că atunci când Mama l-a întrebat, din camera alăturată: „Ți-ai curățat pantofii?” Kobak i-a răspuns: „Da”, iar automobilul s-a mai micșorat un pic.

– Nu te micșora! l-a rugat Kobak. Dacă nu te micșorezi, am să-ți cumpăr o mascotă, o mică negresă cu care poți sta de vorbă. Bine?

Însă Kobak nu avea bani.

– O să-mi dau ursulețul în schimb, hotărî el.

Numai că ursulețul nu ajungea. Trebuia să dea și tractorul, și avionul, și jumătate din cuburi. Abia de i-au mai rămas câteva jucării pe raft.

Când Mama l-a întrebat unde i-au dispărut jucăriile, Kobak i-a spus că i le-a împrumutat lui Jóska.

După asta, automobilul s-a oprit. Și nu a mai vrut să pornească.

– Te rog, pornește! se ruga Kobak de el. Am să-ți cumpăr o pijama pentru mașini, să nu-ți fie frig noaptea.

Da. Dar nu avea parale...

– De unde să fac eu rost de bani pentru pijamaua mașinii? se zbugiumă, dar și-a dat seama repede ce trebuie să facă. În timp ce Mama lucra în odaia alăturată, a luat un geamantan în care și-a îndesat toate pijamalele și s-a dus să le schimbe.

– Vă rog să-mi dați pentru astea o pijama pentru automobil! și Kobak puse geamantanul pe tejghea.

– Pentru ce fel de automobil să fie? a întrebat vânzătorul.

– Pentru Fiat-șase-sute.

– În ce culoare doriți să fie?

– Mi-ar plăcea în dungii albe și roșii.

– Am înțeles: o pijama de automobil în dungii albe și roșii. Poftiți vă rog, se înclină vânzătorul, și împachetă pijamaua de automobil.

Dar Fiatul-șase-sute nu a clipit din faruri. Și nici nu a pornit.

„Precis că e foarte obosit, se gândea Kobak. Nu poate dormi în liniște pentru că nu are garaj”.

Și se hotărî să-i construiască Fiatului-șase-sute un garaj. A doua zi, Kobak a fugit de la grădiniță. La el acasă nu era nimeni. Mama plecase la lucru.

Kobak se uită prin odaie. Unde să construiască gara-jul? Masa nu era bună, pentru că e prea joasă și Fiatul-șase-sute nu ar fi încăput sub ea. Fotoliile sunt prea mici, iar etajera e pentru automobile-jucărie. Mai rămâ-

nea patul. Ei, da! Patul o să fie tocmai bun. Kobak răsturnă patul și garajul era gata. Pe urmă cără în garaj o pernă și o plapumă, le așternu și-l culcă pe Fiatul-șase-sute.

– Dormi, micuțele Fiat-șase-sute! Și dimineață, când ai să te trezești, să fii din nou mare! Nu știi că mașinuțele cresc în somn?

Și cu asta trecu în odaia alăturată, pentru ca Fiatul-șase-sute să poată dormi în liniște.

„Cât doarme automobilul, îi pregătesc micul-dejun - se gândea. Cum să meargă, dacă nu primește de mâncare?”

Drept care și-a adunat toate jucăriile și le-a vândut, cu etajeră cu tot, pentru un castron de benzină.

După aceea și-a vândut pantofii, haina și pantalonii pentru o ceașcă de ulei.

Fiatul-șase-sute s-a trezit. Kobak i-a dat să mănânce, să bea, dar el, în loc să crească, s-a făcut parcă mai mic.

„O fi fost puțină benzina”, încerca să-și dea Kobak curaj – și cără scaunele, masa și dulapul din camera lui, și le vându pe toate pentru un castron mare de benzină.

Au urmat paltonul, poșeta și pantofii Mamei, pentru o cană de ulei.

Fiatul-șase-sute a mâncat benzina, a băut uleiul și s-a făcut mic de tot. Inima lui Kobak a început să bată așa de tare, de parcă ar fi ticăit ceasul de la bordul automobilului.

– Nu te transforma, Fiatule-șase-sute! Nu te transforma înapoi în jucărie!

Cu toate astea, știa că Fiatul-șase-sute se va transforma într-un automobil-jucărie și că niciodată n-o să mai

A treia carte a lui Kobak

Povestea cu A B C

Kobak începea școala. Micului automobil i-a făcut vânt:

– Du-te unde vezi cu ochii! De-acum sunt școlar! De azi înainte nu mă mai joc cu automobile-jucărie.

Mingii i-a dat un picior.

– Joacă-te cu cine-ți place! De-acum, sunt băiat mare, merg la școală!

Cartea cu poze a pus-o la colț.

– Acolo să stai! De-acum înainte am să citesc cărțile, n-am să mă uit la poze, ca cei mici.

Și-a băut apoi cacaua, și-a pus ghiozdanul în spate și a plecat.

– N-ai să nimerești de unul singur! Îi strigă mingea – și în clipa următoare sălta înaintea lui.

– Școala e încoace, încoace este! și mingea se rostogoli spre dreapta.

– Nu-i adevărat! Încolo e școala! claxonă mașinuța luând-o spre dreapta.

Kobak se opri în mijlocul străzii, nu mai știa încotro s-o apuce.

– Mamă, începu el să plângă, încotro e școala?

– Plânge școlarul! Plânge școlarul! țopăia mingea.

– Se smiorcăie! Școlarul se smiorcăie! râdea de el automobilul.

Dar venea și Mama.

– Nu cumva ți-e teamă să mergi la școală? Hai să pornim!

L-a luat pe Kobak de mână și au pornit drept

înainte. De cum au ajuns la colțul străzii, semaforul i-a muștrat foarte supărat:

– Opriți! Apoi clipi înspre tramvaie: – Porniți!

Treceau tramvaiele unul după altul.

– Ai să întârzii! Ai să întârzii! Îngânau ele, trecând prin fața lui Kobak.

Semaforul clipi acum spre automobile, iar ele începură să pufăie și să mârâie într-un șir fără sfârșit.

– Și așa o să întârzii! Și așa o să întârzii! claxona, undeva mai la urma șirului, automobilul-jucărie.

Pe capota lui țopăia mingea.

– Noi o să ajungem mai repede!

În cele din urmă veni și rândul pietonilor. Mama și cu Kobak au mers și au tot mers până au ajuns la școală. Numai că în poarta școlii stătea automobilul-jucărie, iar mingea țopăia.

– Lăsați-mă să intru! strigă la ei Kobak. Întârzii.

Dar acum se auzi un fluierat și sus, pe trepte, stătea cartea cu poze, din care făcea semne nenea polițistul:

– Stați! Mai întâi jucăriile!

Și au început să intre: automobilul-jucărie, urmat de pătuț, urmat de broșcuța-oak, pisicuța de ață, se târa melcul, bătea toba, fugea șoricelul, cânta stăncuța, fluiera locomotiva, rulau patinele pe rotile, mărșăluia planșeta de plastilină, se legăna leagănul, pornea micul car cu boi, sălta arcul de tras săgeți, veneau găina și cocoșul, lădița cu gaură, ursulețul cu mierea, băbuța cu iepurașul, răgea leul, urmat de cinci tăurași, sălta în pas de paradă căluțul poney, se viclenea vulpea, se pelticea fluierul, țopăia sita, urmată de cămilă, de găinușă, de coarda de sărit, de viezure, de trenul electric, de cutia muzicală și de sforcică.

Până să ajungă Kobak în clasă, aceasta era ticsită de jucării; ședeau în bănci, pe pervazul ferestrelor, pe marginea tablei și făceau așa o hărmălaie, că până și creta începuse să sară, iar cârpa de șters dănțuia pe tablă.

Speriat, Kobak s-a ascuns sub bancă, iar când a intrat învățătoarea, crezu că-i s-a făcut frică de școală.

– Nu te teme, Kobak, școala nu mușcă! îl liniști zâmbind învățătoarea, și ciudat, până să iasă Kobak de sub bancă, nu mai era urmă de jucărie în clasă, dispăruseră de parcă n-ar fi fost acolo niciodată. Doar automobilul-jucărie se pitise speriat într-unui din buzunarele învățătoarei. De bună seamă de frică s-a ascuns acolo. – Aaa! Aici mi-erai? Te-am prins! surâse învățătoarea și cu două mișcări a și făcut din automobil un A mare pe tablă. N-a îndrăznit să se miște de acolo de pe tablă până ce fiecare copil nu și-a scris în caiet litera A.

– În fiecare zi o să luăm de urechi câte-o jucărie, până o să învățăm întregul alfabet, le-a spus învățătoarea, apoi a scuturat din clopoțel și a început prima recreație la școală.

Povestea căluțului

Fără să-și dea seama, Kobak s-a trezit în mijlocul unei mari încăierări. Cine a început nu se putea ști, dar de dat au dat și Karcsi, și Kati, și Kobak.

Numai că învățătoarea nu i-a crezut. Si cum o încăie-

rare nu se poate termina la chemarea clopoțelului, iar învățătoarea intrase în clasă în clipa în care Kobak înapoia o lovitură, învățătoarea l-a pedepsit pe Kobak.

– Treci la colț! i-a spus severă.

Cum stătea el, Kobak, acolo la colț, deodată, dintr-o crăpătură a zidului, necheză un căluț.

– Nu te necăji! l-a liniștit căluțul. Eu știu că ai nimerit aici din întâmplare și nu ai nici o vină. Urcă-te în spinarea mea și ține-te de coamă!

Și căluțul sări peste tablă, zbură prin fereastra deschisă, afară în curte. Goneau cu toată viteza când la o curbă, Kobak și-a dat seama că minunatul căluț nu avea decât un singur ochi.

– Nu fi necăjit, căluțule! O să-ți desenez eu celălalt ochi, îl consolă el, și scoase din buzunar un creion colorat.

– Ei! Kobak! Nu mâzgăli pereții! spuse foarte supărată învățătoarea.

Și, spre rușinea lui, l-a poftit să șadă în prima bancă.

– Pune-ți palmele pe pupitru, ca să nu mai scoți nimic din buzunare.

Așa stătea Kobak, cu degetele răsfirate pe pupitrul băncii și nu reușea să înțeleagă de ce e supărată pe el învățătoarea. Doar a vrut să-i deseneze căluțului un ochi, atât a vrut. Căci căluțul îl ajutase și nu ar fi fost frumos din partea lui să-l lase cu un singur ochi.

Dar n-a fost nevoie să se necăjească prea mult deoarece căluțul se apucase să-i vorbească dintr-o crăpătură a băncii:

– Îți mulțumesc pentru ochiul acela și nu te mai necăji! Eu știu că tu ai vrut să-mi faci un bine. Suie-te în spinarea mea și ține-te bine de coamă!

Au sărit peste bancă, au zburat prin fereastră, peste gard, au lăsat în urmă toate tramvaiele dar, când să dea colțul, Kobak a observat că-i lipsea căluțului o potcoavă.

– Lasă! îl încurajă el pe căluț. Am să-ți scrijelesc eu cu unghia o potcoavă. Și încă una adevărată!

Numai că învățătoarea se supără și mai tare.

– Kobak! Nu scrijeli banca cu unghia! Tu nu pricepi că ai fost pedepsit? În recreația mare ai să rămâi singur în clasă!

Ședea Kobak singur în clasă. Și-i era așa de frică, încât degeaba privea zidul sau banca, nu reușea să-l vadă pe căluț. Când s-a simțit foarte singur s-a apucat să deseneze pe tablă un căluț, la fel cu cel care-i nechezase mai înainte. Dar căluțul desenat nu voia să vorbească, degeaba îl îndemna Kobak.

Povestea cangurilor

Kobak scria cangurilor o scrisoare:

„Dragi canguri,

Vă trimit un pic de iarbă. Dacă o să fiu cuminte, Mama o să-mi cumpere o tricicletă. Pe care am s-o transform. Am să fac din ea o bicicletă, iar a treia roată v-o trimit vouă, să vă jucați cu ea. Distracție plăcută!

Kobak”.

Trei zile a așteptat răspunsul. În seara celei de-a treia a început să povestească:

– Mi-au scris cangurii. Nu cu creionul, că ei n-au creioane. Mi-au scris cu ghetuțele. Zic că vor să ne împrietenim. Și mi-au scris să le trimit a treia roată. Dar că ar fi mai bine să mă duc eu cu tricicleta până la ei.

– Cangurii locuiesc dincolo de ocean, observă Mama.

– Atunci am să montez un elicopter la bicicletă și am să zbor peste ocean. Mă tem însă, ca nu cumva, văzându-mă, puii de cangur să sară de bucurie așa de sus, chiar în mijlocul oceanului, încât să ne ciocnim și să cădem în apă.

Ideea asta l-a cam pus pe gânduri, și a doua zi, Kobak le-a trimis iar o scrisoare:

„Dragi canguri,

Mai bine veniți voi aici! Săriți peste ocean și-mi bateți cu coada în fereastră. Eu am să sar peste pervaz, o să mă prind de cozile voastre și o să sărim peste ocean până la voi. Am luat iarbă în buzunar. Somn ușor.

Kobak”.

Dar, pesemne, cangurii erau tare curioși să vadă o bicicletă cu elicopter, pentru că n-au venit. Iar Kobak a primit o nouă scrisoare:

„N-o să ne ciocnim peste ocean cu elicopterul tău. O să te așteptăm cuminți, cu labele cuviincios așezate peste marsupiu. Vino repede!

Cangurii”.

De dimineață până seara, Kobak aduna piese pentru elicopter. E nevoie de foarte multe ca să poată construi omul un elicopter ca lumea. Era atât de ocupat, că nici n-a băgat de seamă când i-a sosit o altă scrisoare de la canguri.

„Dragă Kobak,

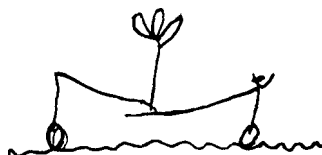
Zău că ar fi timpul să vii! Noi stăm toată ziua pe malul oceanului și, de plictiseală, am început să ne certăm!

Cangurii”.

Kobak tare s-a mai întristat și expedie răspunsul chiar în ziua aceea.

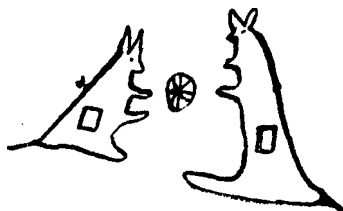
„Dragi canguri,

Nu vă certați! Bicicleta cu elicopter e aproape gata. Până atunci v-o desenez, să vedeți și voi cum arată. Bine?

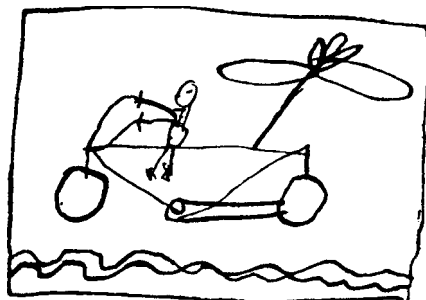
Kobak”.

Iar cangurii i-au răspuns repede:

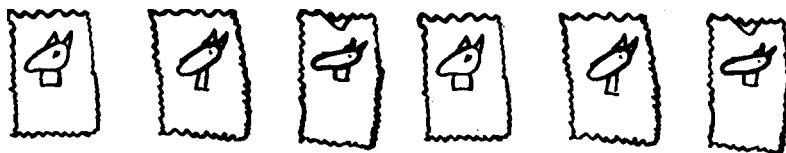
Cangurii”.

Kobak a pictat acum o ilustrată.

„Kobak”

Cangurii i-au trimis o serie de timbre:

„Cangurii”.

Și așa a continuat schimbul lor de scrisori până când Mama l-a dus pe Kobak la grădina zoologică.

A fost o zi tare tristă.

În spatele grădiilor țopăia un cangur, apoi, se opri, se uită la Kobak și tăcea.

Kobak l-a întrebat:

– Nu vrei o roată, să te joci?

Cangurul tăcea.

– Ție nu obișnuiesc să-ți scrie puii de cangur?

Cangurul tăcea.

– Tu nu vrei să zbori cu mine peste ocean, pe bicicleta mea cu elicopter?

Cangurul tăcea.

– Tu nu scrii de loc scrisori? i-a strigat Kobak disperat.

Dar cangurul tăcea. În marsupiu nu avea nici o scrisoare.

Chiar în seara aceea, Kobak demontă elicea elicopterului de la bicicletă.

Mama nu înțelegea.

– Știi, Mamă, nu mai plec la puii de cangur, i-a spus trist. Cangurii nu știu altceva decât să sară.

Povestea televizorului

Kobak și-a construit un televizor. Toată ziua se uita la el, așteptând ca televizorul să-l facă să râdă. Dar se transmiteau numai filme plicticoase, de care nu putea nici cum să râdă.

– Ia stai tu, televizorule! Îți desenez eu un film de care trei zile în șir o să râd, de o să mă țin de burtă.

Și desenă doi uriași. Erau atât de uriași, încât unuia dintre ei de lungă ce era, îi atârna mâna afară din ecran, iar celuilalt îi atârna un picior. Așa că s-au numit Mână-Lungă și Picior-Lung.

Mai întâi Picior-Lung îl fugărea pe Mână-Lungă, prinzându-l într-o clipă. Pe urmă Mână-Lungă îl fugărea pe Picior-Lung, fără să-l ajungă. Asta era grozav de amuzant.

La un moment dat, Picior-Lung, sătul de alergat fără să fie prins, s-a oprit. L-a așteptat pe Mână-Lungă și i-a

ars o palmă. Dar rău a făcut, pentru că acesta i-a ars la rândul lui o palmă de l-a zburat afară din ecran.

Furios, Picior-Lung s-a întors și i-a tras lui Mână-Lungă un șut în fund, de s-a dat peste cap de trei ori peste Picior-Lung după care a căzut drept în cap. Norocul lui că Mână-Lungă râdea țopăind pe tot ecranul. S-a sculat apoi în picioare și, apucându-l de-o ureche, l-a ridicat pe Picior-Lung atât de sus, încât acesta nu îndrăznea să se miște. Dar la un moment dat, aproape pe neobservate, l-a secerat cu un picior pe Mână-Lungă. Atâta i-a fost: că, prăbușindu-se pe spate, Mână-Lungă l-a tras după sine ținându-l de ureche și pe Picior-Lung. Și s-au bătut și s-au tăvălit așa, până li s-a făcut foame. Pe loc s-au împăcat!

– Ce mâncăm? întrebare ei uitându-se unul la celălalt. Ne e foame! se plânseră lui Kobak.

Kobak le-a desenat un castron mare de găluște cu prune. Mână-Lungă a înghițit o gălușcă. Picior-Lung înghiți și el una, dar atât de caraghioase se întrezăreau găluștele umflându-le gâtlejul, că cei doi au bufnit în râs. La asta găluștele li s-au oprit în gât. Mână-Lungă s-a învinețit, Picior-Lung s-a înverzit și au început amândoi să sară în sus, ca să le alunece găluștele pe gâtlej.

După asta s-au simțit obosiți, așa că s-au culcat. Dar Kobak le-a desenat un singur pat, așa că lui Mână-Lungă îi atârna o mână, iar lui Picior-Lung îi atârna un picior afară din pat.

– Dă-te mai încolo că-mi amorțește mâna! și Mână-Lungă îl împinse pe Picior-Lung.

Picior-Lung îl împinse, la rândul-i, pe Mână-Lungă.

– Dă-te mai încolo că-mi amorțește piciorul!

Și tot așa, până au căzut amândoi din pat.

Mână-Lungă se ridică de o parte a patului, foc de supărare.

– De ce m-ai aruncat din pat?

– Ba tu m-ai aruncat din pat! strigă de partea cealaltă a patului Picioar-Lung, foc de supărare și el.

– Vezi că răstorn patul cu tine! îl amenință Mână-Lungă.

– Ba am să-l răstorn eu peste tine! i-o întoarse Picioar-Lung.

Mână-Lungă împinse patul cu mâna, dar Picioar-Lung îl împinse înapoi cu piciorul. Mână-Lungă apucă patul și-l răsturnă peste Picioar-Lung, dar nici Picioar-Lung nu se lăsă: izbi cu piciorul în pat până ce-i scoase tăblia. Atunci, Mână-Lungă trânti patul pe piciorul lui Picioar-Lung. Picioarul acestuia rămase prins între scândurile patului, așa că Picioar-Lung îi trase lui Mână-Lungă un șut, cu pat cu tot, de a rămas și mâna lui Mână-Lungă prinsă între scândurile patului.

Acum nu mai puteau face nici o mișcare. Și s-au pus pe un plâns... Erau atât de caraghioși, încât Kobak a râs de ei trei zile în șir.

Poveste desenată

Kobak a desenat un băiețel.

– Cum te cheamă? l-a întrebat Kobak pe băiețelul desenat.

– Kobak mă cheamă, i-a răspuns băiețelul.

– Și pe mine mă cheamă Kobak! s-a mirat el.
– Știu! i-a spus băiețelul desenat.
– De unde știi?
– Pentru că tu m-ai desenat! răspunse râzând băiețelul.

– Da, dar tu nu ești decât un desen! îi spuse Kobak oarecum neliniștit, mijindu-și ochii.

– Asta așa e, a încuviințat băiețelul, dând din cap.

– Iar eu, dacă vreau, pot să-mi ridic mâinile, i-a spus Kobak. Tu nu poți să le ridici decât dacă-ți desenez eu mâini ridicate.

– Desenează-mi și mie mâini ridicate!

– Bine! i-a spus Kobak. Poftim, acum ai mâinile ridicate.

– Vezi că pot și eu să-mi ridic mâinile? spuse Kobak cel desenat.

– Da! Numai că mi eu le-am lăsat între timp jos pe ale mele, i-a retezat vorba Kobak.

– Atunci, desenează-mi și mie mâini lăsate.

– Bun! Dar acum mie mi-e foame, spuse Kobak.

– Și mie, spuse Kobak cel desenat.

– Numai că eu chiar mănânc!

– Desenează-mi și mie ceva de mâncare!

– Dar tu tot nu poți mânca, pe când eu pot!

– Desenează-mi mâncarea în stomac!

– Dar mie nu mai mi-e foame.

– Atunci, ce faci?

– Mă joc.

– Cu ce?

– Cu trenul.

– Desenează-mi și mie un tren.

- Numai că eu pot să iau trenul în mână, pe când tu nu poți.
- Desenează-mi-l în mână!
- Numai că trenul meu, când îi trag arcul, se-nvârte în cerc.
- Trage și arcul trenului meu!
- Trenul desenat nu are arc să-l tragi.
- Atunci, cum să mă joc?
- Nu te joci. Tu ești Kobak cel desenat.
- Dar eu vreau să mă joc!
- Nu poți!
- Dar eu vreau! Desenează-mă cum să mă joc!
- Bine, am să te desenez cum te joci. Dar acum sunt obosit. Mi-e somn.
- Vreau să-mi fie și mie somn!
- Am să te desenez cu ochii închiși, nu vezi nimic. Și orice fac eu, tu nu poți ghici ce anume fac.
- Spune-mi ce faci!
- Nu-ți spun!
- Atunci, am să dorm!
- Ai să dormi tot timpul, pe când eu mâine am să mă scol și am să desenez ce vreau. Și dacă vreau, pot să desenez un alt Kobak!

Poveste pictată

Băiețelul cel pictat stătea presat într-o carte cu poze. Când Kobak lăsa cartea din mână, băiețelul pictat

amuțea în nemișcare. Dar cum lua Kobak cartea în mână, băiețelul strănuta și începea să vorbească.

– Ia-ți degetul de pe burta mea! Mi-o apeși, se ruga el de Kobak, iar Kobak, politicoș își lua degetul mare de pe burta băiatului pictat.

Dar acum băiatul pictat s-a pus pe un râs nemai-pomenit.

– Nu mă mai gâdila! Vai nu mă gâdila! striga băiatul, sughițând de râs. Ce-ai zice dacă pe te-ar gâdila cineva la tălpi?

Kobak își încruntă sprâncenele.

– Dacă-ți desenez niște ghete în picioare, atunci n-ai să te mai gâdili?

Băiețelul clipi recunoscător.

Kobak i-a desenat băiatului două ghete zdravene.

– Îmi cam joacă în picioare! oftă băiatul. N-ar fi un necaz prea mare, dar mi se văd picioarele prin ghete. Mă tem că tot o să mă gâdil.

– Stai puțin, să vedem! îi spuse Kobak, aplecându-se peste carte și gâdilând tălpile băiatului cel pictat.

Băiatul se prăpădea de râs, nu alta! Ghetele desenate nu-i erau de nici un folos.

– Ia stai! Am să colorez ghetetele, și atunci n-o să ți se mai vadă picioarele, îl liniști Kobak pe băiețel - și-i coloră pe loc o pereche de ghete minuscule în picioare.

– Au, mă strâng! Mă strâng ghetuțele! se văicărea acum băiatul, drept care Kobak transformă la iuțea ghetuțele în niște cizme uriașe.

– Ei, așa e mai bine! se liniști băiatul cel pictat.

Dar foarte curând a început să se foiască.

– Mi-e tare cald în cizmele astea! Tu nu vezi că e vară și arde soarele?

În cartea cu poze era într-adevăr vară.

– Trebuie să fie tare neplăcut să stai în cizme pe nisipul fierbinte! îl plânse de milă Kobak. Lasă, îți desenez o ploaie, să te mai răcorești nițel.

– Ce bine, vai, ce bine! se bucura băiețelul.

Iar ploaia a și început să se reverse în picături uriașe. Până ce băiatul dărdâia de frig.

– Nu vezi că sunt într-un tricou de marinar? și strănută strașnic.

– Sărmanul de tine, ai să răcești! se îngrijoră Kobak

Și-i pictă la iuțea niște pantaloni lungi și o haină. Băiatul cel pictat i-a zâmbit recunoscător.

– N-ai vrea să desenezi un nor în fața soarelui? Începe să-mi fie cald!

– Pot să pictez și zăpadă, răspunse Kobak și, plin de râvnă și pe loc picta niște fulgi uriași de zăpadă deasupra picăturilor de ploaie. Băiețelul cel pictat a primit mânuși și o căciulă de blană, pe urmă o sanie și o pereche de patine.

– Bine, dar aș vrea să mă așez în sanie! strigă el.

Iar Kobak, firește, vru să-și ajute prietenul și de astă dată.

– Lasă, te desenez eu pe deasupra, îi spuse.

Dar s-a petrecut ceva foarte rău, după care băiatul cel pictat a început să țipe.

– Au! Piciorul! Îmi rupi piciorul! Vai! Vai!

Kobak s-a speriat foarte tare. A început să șteargă repede culorile, acestea s-au estompat, băiețelul abia se mai zărea.

– Ajutor! Ajutor! Mă înăbuș! striga el.

De spaimă, Kobak a început să plângă.

– Ajută-mă odată! se văicărea băiețelul.

Și Kobak șterse repede toate culorile. Băiețelul se afla acum pe malul mării, cu picioarele goale în nisipul fierbinte, îmbrăcat cu un tricou de marinar și-i râdea din nou.

– Mă gâdili! Ia mâna! Ia mâna!

Kobak a închis repede cartea. Când a deschis-o iar băiatul pictat în chip ciudat a rămas nemișcat; în zadar îi tot vorbea Kobak, băiatul pictat tăcea.

Cine știe?! Poate Kobak nici nu voia ca el să mai vorbească.

Povestea cărții cu povești

Kobak și-a desenat o carte cu povești *SCRIS ȘI DESENAT: KOBAK*.

Mai întâi a desenat un împărat, căci toate poveștile încep cu „a fost odată ca niciodată un împărat...”

Numai că a desenat un împărat mic de tot, să încapă pe foaie și balaurul cu toate cele șapte capete ale sale, și vrăjitoarea, și toată epoca antică. Fiindcă povestea se petrecea în antichitate, când mai trăiau împărați, și balauri, și vrăjitoare.

Așadar, povestea începea cu un împărat mic de tot, care s-a apucat să strige:

– Se încumetă cineva să fie mai mare decât mine? după care își adună soldățeii în sunet de trâmbiță, pentru ca să-i pornească împotriva balaurului.

– Balaurul ăsta se crede mai mare decât mine, dar și mai mare îi este greșeala, așa că voi o să mi-l stârpiți, să

nu-i mai rămână pe grumaz nici unul dintre cele șapte capete!

Kobak a umplut acum partea de jos a foii de hârtie cu soldăței, asupra cărora toate cele șapte capete ale balaurului vărsau flăcări.

Înfrișoși de trâmbele de foc azvârlite de balaur, soldăței au zbughit-o pe pagina următoare, dar balaurul își întinse până aici cele șapte capete, înfipte pe cei șapte grumazi.

Dacă nu le-ar fi desenat Kobak la iuțeală de șapte ori câte șapte mașini de pompieri, toți soldăței ar fi pierit. Pe cele șapte mașini de pompieri erau câte șapte ori șapte scări de pompieri și de șapte ori câte șapte tulumbe cu apă. Toate tulumbele, câte erau, îl împrășcau pe balaur, astfel că s-a făcut o băltoacă de nu mai încăpea în pagină. A trebuit folosită și pagina următoare, și cu toate astea, abia de a mai rămas loc, într-un colțișor, pentru vrăjitoare.

Căci venea vrăjitoarea; de abia l-au gonit pompierii pe balaur, că a și venit vrăjitoarea cu păr roșu, călărind pe o coadă de mătură, cum se obișnuia în antichitate și striga de departe:

– Focul să se facă de apă! Focul să se facă de apă!

Și chiar în clipa aceea, toată întinderea de apă se preschimbă în flăcări, atâtea flăcări încât Kobak abia mai prididea să le deseneze. Spre, norocul soldățeilor, vârful creionului roșu s-a rupt, și marea rămasă înghiți flăcările.

Drept care vrăjitoarea a luat-o la sănătoasa, atât de iute a șters-o, că și-a uitat mătura în desen. Soldăței s-au adunat, au încălecat pe mătura ei și, cât ai bate din palme, s-au pomenit pe pagina următoare.

Se vânturau peste capul micuțului împărat, și, cum nu vedea prea bine departe, credea că împăratul e vrăjitoarea și dădu poruncă să se tragă asupra lor cu de șapte ori câte șapte tunuri.

Din fericire, nici tunarii nu vedeau prea departe, nici măcar cu de șapte ori câte șapte ocheane, așa că ghiulelele trecură toate peste capetele soldățeilor zburători, străbătură toată foaia și căzură pe cea următoare.

A fost o asemenea ploaie de ghiulele, că n-a mai încăput pe foaia următoare decât soarele, în colțișorul de sus, el râdea de ploaia de ghiulele, până i-au dat lacrimile.

S-a ivit și un curcubeu, acesta se arcuia până pe foaia următoare, drept care soldățeii au mărșăluit frumușel pe curcubeu până acasă.

Dar pe micuțul împărat, tare s-au mai supărat, pentru porunca de a se trage în soldăței cu cele șapte tunuri. Micuțul împărat s-a pitit după piciorul tronului, dar soldățeii l-au găsit, l-au bătut bine și l-au alun-gat.

Pe șapte pagini a tot fugit micuțul împărat, pe prima pagină și-a pierdut coroana, pe a doua mantia, pe a treia sceptrul, pe a patra i s-au rupt hainele, pe a cincea și-a lăsat pantofii, pe a șasea s-a împiedicat și a căzut, iar pe a șaptea a fugit din cartea cu povești.

Povestea ceasornicului

Kobak s-a așezat să-și facă lecțiile. Nu prea avea chef să-și deschidă caietul.

– Mai lenevesc un pic, i-a spus ceasornicului, dar, cum se uită într-acolo, văzu că acesta se oprise.

– Grozav! zise, atunci am timp berechet!

La care a început să lenevească cu plăcere.

A lenevit el ce a lenevit, dar deodată totul s-a părut ciudat, cum ceasornicul stătea neconținut.

– Poate s-a stricat! se neliniști el. Ia să scriu eu câte ceva, poate s-a făcut târziu.

A început să scrie, și, când își ridică întâmplător privirea, ceasornicul ticăia de parcă nu s-ar fi oprit niciodată.

– Ia te uită! exclamă Kobak. Deci nu s-a stricat!

Și s-a pus iar pe lenevit să vadă: iar se oprește ceasornicul? Și s-a oprit.

– De ce te oprești?! Până la urmă, nici tu n-ai să mai știi cât e ceasul!

Dar ceasornicul continua să stea oprit.

– Ei, dacă ții atât de mult, să-ți mai scriu câte ceva - și Kobak îi făcu cu ochiul. Dar numai la matematică, pentru că e foarte ușor.

Se apucă de socotit, ceasul ticăia iar, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Asta-i bună! râse Kobak, dar parcă nu râdea de-adevăratelea. De-a naibii mai lenevesc un pic.

Ceasornicul iar s-a oprit.

– Maimuțoiule! își scoase Kobak limba la ceasornic.

Numai maimuțele imită! Treaba ta e să ticăi! Nu te privește dacă eu lenevesc puțin!

Ceasornicul a început să meargă de-a-ndăratelea.

– Nici nu mă uit la tine! strigă acum Kobak bătând din picior.

Dar, cu cât bătea mai tare din picior, ceasornicul cu atât mai repede mergea de-a-ndăratelea. Atâta a tot dat Kobak din picioare, până ce a început să-i chiorăie stomacul de foame, așa că uită să mai bată din picioare.

– Mamă, mi-e foame! strigă.

Mama a intrat, s-a uitat la ceas și i-a spus liniștită:

– E prea devreme să mâncăm, și a ieșit din cameră.

Iar Kobak a rămas cu foamea lui și cu ceasornicul care mergea de-a-ndăratelea.

S-a așezat repede și a învățat cele trei strofe din poezie.

Ceasornicul mergea acum normal, de parcă nicio dată n-ar fi luat-o de-a-ndăratelea.

– Am să învăț și celelalte trei strofe, în avans, hotărî Kobak, iar ceasornicul a început să gonească înainte. Kobak și-a scos culegerea de probleme și a rezolvat un exercițiu, peste cele primite ca temă. Ceasornicul gonia înainte, de parcă ar fi fost fugărit de cineva.

La care pe Kobak l-a cuprins o asemenea bună dispoziție, că a început să cânte cu voce tare.

– Nu ți-e foame? întră Mama uimită. – E ora cinei, spuse privind la ceas ca și cum ar fi fost unul oarecare.

Dar voi știți că ceasornicul nu era un ceasornic oarecare.

Povestea leneșă

Kobak s-a trezit din somn mai leneș ca niciodată. Căscă, dar atât de încet, că până să închidă gura îl durea în gât, își scotea picioarele de sub plapumă, dar atâta de încet, că era gata obosit până ajungea să le pună pe dușumea.

Se spăla atât de încet că, până să sfârșească, apa caldă îngheța, iar de șters se ștergea atât de încet, că începea prosopul să dârdâie de frig.

Până se spăla pe dinți, se pietrifica pasta pe periuță; până se apuca să-și taie unghiile, creșteau la loc; până să isprăvească cu spălatul urechilor, ele iar se murdăreau.

Laptele se acrea până-l bea, iar pâinea se usca până o mânca.

Până apuca Kobak să se urce, tramvaiul se întorcea de la capătul liniei, iar până să ajungă la școală, suna de recreație.

Până ajungea acasă, prânzul era mâncat. Până să se culce el, ceilalți erau de mult în picioare.

Când s-a trezit, a doua zi, toată lumea devenise leneșă.

Focul nu voia să se aprindă, laptele nu voia să se încălzească, ghiozdanul nu voia să apară.

Tramvaiul nu voia să vină, poarta școlii nu voia să se deschidă.

Învățătoarea preda lecția atât de rar, că toți copiii au adormit, iar clopoțelul a sunat așa de târziu, că și a doua zi ei se mai aflau în clasă.

Acasă, mătura. Mătura așa de încet, că până făcea

curat, se murdărea totul la loc; cârpa de șters praful ștergea așa de încet, că până să termine se prăfuia totul la loc.

Trenulețul electric se târa atât de anevoie că, până să facă o tură, Kobak se și sătura de el, bila de popice se rostogolea atât de agale că, de plictiseală, popicele cădeau singure.

Până să apuce creionul să tragă o linie, guma o și ștergea, iar acuarelele se uscau mai înainte să ajungă pe foaia de desen.

Iar de povestea asta leneșă, Kobak s-a plictisit înainte ca ea să fi început.

Povestea furioasă

Kobak s-a întors de la școală furios.

– Învățătoarea era furioasă, fiindcă directoarea era furioasă, îi spuse el Mamei arătându-i nota 4 din carnet.

Mama s-a înfuriat.

– Ai să primești de mâncare după cum meriți! i-a spus – și apucă cu atâta furie oala cu lapte, că laptele, de furie, s-a brânzit de-ndată.

A frecat la găluște până ce, de furie, s-au întărit ca piatra, iar supa, de atâta fiert, s-a înfuriat și a dat în foc.

Kobak n-avea decât să mănânce furios un prânz. Înfigea, furios, furculița în găluștele tari ca piatra, până ce furculița s-a înfuriat și i s-a înfipt în mână. De furie, Kobak a dat cu pumnul în masă, iar masa, de furie, i-a răsturnat în poală toată farfuria cu supă.

Furioasă, Mama i-a bătut bine pantalonii lui Kobak de praf, pantalonii, de furie, s-au sfâșiat.

Furios, Kobak a găurit caietul cu un creion, caietul, de furie, i-a arătat urechi de măgar.

Kobak de furie s-a zăpăcit în rezolvarea problemei de matematică, creionul de furie a mâzgălit totul.

Guma de șters de furie a tot șters în caiet, caietul de furie și-a aruncat învelitoarea de hârtie albastră.

Furioasă, problema de matematică a ascuns rezultatul care nici până seara n-a apărut. Mama, de furie, nu l-a ajutat de furie, Kobak și-a ascuțit creionul tot.

Furios, ciotul de creion rămas a mâzgălit caietul, caietul, de furie, a mototolit cartea. Furioasă, cartea și-a închis copertile sub nasul lui Kobak și a sărit în ghiozdan.

Furios, ghiozdanul s-a răsturnat. Iar cerneala, furioasă, s-a vărsat peste nota 4. Furioasă, nota 4 s-a umflat și a înghițit cartea, ghiozdanul, caietul, guma, creionul, problema de matematică, pantalonii, farfuria, găluștele, oala, supa și, în cele din urmă, a înghițit toată această zi plină de furie.

La care Kobak a învățat atât de bine lecția, că, de furie, nota 4 a crăpat.

Povestea scării rulante

Tare-i mai plăcea lui Kobak să meargă cu scara rulantă! Cum își termina lecțiile, se ducea la scara rulantă și se plimba ore întregi, în sus și-n jos.

– Când am să fiu mare am să construiesc o scară

rulantă uriașă – povestea el Mamei. Va fi o scară rulantă care mă va duce până sus, la școală. Asta pentru că școala va fi sus, pe vârful unui munte, într-o veche cetate, ca să învățăm mai ușor la istorie. Într-unul dintre bastioanele ei va fi un telescop și fiecare copil va avea o lunetă și un calculator, ca să poată calcula mersul stelelor. Din alt bastion vom sări cu parașuta. Pe un al treilea bastion va fi amenajat un heliport, iar pe un al patrulea va fi un solariu.

Când va suna de recreație după ora de astronomie, scara rulantă ne va duce repede la heliport, unde fiecare dintre noi va primi un elicopter, cu care va zbura la ora de geografie din acea zi, așa ca păsările!

– Și cum o să știți că s-a terminat ora de geografie? se interesă Mama.

– Foarte simplu! În elicopter vor fi niște sonerii automate. Și când vor porni să sune, din perete va sări câte-o măsuță, pe care se vor afla chifle și lapte pentru gustare. Vom bea laptele, vom mânca chiflele și vom zbura înapoi la școală. Dar dacă va urma ora de științele naturii, nu vom mai zbura înapoi, vom coborî la ferma școlii. Acolo, fiecare copil va avea un scăunel pentru muls, un șiștar și va intra în staul să mulgă câte o vacă. După aceea îi va porționa hrana și va bate untul în putinei. Apoi, fiecare dintre noi se va duce în grajdul cailor, să țesale câte un mânz și să-i lustruiască blana cu peria. Iar la ora de botanică ne vom urca pe mici tractoare și vom ieși la câmp. Ne vom întoarce la ora de matematică, unde fiecare dintre noi va avea câte un calculator; iar la ora de literatură – câte-o mașină de scris. Nu va mai fi nevoie să scriem cu creionul și să ștergem cu guma. Scara rulantă ne va duce apoi într-o clasă cu

un mare televizor, unde vom urmări lecțiile de engleză și germană. Pentru ora de educație fizică, scara rulantă ne va duce în solariul de pe bastion, ca să facem gimnastică în aer liber. După gimnastică, scara rulantă ne va duce în celălalt bastion, de unde fiecare va sări cu parașuta, drept pe acoperișul casei sale.

Acasă nu mai e nevoie să învățăm, căci temele ni le vom face la școală, așa că vom înota toată după amiaza în piscina de pe acoperiș, pe a cărei terasă vom face și plajă; seara, vom coborî la cină pe scara rulantă, iar la televizor ne vom uita din pat.

Povestea uitucă

Luni, Kobak și-a uitat creionul, marți guma de șters, miercuri linia, joi, caietul de matematică, vineri cartea de gramatică, iar, sâmbătă, învățătoarea a clătinat din cap.

– Data viitoare ai să-ți uiți capul, că bine-nțeles și sâmbăta Kobak a uitat ceva, anume carnetul de note.

Duminică, învățătoarea a stat de vorbă cu Mama, ce anume au discutat nu se știe, dar luni, Mama a uitat să pună sare în supă. Marți a uitat să pună boia de ardei în tocăniță, miercuri – dulceață în clătite, joi – carne în sarmale, vineri – unt pe pâine, iar sâmbătă clătină din cap.

– Data viitoare, o să-mi uit și capul pe undeva! căci sâmbătă, Mama a uitat cartofii franțuzești în cuptor și s-au făcut scrum.

Duminică, au plecat la plimbare.

– Să ne plimbăm cu barca! țopăia Kobak.

Dar Mama uitase să cumpere tichete, fără tichete nu te poți plimba cu barca.

– Să cumpărăm înghețată! strigă Kobak, dar Mama își uitase banii.

– Să ne ducem acasă, se întristă Kobak. Dar Mama uitase până și drumul spre casă.

Când au ajuns la o intersecție, Mama uitase dacă trebuiau să o ia la dreapta sau la stânga. Când au ajuns în stația de tramvai, Mama uitase în ce direcție trebuie să ia tramvaiul, în partea stângă sau în partea dreaptă a drumului? Așa că, mai întâi, s-au rătăcit, apoi tramvaiul i-a tot dus în sensul opus celui în care ar fi trebuit să ajungă și, în sfârșit, după ce se înserase, de-a binelea au ajuns acasă.

– Data viitoare o să-mi uit și capul acasă! a spus Mama, iar Kobak a înțeles de ce lipsiseră luni sarea din supă, marți ardeiul din tocăniță, miercuri dulceața din clătite, joi carnea din sarmale, vineri untul de pe pâinea cu unt, de ce s-au ars cartofii franțuzești în cuptor și de ce s-au rătăcit ei duminică!

Să nu se mire nimeni de ce Kobak nu și-a mai uitat luni creionul, marți guma, miercuri linia, joi caietul de matematică, vineri cartea de gramatică, iar sâmbătă învățătoarea n-a mai clătinat din cap și n-a mai spus:

– Data viitoare o să-ți uiți capul! pentru că nici Kobak nu și-a mai uitat carnețelul de note.

Povestea pârâcioasă

Kobak pârâse. Învățătoarea i-a spus Mamei că el pârâse, iar Mama i-a spus lui Kobak că învățătoarea l-a pârât.

– Nu-i frumos să pârâști! mormăi Kobak, și-a tăcut.

A doua zi, a pârât Gabi. Kobak i-a spus învățătoarei că Gabi a pârât, învățătoarea i-a spus Mamei cum a pârât-o Kobak pe Gabi. Iar Mama i-a spus lui Kobak cum l-a pârât învățătoarea.

– Tare urât mai e să umbli cu pâra! spuse Kobak – și ieși din cameră fără să mai spună o vorbă.

A treia zi pârâse Kati. Gabi îi spuse lui Kobak de cum pârâse Kati, Kobak i-a spus învățătoarei cum a pârât-o Gabi pe Kati, învățătoarea i-a spus Mamei cum l-a pârât Kobak pe Gabi, iar Mama i-a spus lui Kobak cum l-a pârât învățătoarea.

– M-am săturat de pâra asta! spuse Kobak – și l-a apucat plânsul. Mama nu i-a mai spus nici un cuvânt, deși ar fi putut să spună ceva.

– Mamă, dar și alții pârâsc! strigă Kobak în cele din urmă, pentru că tăcerea devenise prea lungă.

– Nu-i frumos să pârâști! îi spuse Mama.

– Dar ce-o să fie dacă eu n-am să mai pârâsc, iar ceilalți vor pârâ în continuare? se înspăimântă Kobak.

De a doua zi Kobak n-a mai pârât pe nimeni, Gabi pârâse, Kati i-a spus lui Kobak de Gabi, dar Kobak nu i-a mai spus învățătoarei de Kati.

Învățătoarea i-a spus Mamei, că acum Kobak nu mai umblă cu pâra, iar Mama nu i-a mai spus lui Kobak de cum l-a pârât învățătoarea.

De atunci, Kobak nu a mai pârât pe nimeni.

Povestea soldățeilor de plumb

Kobak a primit doi pumni de soldăței de plumb. I-a înșirat pe podea; o grămadă în dreapta, o grămadă în stânga.

Două minute mai târziu, toți soldățeii de plumb cădeau morți pe burtă.

– E plicticos așa! spuse Kobak privind câmpul de luptă, după care despături harta mare a lumii. – Ei, acu să văd de ce sunteți în stare! și îi înșiră la marginea Europei.

Numai că soldații nu s-au priceput să facă nimic altceva decât să cadă în mare.

– Înotați! se răsti Kobak la ei. Înotați, că vin eu să vă salvez! Și i-a pescuit, pe rând, și i-a întins la uscat în Africa.

– Iar acum o să-mi descoperiți America! le spuse cu asprime, după ce se uscaseră îndeajuns. Vă fac niște corăbii de hârtie, o grămadă albe și o grămadă negre.

– Puteți porni! și așeză soldații din stânga în corăbiile albe. Voi sunteți Columb și ai lui. Corăbiile albe pluteau încet spre țărmurile Americii. – Iar voi – și așeză repede soldații din dreapta în corăbiile negre – veți fi pirații. Ce-și închipuie Columb, că – una-două – descoperă America?

Și cu asta înfipse stegulețe de pirat în vârful catargele corăbiilor negre și-i trimise pe cei din dreapta împotriva celor din stânga.

A fost o bătălie cumplită. Iar rezultatul a fost că toate corăbiile s-au dus la fund, toți soldații au picat în apă și nimeni n-a mai descoperit America.

Drept pedeapsă Kobak și-a închis soldații în penar.

Dacă nu știți altceva decât să cădeți la pământ ori să picați în apă, atunci să stați aici! le spuse închizând capacul.

A desenat un Columb din carton tare și a descoperit urgent America, înainte ca pirații să-l ajungă. Și bine a făcut, căci penarul a început deodată să tresalte; s-a deschis cu mare zgomot, iar soldații au început să mășlăuiască năpădind peste toată harta lumii.

Până să-și revină Kobak din uluială, acea mână de soldați de plumb invadase întreg pământul mânjind totul, dar absolut totul, în culoarea plumbului. Munții, râurile, mările păreau mai albe decât întinderile de la Polul Nord și Polul Sud.

– Hei! Ce faceți? Îmi pociți tot mapamondul? Ia stați! le strigă Kobak și trase harta de sub ei.

Soldații de plumb au căzură pe spate, iar harta rămase plumburie. Kobak mătură soldații de pe hartă și se apucă s-o curețe cu guma. Dar, cum termina de curățat o insulă, soldații de plumb, ca niște hopa-Mitică, se înființau la loc și mânjeau totul în plumburiu.

Kobak a colorat din nou munții, râurile și mările. Dar soldații pândeau să se usuce vopseaua și mășlăuiau în acel loc. Atâta au mășlăuit încolo și-ncoace, până ce au murdărit iar totul în plumburiu.

– O să-i arunc! decise Kobak și azvârli toată grămada soldățeilor de plumb în coș, după care pictă mările într-un albastru minunat, desenând printre valuri tot felul de pești, delfini și căluți-de-mare.

Povestea rachetei

Kobak într-atât și-a dorit o rachetă cosmică, încât până la urmă, primi Gabi una. Era pictată în roșu, albastru, verde și galben.

– De ce-i așa bălțată? zise Kobak cercetând-o.

– Nu vezi că e vopsită ca un curcubeu?

– Și de ce e vopsită ca un curcubeu?

– Ca să n-o bage de seamă marțienii. Ei or să creadă că e un curcubeu, eu am s-o îndrept împotriva lor și – bummm! – praf îi fac!

– Eu o să-mi fac o rachetă albă, spuse Kobak cu seriozitate. O rachetă care nu va distruge nimic.

– Atunci, la ce va mai fi bună?

– Să zboare și să cânte.

De cum a ajuns acasă, Kobak a desenat o rachetă și a arătat-o globului pământesc de pe masa de lucru. Dar globului nu i-a plăcut.

– Ai zis că desenezi o rachetă albă.

– Dar pe hârtie albă nu se poate desena în culoare albă.

– Dar eu vreau o rachetă albă! îi spuse globul, întorcându-i spatele.

– Stai puțin! zise Kobak decupând racheta. Poftim! Acum e albă.

– Dar e plată!

– Atunci, o rulez și o lipesc.

Globul se apropie.

– Ia să văd!

– Stai puțin să se usuce, și atunci o să stați de vorbă.

– Dar eu vreau să zboare!

– O să zboare! Dar înainte s-o lansez, ai putea să-ți iei rămas bun de la ea, să nu se simtă prea singură în cosmos.

– Bine! S-a uscat?

– Da.

– Atunci, cu bine, rachetă!

– Cu bine, globule! Eu îmi iau zborul! Dacă ai să te plictisești prea tare, răsuțește-te de trei ori, și atunci eu mă voi întoarce.

Cu asta își și luă zborul.

Globul a așteptat cât a așteptat acolo pe masă, după care a început să se plictisească.

– Întoarce-te! Întoarce-te! strigă el după rachetă.

Dar racheta nu-l auzea.

– Vino, că mă răsucesc! strigă globul – și se răsuci de trei ori în jurul axei sale.

Racheta coborî lângă el

– M-ai chemat, am venit!

– Unde ai umblat?

– În lună.

– Ce-ai văzut?

– Munți și mări.

– Și ce-ai făcut?

– Am zburat și am cântat despre tine.

– Ce bine-mi pare! se bucură globul. Și acum ai să te joci cu mine?

– Am să zbor în jurul tău. Bine?

– Bine!

– Pe urmă am să zbor în soare!

– Dar te întorci?

– Mă întorc.

– Și n-ai să-l arunci în aer?

- Cum să-l arunc în aer? Eu sunt o rachetă cosmică!
- Și ai să mai cânti despre mine?
- Am să mai cânt.
- Atunci, drum bun!
- Pe curând! răspuse racheta și o porni spre soare.

A doua zi, cu mâinile vârate în buzunare, Kobak se opri lângă Gabi.

- Am și eu o rachetă. Albă.

- Mare brânză! Dacă nu e camuflată în culorile curcubeului, vine racheta mea și – bummm! – praf ți-o face!

- Dar racheta mea vorbește cu globul pământesc. Îi spune „Bună dimineața, globule pământesc!”, și atunci globul se răsucesce o dată în jurul axei, iar peștii din mări îi fac semn cu codițele lor, iar căluții-de-mare își scot capul din apă.

- Și atunci vine racheta mea și – haț! – le taie capetele căluților-de-mare.

- Ești plicticos! îi spuse Kobak – și smulse racheta din mâna lui Gabi.

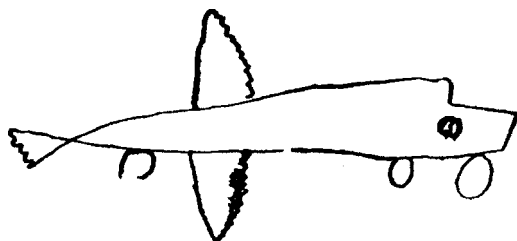
Poveste inventatoare

Kobak a hotărât să se facă inventator. A început prin a-și demonta toate mașinuțele.

- Cum de nu s-au plictisit să inventeze atâtea mașini identice?! se întreba privindu-și întristat mașinuțele desfăcute. Mașina pompierilor e la fel cu cea de curse, mașina Salvării e la fel cu Mercedes-ul! reflectă el și a decis să inventeze o mașină cum n-a mai văzut nimeni.

S-a apucat să facă niște proiecte. Dar, oricât se străduia, tot semănau cu careva dintre mașini. În sfârșit, în al șaptezeci și șaptelea desen i-a izbutit o asemenea mașină cum nu văzuse încă nimeni.

I-a arătat-o Katinkăi.

– De ce are coadă de pește? l-a întrebat Katinka.

– Ca să poată circula și pe apă.

– Și de ce are aripi de pasăre?

– Ca să poată zbura. În aer își desface aripile, iar când ajunge pe pământ și le strânge.

– Și pe pământ cum umblă?

– Pe roți. Și ca să nu se ciocnească, i-am inventat și un claxon vorbitor, care să-l facă atent pe șofer când trebuie să ocolească o altă mașină.

– Și ce se întâmplă când pleacă la drum lung?

– Întâi merge pe roți. Apoi, cu aripioarele de pește, pe mare. Și pe urmă își desface aripile de pasăre și se ridică în aer.

– Și unde se poate depozita mâncarea? se neliniști Katinka.

– Nu e nevoie să luăm mâncare cu noi! se făli Kobak. În mașina asta nu trebuie decât să-i spui claxonului „Mi-e foame!”, și din motorul mașinii crește pe loc un măr. Când te-ai săturat, mărul se usucă.

– Și dacă ni se face sete?

- Scoți un pahar pe fereastră, gâdili cu antena un nor și ai o ploicică trecătoare.
- Și când ni se face somn?
- Atunci trecem volanul pe automat, desfacem scaunul rabatabil și dormim.
- Și lecțiile când ni le facem?
- În somn. Pentru că am proiectat și un aparat care să ne învețe lecțiile în timp ce dormim.
- Și dacă întârziem la școală?
- Nu întârziem, pentru că am proiectat și un ceas deșteptător care sună la șase și jumătate.
- Și cum o să ne spălăm?
- Ieșim pe una dintre aripi și alergăm prin ploaie.
- Și cu ce ne ștergem?
- Zburăm spre soare și ne rotim sub el până ne uscăm.
- Și cine ne sărută la plecare?
- Dăm o fugă până acasă s-o vedem pe Mama și după aceea zburăm la școală.

Povestea elicopterului

**Primul capitol,
în care Kobak inventează un oraș al copiilor, un oraș în
care s-a terminat cu școala și cu spanacul**

Într-o bună zi, Kobak s-a trezit că a născocit orașul copiilor. Un fel de vacanță mare, mare de tot. A început să strige sărind în sus de bucurie:

- S-a terminat cu școala! S-a terminat cu școala!

Mama clătina din cap.

– Nu te mai prosti, Kobak!

Dar Kobak continua să țopăie, strigând:

– S-a terminat cu școala! S-a terminat cu școala!

– Ei, nu! făcea Mama. Ei nu! Ei nu!

Trebui să-i explice.

– Ascultă, Mamă! încep Kobak. Am inventat un oraș al copiilor. Începând de astăzi, toate vor fi pe dos. Oamenii mari vor asculta de copii. S-a terminat cu școala, s-a terminat cu spanacul! Doar tort și clătite!

– Ei, nu! se îngrozi Mama. Chiar așa?!

– Totul va fi cât se poate de corect. Ai să vezi! adaugă Kobak.

– Totul e o închipuire.

– Nu mă crezi că am inventat un oraș al copiilor? Te rog să fii atentă! Chiar acum vor suna copiii...

Chiar în clipa aceea se auzi soneria. Mama deveni atentă.

– Cine e? întrebă ea.

– Noi suntem! Comitetul de copii! răspunseră în cor copiii.

Și cu asta și-au făcut intrarea în cameră.

– Trăiască orașul copiilor!

– S-a terminat cu școala!

Mama nu făcea decât să clatine din cap, ba la dreapta, ba la stânga.

– Am venit să vă spunem că, începând de azi, părinții vor asculta de copii. Și că de azi înainte nu mai există spanac, numai tort și plăcinte.

Pe Mama a umflat-o râsul.

– Altceva n-ați știut să inventați?

– Vă rugăm să nu râdeți, este o treabă cât se poate de

serioasă! spuse cu teribilă asprime o fetiță cu ochelari. Noi suntem chiar Comitetul!

– Iar băătorul de covoare îl vom rechiziționa! i se alătură un băiețel.

Mama dădu din mâini.

– Bine, copii. Atunci, jucați-vă mai departe, eu mă duc la lucru, ca să avem cu ce ne cumpăra...

– Tortul! sări Kobak.

– Spanacul! îl puse la punct Mama.

– Tortul! se încăpățână Kobak.

– Spanacul! se înverșună Mama.

– Tu nu ai de gând să mă ascuți, Mamă? îi spuse Kobak foarte sever. Va trebui să te trimit la colț. În orașul copiilor, cei mari datorează ascultare celor mici. Ordinea e sufletul tuturor lucrurilor!

– Tu să te joci cu copiii, nu cu mine! spuse Mama jig-nită.

Dar Kobak nu se lăsă.

– Nu ne jucăm de loc. Dacă nu mă crezi, fii atentă. O să bată poștașul la ușă...

Și chiar în acea clipă, bătu cineva la ușă. Mama încremeni.

– Cine e?

– Poștașul. Am adus ziarele de azi – și nici una, nici două, începu să le citească articolul de fond.

– A LUAT FIINȚĂ ORAȘUL COPIILOR. FIECARE PĂRINTE ESTE OBLIGAT SĂ ASCULTE DE COPII...

– Vezi, Mamă? se sumeți Kobak. Du-te frumos la colț!

Poștașul flutură foaia.

NOUTĂȚI SENZAȚIONALE! O NOUĂ INVENȚIE: PATUL-ELICOPTER! citi el agitat. POȚI DORMI ORI-

UNDE TE APUCĂ SOMNUL; PATUL-ELICOPTER TE VA DUCE ACOLO UNDE VREI! INVENTATORUL ESTE KOBAK.

– Splendid! strigă poștașul. N-ai vrea să faci și pentru mine un elicopter din ăsta? N-ar trebui să mai urc scările! M-aș întinde comod în pat, aș citi gazetele, aș apăsa pe butoane. Și el m-ar duce acolo unde vreau.

– Ție nu ti se cuvine, esti om mare! i-o reteză Kobak. Tu să scoți frumușel din geantă balonul, roboțelul, mingea de fotbal, mingiuca cu elastic, proiectorul de diapozitive, cocoșelul-fluierici, dominoul, trenulețul electric și barca cu pânze.

Foarte ascultător, poștașul băgă mâna-n geantă și dădu peste jucăriile pomenite de Kobak. Dar când scoase barca cu pânze, Mama răbufni furioasă:

– Aici nu ai unde să te plimbi cu barca cu pânze!

Kobak se răsti la ea foarte sever:

– Cine e pus la colț n-are voie să se amestece în discuție. Dacă vreau, scot parchetul și mă plimb cu barca în mijlocul camerei. Iar pe mal vor fi plantați cactuși și palmieri. Și dacă vreau, mă plimb cu patul-elicopter deasupra lacului.

Poștașul se dezumflă:

– Dacă nu primesc și eu un pat-elicopter, duc îndărăt toate jucăriile!

– Atunci o să te pun și pe tine la colț, încheie Kobak discuția. Drept care nici n-am să mă urc în patul-elicopter, ca nici măcar să nu-mi vezi invenția. O să mă urc în carting, spuse, și cartingul a și apărut în mijlocul camerei.

Kobak s-a urcat în carting, cu toate jucăriile după el,

și a plecat în mare viteză, lăsându-i la colț, pedepsiți, și pe Mama, și pe poștaș.

Dar la scurt timp după plecare, Kobak și-a amintit de Mama. S-a întors în mare grabă.

– Dacă-ți pare rău că ai fost neascultătoare, poți să ieși de la colț, i-a spus Kobak.

Dar Mamei nici gând să-i pară rău.

– N-ai decât să faci cum te taie capul! și i-a întors spatele.

– Bine! oftă Kobak. Dacă așa vrei, n-ai decât să stai la colț.

De data asta plecă de-a binelea.

Al doilea capitol, în care Kobak și Katinka se ceartă cam mult, dar de plimbat cu cartingul se plimbă și mai mult

Orașul copiilor era plin de cartinguri. Kobak nu reușea s-o găsească pe Katinka. Își inventă la repezeală un telefon de buzunar în care strigă:

– Alo, Katinka! Răspunde! Aici Kobak! Alo, Katinka!

– Aici Katinka! veni răspunsul. Alo, Kobak!

– Vii să ne plimbăm cu cartul? o întrebă Kobak.

– Vin! strigă Katinka.

– Te aștept la colț.

– Stop! Aici e colțul! le mănji semaforul.

– Hopa! Am ajuns! zise Katinka sărindu-i în față. Eu conduc! și se urcă în carting.

– Eu te-am invitat, eu conduc! se încăpățână Kobak.

– Dar vreau să conduc! se smiorcăi Katinka.

– Dar eu conduc mai bine! i-o tăie Kobak.

– Pe toate le știi tu mai bine! se îmbufnă Katinka. Ești plicticos ca un adult!

Lui Kobak nu-i mai rămânea decât să-și țină firea și să se urce în cart lângă Katinka.

– Hai să conducem împreună! Bine?

– Vai, ce bine! se bucură Katika.

Și-au luat-o din loc. Au gonit încioace și-ncolo, până ce s-au ciocnit cu un alt cart.

– Stop! i-a oprit semaforul.

– Kobak, Katinka, veniți încioace!

Polițistul fluieră. – Iată premiul pentru ciocnire: o pungă cu bomboane.

– Vai! O să iasă cu bucluc! se sperie Katinka.

– Nu te teme! o liniști Kobak. Ordinea e sufletul tuturor lucrurilor! Acum, totul e pe dos.

– Dar dacă ne vom ciocni cu o mașină de adulți? se înspăimântă Katinka.

– M-am gândit și la asta! se făli Kobak. Mașinile adulților le-am închis în Grădina Botanică.

– Vai, rău o să se mai termine! zise Katinka cu inima îndoită. Oamenii mari nu știu să se joace într-un loc mic.

– Ba cum să nu! Hai să vezi că se joacă de parcă nici n-ar fi închiși în Grădina Botanică.

Si, si-au făcut cu mare viteză intrarea în Grădina Botanică.

Scandalul era în toi.

– Eu parchez aici! Dumneata n-ai ochi? striga un individ cu o șapcă în carouri.

– Ce spui? Grădina Botanică o fi proprietatea duminitale! îi răspunse unul cu cravată.

– Grădina Botanică e a tuturor! urlă cel cu șapcă.

- Iar dumneata n-ai nici un drept să mă împiedici să folosesc domeniul public! se înfurie cel cu cravată.
- Boule!
- Dobitocule!
- Boule!
- Dobitocule! urlau care mai de care.
- Vezi! se strâmbă Kobak. Se joacă de parcă nici n-ar fi fost închiși în Grădina Botanică.
- Ce mai joacă! exclamă cu dispreț Katinka. E plicticos! Oamenii mari nu știu să se joace.
- Las că le arătăm noi! se umflă Kobak în pene. Vom organiza un concurs de carturi... cum nu s-a mai pomenit!

**Al treilea capitol,
în care apar și un televizor, și un concurs de carturi, și
un premiu care-i va reveni celui care-l merită**

- Concursul va fi transmis și la televizor? se interesă Katinka.
- Și încă cum! îi răspunse foarte mândru Kobak. Fluieră și apăru pe loc un televizor.
- Vom lua și premii? se minună Katinka.
- Și chiar mari! se grozăvi Kobak. La care mai fluieră o dată.
- Apăru pe loc uriașul tort al premianților.
- Kobak și Katinka erau așa de înfometați, încât alergară să mănânce niște clătite.
- Dar televizorul începu de-ndată să transmită:
- Copii! Copii! alerga aparatul de colo-colo. Copii, începe marele concurs de cartinguri!

– Nu va fi nici o înșelătorie? întrebau copiii.
– Nici una! răspunse televizorul.
– Nici vreo păcăleală?
– Nici una! răspunse televizorul.
– Nici excepții?
– Nici una! răspunse televizorul.
– Dar cine va câștiga? se agitau copiii. Hai, spune-ne, cine va câștiga?

– Kobak! răspunse televizorul.

Dar Kobak nu era de găsit nicăieri.

– Katinka, mai spuse televizorul.

Dar nici Katinka nu era de găsit.

– Cheamă-i, televizorul! strigară copiii.

– Kobak! Katinka! Unde sunteți? întreba televizorul în stânga și-n dreapta, în timp ce marele concurs de carturi chiar începuse.

Carturile goneau hârâind și bârâind, televizorul urla cât îl ținea gura:

– Acum sunt în frunte băieții, acum fetele... Acum țâșnește un cart roșu, necunoscut... Oare cine îl conduce?... E în poziția a treia, e în poziția a doua, e gata să preia conducerea... Bine, dar e Kobak!

Atât le-a trebuit băieților, că au și început să urle:

– Hai, Kobak!!!

Dar se pare că televizorul greșise mai înainte, pentru că acum spunea:

– Bine, dar e Katinka!

– Hai, Katinka!!! țipau fetele.

– Felicitări! striga televizorul, numai că nimeni nu mai știa cui îi erau adresate.

Din cartul roșu au coborât, în același timp, Kobak și Katinka.

– Eu am câștigat! spuse Kobak.
– Eu am câștigat! spuse Katinka.
– Tu n-ai făcut altceva decât să stai lângă mine!
spuse Kobak.

– Ba tu n-ai făcut altceva decât să stai lângă mine!
spuse Katinka.

– Nu-i adevărat!

– Minți!

– Ba tu minți!

Încăierarea era în toi. Băieții țineau cu Kobak, fetele cu Katinka; s-au bătut și s-au înghiontit, până ce difuzorul a început să strige:

– TERMINAȚI, ÎNCETAȚI CU BĂTAIA! PROBĂ DE MICROFON. TREI PATRU. KOBAK ȘI KATINKA AU AJUNS LA SOSIRE ÎN ACELAȘI TIMP. ÎN ACELAȘI TIMP AMÎNDOI AU CÎȘTIGAT PREMIUL ÎNTÎI. AU CÎȘTIGAT PREMIUL ÎNTÎI. UNU, DOI, TREI, PATRU. DAR NU-L VOR PRIMI PENTRU CĂ S-AU BĂTUT. ORDINEA E SUFLETUL TUTUROR LUCRURILOR. ORDINEA E SUFLETUL TUTUROR LUCRURILOR. PROBĂ DE MICROFON. TREI, PATRU.

– Dar al cui va fi tortul? își veniră în fire băieții.

– Al cui va fi tortul? se întristară fetele.

– TRAGEM LA SORTI. TRAGEM LA SORTI! scârțâi difuzorul. UNU, DOI, TREI, PATRU.

La care au aruncat într-o pălărie uriașă niște bilețele cu numele lor scrise pe ele.

– TRAGE KATINKA! TRAGE KATINKA! hârâi difuzorul.

– Karcsi! spuse Katinka, citind bilețelul. Karcsi, strigă ea, Karcsi e câștigătorul!

– Nu-i drept! vuiau băieții. Îi bate pe ăia mici.

– Nu-i drept! se foiau fetele. Le trage pe fete de codițe.

Însă Kobak era de neclintit.

– Ordinea e sufletul tuturor lucrurilor! Vino, Karcsi, ia-ți premiul! strigă el și-i aruncă lui Karcsi tortul drept în față.

S-a stârnit un râs uriaș.

– Așa-i trebuie! râdeau fetele.

– Așa-i trebuie! râdeau băieții. Hahahahaha!

Și au tot râs până au adormit.

**Al patrulea capitol,
în care patul-elicopter își ia zborul pentru a ne duce la
circ unde răpim leul, dar la Grădina Zoologică povestea
își află sfârșitul**

S-au trezit în sunete de trompetă.

– Trratatata! scrâșnea trompeta. Acesta e vestitul pat-elicopter? Cine dorește să-l încerce?

– Eu! Eu! strigară copiii.

– Pe rând! Pe rând! urlă trompeta. Primul e Kobak, inventatorul însuși.

Și Kobak se trezi într-un pat-elicopter.

– Unde să te duc? îl întrebă patul-elicopter.

– La circ, spuse Kobak.

– Unde vrei, acolo te duc! bârâia patul-elicopter – și iată că se și roteau deasupra cupolei circului.

În arenă, sălta prin cercuri de foc Leon-leul, strunit de dresoarea Fustă-de-aur.

– Un-doi-trei-patru! Pocnește-biciule-trei-patru! stri-

ga ea, dar, chiar în clipa aceea, deasupra capului ei zbârnâi patul-elicopter.

– Bzzzz!

Copiii nu s-au mai uitat la dresoare, toți priveau patul-elicopter. Aparatul ateriză în mijlocul unor aplauze atât de entuziaste, încât Kobak nici nu știa ce să facă.

– Hai și sforăie! îi șopti elicopterul – Pe noi ne aplaudă!

Kobak începu să sforăie.

– Hrrr! Hrrr! să sforăie cu poftă. A venit și Leo, s-a culcat lângă elicopter, și a început și el să sforăie cu poftă.

– Hrrr! Hrrr!

Copiii nu mai puteau de bucurie. Darămite când sosi și Katinka, tot într-un pat-elicopter. Aplaudau de le curgeau lacrimi de răs.

Fustă-de-aur s-a înfuriat. A pocnit din bici.

– Plici! Ploc! Plici! Ploc!

Leon-sări-trei-patru.

Dar Leon nu mai voia să sară.

Îi șopti lui Kobak:

– Ajută-mă să evadez! Fustă-de-aur mă bate!

– Las' pe mine, îi șopti Kobak la rându-i, urcă-te în patul-elicopter și sforăie liniștit mai departe.

Asta s-a și întâmplat. Elicopterul a întrebat iar:

– Unde să te duc?

– La Grădina Zoologică, îi răspunse Kobak.

– La Grădina Zoologică, îi răspunse Katinka.

– Unde vrei! strigară cele două elicoptere și bzzzz! se înălțară.

La Grădina Zoologică era o mare hărmălaie. Când

s-au uitat mai bine, Kobak și Katinka au observat că toate inscripțiile erau inversate. Pe cușca zebrei scria pasărea colibri, pe cușca leului – crocodil, pe cușca elefantului – șoarece.

Copiii râdeau, țipau, chicoteau.

– Zebra-colibri!... Hi-hi-hi!

– Leul-crocodil!... Ha-ha-ha!

– Elefantul-șoarece!... He-he-he!

Kobak privea necăjit în jur.

– Ce tot râdeți? Ce, sunteți oameni mari? Nici voi nu mai știți ce-i joaca? Credeți că dacă i-ați pus zebrei eticheta de colibri, totul e în ordine? De ce nu le dați drumul din cuști? Ce faceți aici?

– Le hrănim, i-au răspuns copiii. – Scrie peste tot „Nu hrăniți animalele” Dar acum, toate sunt pe dos.

– Și rămân închise în cuști? Atunci, ce s-a schimbat? striga Kobak.

Apăru și paznicul grădinii.

– Sărmanele animale! Toate se vor îmbolnăvi! Le-au îndopat cu de toate.

– Mamă! răcni deodată Leon.

– Mor-mor-mor! făcu mama-leoaică, lăsându-și capul pe labelle dinainte.

– Și pe ea au ghiftuit-o, sărmana! spuse paznicul.

– Ești bolnavă, mămico? întrebă Leon alergând spre ea.

– Mor-mor-mor... izbi mama-leoaică cu labelle în gratiile cuștii.

– Nene paznicule! Dărâmați-i cușca! strigă Kobak. Dărâmați-i-o imediat!

– Pentru ea, sărmana, totul s-a sfârșit, spuse paznicul.

– Leon, măcar tu să te duci acasă! Leon! Ești liber! Auzi? Du-te acasă! urlă Kobak, ca scos din minți.

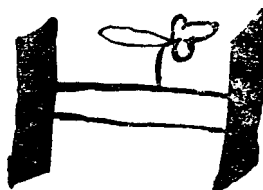
Dar paznicul vorbi încet:

– El rămâne aici, lângă mămica lui.

Kobak a amuțit, apoi, a început să-l consoleze pe Leon:

– Știi, Leon, eu am vrut un oraș al copiilor, în care toți să fie fericiți! Nu fi trist! Uite, mă duc acasă să-i dau drumul Mamei pusă la colț, tăticilor de la Grădina Botanică, iar eu mă voi duce la școală, unde o să învăț totul, și când voi fi mare, voi face ordine de-a-devăratelea.

– Ordinea e sufletul tuturor lucrurilor! adaugă Katinka și, ținându-se de mână s-au dus acasă.

Povestea construirii cetății

Capitolul întâi

Kobak era de acum școlar bătrân, dar nu-l uita pe căluțul care i-a ținut de urât în prima zi de școală. Necazul era unul singur: de atunci căluțul nu a mai vrut să necheze. De parcă n-ar fi nechezat niciodată. Degeaba privea Kobak zi de zi pereții, în nici o crăpătură nu se mai arăta, de parcă s-ar fi ascuns dinadins. Nici în crăpătura băncii nu voia să se arate; de parcă

nici de acolo n-ar fi nechezat vreodată. Kobak tare mult ar fi vrut să-i necheze calul. Așa că în fiecare zi desena câte un căluț pe tablă. Dar nici un sunet. Căluțul necheza, pare-se, doar la copiii care veneau pentru prima dată la școală.

În schimb, nechezau copiii în locul căluțului. De câte ori vedeau pe tablă căluțul desenat, îi apuca nechezatul. Băieții cu voce groasă, fetele cu voce subțire, iar apoi toți în cor. Până ce, într-o bună zi, l-a apucat și pe Kobak nechezatul, ba s-a lăsat și în patru labe. De atunci, copiii dădeau în fiecare zi o raită în jurul școlii: călare pe spinarea lui Kobak. Primi chiar o legitimație de cal în toată regula, dar a uitat de căluțul desenat. CAL CAL CAL CAL CAL CAL.

Într-una din zile, călăreau nevoie mare prin curte, când Gabi i-a strigat:

– Calule, du-mă în cetate!

Kobak n-a stat mult pe gânduri; a dat năvală prin stivele de scânduri din fundul grădinii. Și uite așa s-a născut cetatea. Nu trebuia să faci altceva decât să încarci scândurile pe spinarea căluțului, să-l mâni spre gard, acolo să le descarci și să construiești cetatea. A mers foarte repede. O dată terminată, mai rămânea doar să scrii cu litere mari: CETATE.

La asta, întreaga clasă credea că urgent trebuie să dea năvală în cetate, de n-ar fi fost înăuntru calul, gașca întreagă s-ar fi năpustit și cetatea s-ar fi năruit. Din fericire, calul și-a scos doar capul și l-a strigat copiilor:

– În cetate nu se intră decât cu legitimație!

Din clipa aceea, Gabi s-a și proțăpît la poarta cetății pe post de santinelă.

– Legitimațiile, vă rog! le striga, scoțându-și creionul pentru a le perfora permisele de intrare.

Dar, în afara calului, nimeni nu avea legitimație! Atunci, copiii încropiră o formație de cavalerie: unii erau cai, alții – călăreți. Așa se avântară către cetate, dar santinela din poartă îi zvârli pe călăreți la pământ.

– Nimeni nu poate intra fără permis! anunță Gabi.

Oricum, era un tâlc în afirmația asta, căci nimeni n-ar mai fi încăput, de vreme ce calul se afla în cetate. Numai că nimeni nu era dispus să țină cont de acest lucru. Așa că au început să se sfătuiască în problema legitimațiilor.

– Cetatea am construit-o împreună, deci toți avem dreptul la legitimație! strigă Katinka.

Avea dreptate, dar Gabi știa că nimeni nu e în stare să deseneze douăzeci de legitimații identice, drept care le spuse:

– Nu putem elibera douăzeci de legitimații de cal. Dacă toți vor fi cai, nu ne mai putem juca.

– Dar și noi vrem să intrăm în cetate! strigau copiii. Kobak găsi soluția.

– Reconstruim cetatea! strigă el, dărâmând cu umerii cetatea pentru o singură persoană.

Ocoli ruinele nechezând, după care se puse pe post de cal de tracțiune.

Au adunat atâtea cărămizi sfărâmate, atâtea bucăți de tablă ondulată, că le-au trebuit trei zile ca să termine cetatea. Dar au ridicat o cetate în care încăpea aproape toate clasa.

**Capitolul al doilea,
în care Kobak din cal devine maestru-călău, iar din
maestru-călău devine rege**

Atât de mare și atât de mândră se înfățișa cetatea, încât stârni invidia inamicului. Inamic puternic, căci nu era altul decât clasa a treia. Lupta a fost crâncenă, dar apărătorii cetății nu s-au lăsat. Au și prins pe unul dintr-a treia, și l-au închis în cetate. Iar Kobak – pentru a fi numit maestru-călău – schimbă la iuțeală legitimația de cal pe un creion colorat și a primit o nouă legitimație: „Numele: Kobak. Ocupația: maestru-călău”.

Pentru că cel din clasa a treia trebuia într-atât torturat, încât celorlalți să le piară cheful de a mai asedia cetatea.

Astfel, Kobak își făcu intrarea în cetate postându-se lângă prizonier și începu marea judecată.

Gabi, din poarta cetății, anunța sentința ca să audă și cei dintr-a treia.

– Ce merită dușmanul, care s-a năpustit asupra cetății? întrebă amenințător Kobak.

– Să ia această ghiulea de fier și s-o ridice cu o singură mână de o sută de ori! răsună groaznică sentință.

Gabi rostogoli ghiuleaua în cetate.

Prizonierul, ridică ghiuleaua de fier. Kobak începu să numere. În jurul cetății se așternu tăcerea, toată lumea voia să audă de câte ori e în stare dușmanul să ridice ghiuleaua.

Numai că după a șaiszeci și sase ridicare sună clopoțelul.

În recreația următoare, ghiuleaua nu mai era de găsit.

- Dușmanul a furat ghiuleaua de tun! strigă Gabi.
- Ghiuleaua este un instrument de tortură și o vom redobândi, căci locul ei este în cetate! perora Katinka.
- Să torturăm inamicul, până ne-o înapoiază! propuse maestrul-călău Kobak, dar Gabi îl contrazise:
- N-ar fi drept. Vom redobândi ghiuleaua printr-o bătălie în toată regula.

Și cu asta se încheie disputa.

S-a încins o bătălie atât de strașnică, încât cetatea a fost făcută una cu pământul.

În recreația următoare, nimeni nu mai avea chef să iasă în curte. Văzându-i cum ședeau așa posomorâți în bănci, învățătoarea, care habar n-avea de cele întâmplate, i-a și lăudat:

- I-a uite ce cuminți sunteți când vreți!

Ei, și așa a trecut și ziua asta cumva, iar a doua zi, Kobak a adus la școală cuie și ciocan. În fiecare recreație construiau, iar Kobak bătea cuiele cu atâta sânguință, încât copiii au început să exclame:

- Kobak e regele! De azi înainte, Kobak e regele!

Inutil să vă mai spun că au construit o cetate destul de mare în care să încapă și regele. Iar Kobak acceptă domnia. A primit o legitimație cu însemnul coroanei. Legitimația de intrare în cetate era frumoasă, ca o adevărată carte de joc. Kobak avea două capete, ca un adevărat rege de cărți de joc. Pe fiecare dintre capete avea câte-o coroană. Unul dintre capete plângea, celălalt râdea.

- De ce îmi plânge unul din capete? îl întrebă Kobak pe Gabi, căci el desenase minunata legitimație.

- Pentru că a fi rege nu înseamnă numai glorie. Și regele trebuie să muncească. În fiecare recreație trebuie

să fie în cetate, pentru că un rege nu poate părăsi, așa, de capul lui, cetatea. Un rege iese călare din cetate numai la război. Dușmanul nu poate năvăli atunci, pentru că e și el în război. Când nu e război, regele trebuie să vegheze în cetate, chiar și după ce toată clasa s-a dus acasă. Adică până când inamicul se mai află în curte.

În cele spuse de Gabi era mult adevăr. Kobak stătea conștiincios în cetate, căci fără rege cetatea nu-i cetate. Dar în a treia zi n-a mai suportat.

– E tare plicticos să fii rege! Stai singur cuc în cetate, toată ziua. N-aș putea fi iarăși cal?

Dar Gabi era de neclintit.

– Ești rege, și gata! Cineva trebuie să facă și treaba asta plicticoasă. Nu-i așa?

Nu era nimic de făcut, trebuia să domnească mai departe. De plictiseală, Kobak și-a pictat din nou legitimația de intrare, dar amândouă capetele regelui plâneau. După ce isprăvi, iar a început să se plictisească, i-a desenat regelui barbă și mustăți, căci, pasămite, acesta îmbătrânise de plictiseală, pe urmă nu și-a mai găsit nici o treabă, stătea singur cuc toată ziua în cetate.

Al treilea capitol

în care Kobak e prins de dușmani și condamnat de trei ori: o dată în calitate de rege, a doua oară în calitate de meșter-călău și a treia oară în calitate de cal

Săptămâna s-a scurs într-o plictiseală teribilă, dar sâmbătă s-a întâmplat un lucru neașteptat. Toată clasa a plecat acasă cu o oră mai devreme, în cetate n-a mai

rămas decât Kobak, nu se cădea ca un rege să plece acasă doar pentru că aveau o fereastră.

Celor dintr-a treia atât le-a trebuit. Văzând cetatea păzită doar de Kobak, au tăbărât cu surle și tobe și au ocupat-o. În zadar a luptat Kobak cu eroism, ce putea să facă un rege singur împotriva unei clase întregi?

De fugit nu voia să fugă, ar fi fost o mare rușine, așa că în cele din urmă l-au capturat.

– Ce merită un rege care e regele dușmanului? Începu judecata.

– Să ridice de o sută de ori, cu o singură mână, ghiuleaua de fier capturată! răsună sentința.

– Ce merită cel care a fost meșter-călău și ne-a pus să ridicăm ghiuleaua? răsună iar întrebarea amenințătoare.

– Să ridice de o sută de ori, cu o singură mână, ghiuleaua de fier capturată! răsună sentința.

Răsună cea de a treia întrebare:

– Ce merită cel care a fost cal și care ne-a gonit din cetate?

– Să ridice de o sută de ori, cu o singură mână, ghiuleaua de fier capturată!

De trei ori l-au condamnat pe Kobak. Și după ce calul, maestrul-călău și regele și-au primit fiecare pedeapsa, cei dintr-a treia, mulțumiți de treaba făcută, s-au dus pe la casele lor, lăsând acolo doar un paznic.

– Tu rămâi, i-au poruncit, și numeri de câte ori ridică ghiuleua. Dacă a făcut sută, calul poate pleca acasă, dar rămâne maestrul-călău. Când maestrul-călău a ridicat și el ghiuleaua de o sută de ori, poate pleca acasă, dar rămâne regele. După ce a ridicat ghiuleaua de o sută de ori, poate pleca și el. E limpede?

– Am înțeles! răspuse din poziție de drepți băiatul dintr-a treia.

Și a început să numere ridicările de ghiulea.

Kobak își ispășea cu eroism pedeapsa.

Numai că, după a cincizecea ridicare a ghiulelei, elevului dintr-a treia începu să-i chiorăie stomacul de foame. Așa că la a șaptezecoa ridicare spuse:

– Mă duc acasă să mănânc. Tu continuă.

Așa că regele, maestrul-călău, calul și Kobak rămaseră singuri.

– 78 pentru cal, 79 pentru maestrul-călău, 80 pentru rege, 81 pentru cal, 82 pentru meșterul-călău, 83 pentru rege... – și tot așa mai departe – ... 97 pentru cal, 98 pentru maestrul-călău, 99 pentru rege, 100 pentru cal. 100 pentru meșterul-călău, 100 pentru rege! strigă fericit și o zbughi acasă să mănânce.

Calul mănăcă supa, meșterul-călău carnea, și regele compotul.

**Al patrulea capitol,
în care regele e detronat, iar Kobak, împăcându-se cu
dușmanul, pune la cale dărâmarea cetății, reconstruiește
cetatea și se face iarăși cal**

A doua zi, Kobak a fost detronat.

– Nu poate fi rege cel care n-a fost în stare să apere cetatea! răsună neîndurătoarea sentință. Are cineva ceva de spus?

– V-ați dus cu toții acasă, se apără Kobak. A trebuit să apăr cetatea singur în fața întregii clase a treia. Și nu am fugit.

– Cetatea a fost cucerită, conchise Gabi. Deci nu mai poți fi rege.

– Mă alătur părerilor anterioare, spuse Domi. Jos regele!

– Jos cu el! Jos cu el! strigară copiii, doborându-l pe Kobak la pământ.

– M-am săturat de domnie! strigă Kobak ca din gură de șarpe. Nu vreau să fiu rege! Vreau să fiu cal!

Și în timp ce Kobak se zbătea în fel și chip, copiii l-au încălecat.

– Ei, du-te dacă poți! – Di-i-i! Di-i-i!

– Cară-te, împărate!

De data asta chiar noroc că a sunat clopoțelul.

Locuitorii cetății se simțeau minunat fără rege. Pe Kobak nu-l lăsau nici măcar să în apropierea cetății. Regele detronat rățacea fără țintă prin curte, până ce, într-o zi, îi veni o idee grozavă. Porni liniștit, în plimbare, la inamic.

Tuturor le îngheță sângele în vine. Dar Kobak se și așeză pe stivele de scâduri, printre cei dintr-a treia, și, ca unul ce continuă o conversație întreruptă zise în trecut:

– Am venit să ne-mpăcăm. Să terminăm cu vrajba.

– Asta, numai dacă îți dărâmi cetatea, se tocmi inamicul. Până când e întregă, ne vom bate.

– O s-o dărâm! se învoi Kobak, bătând palma.

Și porni în trap către ai lui, strigând în gura mare:

– Dărâmați cetatea! După mine-e-e-e!

Până să se dumirească poporul despre ce e vorba, dănțuiau deja cu toții pe ruine.

– Urraaa! strigară cei dintr-a treia – și porniră să țopăie pe dărâmături ca niște piei roșii.

Poporul cetății abia acum își dădea seama de cele întâmplate. Prea târziu. Cetatea zăcea sub picioarele lor. Și nu mai aveau inamic.

– Dacă n-avem rege, nici inamic nu ne trebuie! rezumă Gabi noua situație, și deodată toată lumea se simți minunat.

Nu mai era nevoie decât de strigătul lui Kobak:

– Să ridicăm împreună o cetate nouă!

Căci asta doreau cu toții.

Și au construit o cetate, una atât de mare, încât în fiecare zi puteau privi prin altă fereastră.

– Trăiască regele! strigau armatele unite când Kobak arboră steagul pe cetate.

Dar Kobak nu voia să fie rege.

– Doar n-o să mă plictisesc din nou toată ziua, când, în sfârșit, ne jucăm așa de bine! și respinse legitimația pentru cetatea cea falnică.

Pe urmă s-a pus în patru labe și, nechezând, a luat-o la trap în jurul curții.

– E mult mai bine să fii cal, aruncă el vorba peste umăr, intrând în cetate, de unde necheza fericit.

– Ihaha!

Cuprinsul

<i>În loc de prolog</i>	5
PRIMA CARTE A LUI KOBAK	7
Povestea soarelui	9
Povestea trenului	12
Povestea pomelnicului	13
Povestea spanacului	15
Povestea tractorului	16
Povestea șarpelui	18
Povestea mingii	21
Povestea turnului	23
Povestea automobilului	24
Povestea pistolului cu apă	26
Povestea mașinii	27
Povestea roșie	29
Povestea mică	31
Povestea mincinoasă	32
Povestea ciudată	34
Povestea întoarsă pe dos	36
A DOUA CARTE A LUI KOBAK	39
Povestea de când eu am fost	41
Povestea zmeului	43
Povestea piticului	44
Povestea gumei de mestecat	47
Povestea șorțulețului	49
Povestea bățăușă	52
Povestea cu Moș Crăciun	55
Povestea micului cactus	59
Povestea automobilului roșu	65

A TREIA CARTE A LUI KOBAK	89
Povestea cu A B C	91
Povestea căluțului	93
Povestea cangurilor	95
Povestea televizorului	99
Poveste desenată	101
Poveste pictată	103
Povestea cărții cu povești	106
Povestea ceasornicului	109
Povestea leneșă	111
Povestea furioasă	112
Povestea scării rulante	113
Povestea uitucă	115
Povestea pârâcioasă	117
Povestea soldățeilor de plumb	118
Povestea rachetei	120
Poveste inventatoare	122
Povestea elicopterului	124
Povestea construirii cetății	136

ISBN 973 26 0695-9